SCI-FI

WILLIAM GIBSON

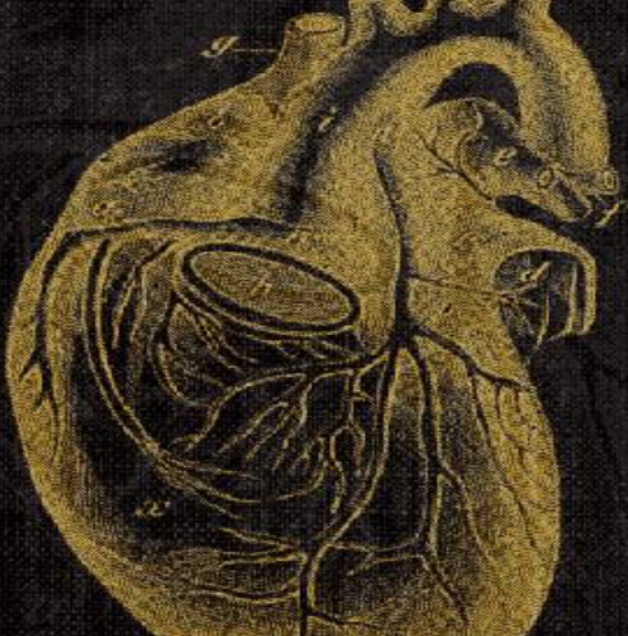

CONEXIUNEA MONA LISA

PALADIN BLACK POCKET

WILLIAM GIBSON

CONEXIUNEA MONA LISA

În româneşte de MIHAI-DAN PAVELESCU

[William Gibson – Mona Lisa Overdrive (1988)]

Editura Paladin - 2014

Cuprins

1. FUM
2. PUŞTIUL AFRIKA
3. MALIBU
4. COŞMELIA
5. PORTOBELLO
6. LUMINA DIMINEŢII
7. ACOLO NU EXISTĂ ACOLO
8. UN RADIO TEXAN
9. UNDERGROUND
10. FORMA
11. LA PLIMBARE
12. ANTARCTICA ÎNCEPE AICI
13. PASARELA
14. JUCĂRII
15. POTECILE DE ARGINT
16. FILAMENTE ÎN STRATURI
17. JUMP CITY
18. LA ÎNCHISOARE
19. SUB CUŢIT
20. HILTON SWIFT
21. *ALEPH* -UL
22. FANTOME ŞI PUSTIETĂŢI
23. OGLINDĂ, OGLINJOARĂ
24. ÎNTR-UN LOC SINGURATIC
25. ÎNAPOI ÎN EST
26. KUROMAKU
27. DOAMNA CEA REA
28. VIZITATORI
29. CĂLĂTORIE DE IARNĂ
30. RUPTURA
31. 3JANE
32. CĂLĂTORIE DE IARNĂ (2)
33. STAR
34. MARGATE ROAD
35. RĂZBOIUL DIN FABRICĂ
36. CAPCANA DE SUFLETE

37. COCORI
38. RĂZBOIUL DIN FABRICĂ (2)
39. PREA MULT
40. SATIN ROZ
41. DOMNUL YANAKA
42. PODEAUA FABRICII
43. JUDECĂTORUL
44. PIELE ROŞIE
45. PIATRA NETEDĂ DIN DEPĂRTARE

surorii mele, Fran Gibson, cu uimire şi dragoste…

1. FUM

Fantoma era cadoul de adio al tatălui ei, oferit de un secretar îmbrăcat în negru, într-un terminal de plecare de pe aeroportul Narita.

Pe durata primelor două ore de zbor spre Londra, zăcuse uitată în poşetă – un paralelipiped negru şi plat, având una dintre feţe imprimată cu omniprezenta siglă Maas-Neotek, iar cealaltă, curbată uşor, pentru a se potrivi în palma utilizatorului.

Fata stătea foarte rigidă în fotoliul ei din compartimentul de clasa întâi, cu trăsăturile încremenite într-o mască mică şi rece, modelată după expresia care-o caracteriza cel mai bine pe răposata sa mamă. Locurile din jur erau goale; tatăl ei cumpărase toate biletele. Refuzase meniul oferit de stewardul agitat. Fotoliile neocupate, dovezi ale bogăţiei şi puterii tatălui fetei; îl înspăimântau. Bărbatul ezitase, apoi se înclinase şi se retrăsese. Pentru o fracţiune de secundă, ea permisese măştii să etaleze surâsul mamei sale.

„Fantome", gândi ea mai târziu, undeva pe deasupra Germaniei, privind tapiţeria fotoliului de alături. Cât de bine îşi trata tatăl ei fantomele!

Înapoia hubloului existau alte fantome – stafii în stratosfera iernii europene, imagini parţiale care începeau să se formeze dacă îşi lăsa ochii să privească în gol. Mama ei în parcul Ueno, cu figura fragilă în razele soarelui de septembrie.

— Cocorii! Priveşte cocorii, Kumi!

Kumiko privise peste lacul Shinobazu, fără să vadă nimic, niciun cocor, doar câteva puncte negre, ţopăitoare, pesemne ciori. Apa era netedă ca mătasea şi avea culoarea plumbului, iar nişte holograme alburii pâlpâiau nedesluşite deasupra unui şir îndepărtat de gherete pentru tir cu arcul. Însă Kumiko avea să vadă cocorii mai târziu, de multe ori, în vise; erau origami, jucării unghiulare pliate din folii de neon, păsări strălucitoare şi rigide călătorind prin peisajul selenar al nebuniei mamei sale…

Şi-l amintea pe tatăl ei, prăbuşit înapoia imensului câmp de abanos al biroului, cu halatul negru deschis peste o furtună de dragoni tatuaţi, cu ochi bidimensionali şi sclipitori ca ai unei păpuşi pictate.

— Mama ta e moartă. Înţelegi?

Iar de jur-împrejur – planurile de umbre din cabinetul lui, beznele unghiulare. Mâna tatei avansând nesigură în cercul de lumină al veiozei, indicând, manşeta halatului lunecând înapoi pentru a dezvălui Rolexul de aur şi alţi dragoni, cu coamele învolburate, galopând puternici şi întunecaţi în jurul încheieturii, indicând. Indicând-o pe ea.

— Înţelegi?

Nu-i răspunsese, ci fugise, într-un loc secret pe care-l cunoştea – debaraua celor mai mici automenajere. Îi ticăiseră în jur toată noaptea, scanând-o la fiecare câteva minute cu rafale trandafirii de lumină laser, până o găsise tata, mirosind a whisky şi ţigări Dunhill, şi o purtase în camera ei din apartamentul de la etajul trei.

Îşi aminti săptămânile următoare, zilele paralizante petrecute cel mai adesea în compania unuia sau altuia dintre secretarii îmbrăcaţi în negru – bărbaţi precauţi, cu surâsuri automate şi umbrele bine strânse. Unul dintre ei, cel mai tânăr şi mai puţin prudent, îi făcuse o demonstraţie neaşteptată de kendo, pe un trotuar aglomerat din Ginza, în umbra ceasului Hattori, strecurându-se expert printre vânzătoare surprinse şi turişti cu ochii holbaţi, înceţoşându-şi inofensiv umbrela neagră în traiectoriile curbe, străvechi şi oficiale ale artei. Atunci, Kumiko zâmbise şi zâmbetul ei destrămase masca funerară, iar din acest motiv sentimentul de vinovăţie pătrunsese imediat, mai adânc şi mai dureros, în locul din inimă unde îşi cunoştea ruşinea şi nevrednicia. Cel mai adesea însă, secretarii o duseseră la cumpărături prin vastele magazine din Ginza şi prin zecile de buticuri din Shinjuku recomandate de un ghid Michelin din plastic albastru, care vorbea o japoneză oficială, pentru turişti. Fata cumpărase numai obiecte foarte urâte, urâte şi foarte scumpe, iar secretarii mărşăluiseră flegmatic alături de ea, ţinând pungile lucioase în mâinile lor dure. În fiecare după-amiază, după ce revenea în apartamentul tatei, pungile erau depozitate ordonat în dormitorul ei, unde rămâneau, nedeschise şi neatinse, până le îndepărtau cameristele.

Iar în a şaptea săptămână, în ajunul celei de-a treisprezecea aniversări a fetei, se aranjase plecarea lui Kumiko la Londra.

* * *

— Vei fi oaspete în casa *kobun*-ului meu, i-a spus tata.

— Nu vreau să mă duc, a zis ea şi i-a arătat zâmbetul mamei sale.

— Trebuie, a spus el şi s-a întors cu spatele. Sunt dificultăţi, a continuat către cabinetul cufundat în penumbră. La Londra nu vei fi în pericol.

— Când mă voi întoarce?

Dar tata nu i-a răspuns. Ea s-a înclinat şi a părăsit cabinetul, fără să renunţe la zâmbetul mamei sale.

* * *

Fantoma se trezi sub atingerea lui Kumiko, când începură coborârea pe Heathrow. A cincizeci şi una generaţie de biocipuri Maas-Neotek invocă pe fotoliul de lângă ea o siluetă neclară – un băiat desprins dintr-o litografie de vânătoare, decolorată, ţinându-şi picioarele

încrucişate nepăsător, purtând pantaloni bufanţi cafenii şi cizme de călărie.

— Salut, spuse fantoma.

Kumiko clipi şi deschise palma. Băiatul pâlpâi şi dispăru. Ea privi aparatul micuţ şi neted din mână, apoi coborî lent degetele.

— Salut din nou, spuse el. Pe mine mă cheamă Colin. Pe tine?

Fata se holbă. Ochii lui erau fum verde strălucitor, iar fruntea – înaltă, albă şi netedă sub un smoc rebel de păr negru. Prin scânteierea dinţilor săi se zăreau fotoliile din cealaltă parte a culoarului.

— Dacă imaginea e cam spectrală pentru tine, rânji el, putem mări rezoluţia…

Şi pentru o clipă apăru inconfortabil de distinct şi de real, cu scamele de pe reverele hainei negre vibrând cu o limpezime halucinantă.

— Se consumă însă bateria, adăugă şi reveni pălind la starea iniţială. Nu ţi-am reţinut numele.

Surâse din nou.

— Nu eşti real, vorbi ea rece.

El strânse din umeri.

— Nu-i nevoie să vorbeşti cu glas tare, domnişoară. Ceilalţi pasageri te-ar putea considera cam ciudată, dacă pricepi ce vreau să spun. E suficient să subvocalizezi. Percep totul prin piele…

Schimbă poziţia picioarelor şi se întinse, încrucişând mâinile la ceafa.

— Centura de siguranţă, domnişoară. Eu n-am nevoie de ea, bineînţeles, fiindcă, aşa cum ai spus-o, nu sunt real.

Kumiko se încruntă şi azvârli aparatul în poala fantomei. Aceasta dispăru. Fata îşi încheie centura, privi obiectul, şovăi şi după aceea îl ridică.

— Aşadar, prima dată la Londra? o întrebă, ivindu-se la periferia câmpului ei vizual.

Ea încuviinţă fără să vrea.

— Nu te deranjează să zbori? Nu ţi-e frică?

Clătină din cap, simţindu-se ridicolă.

— Nu contează, zise fantoma. O să am eu grijă de tine. În trei minute suntem pe Heathrow. Te-aşteaptă cineva?

— Partenerul de afaceri al tatei, răspunse ea în japoneză.

Fantoma rânji.

— Atunci sunt sigur că vei fi pe mâini bune.

Îi făcu cu ochiul.

— Uitându-te la mine, n-ai fi zis că sunt lingvist, este?

Kumiko închise ochii şi fantoma porni să-i şoptească – ceva despre săpăturile arheologice de la Heathrow, despre neolitic şi epoca fierului, despre olărie şi unelte…

* * *

— Domnişoara Yanaka? Kumiko Yanaka?

Englezul o domina cu înălţimea şi masivitatea lui *gaijin* îmbrăcată în falduri elefantine de lână neagră. Ochi mici şi negri o priveau inexpresiv prin ochelari cu rame din oţel. Nasul părea să-i fi fost turtit, fără să mai fi fost refăcut după aceea. Părul, atât cât avea, fusese tuns zero şi arăta ca o periuţă sură, iar mănuşile negre, împletite, erau subţiate şi fără degete.

— Numele meu, ştii, îi zise de parcă asta ar fi trebuit s-o liniştească instantaneu, este Petal.

* * *

Petal îi spunea oraşului „Fum”.

Kumiko tremură pe tapiţeria din piele roşie şi rece; prin fereastra Jaguarului vechi, vedea zăpada învolburându-se pentru a se topi pe şoseaua pe care Petal o numise M4. Cerul după-amiezii târzii era incolor. Bărbatul şofa tăcut, eficient, cu buzele ţuguiate ca şi cum s-ar fi pregătit să fluiere. Pentru ochii din Tokio, traficul era absurd de lejer. Accelerară pe lângă un trailer Eurotrans fără şofer, cu botul teşit împânzit de senzori şi baterii de faruri. În ciuda vitezei Jaguarului, Kumiko avea senzaţia că stăteau pe loc; particulele Londrei porniseră să se acumuleze în jurul ei. Ziduri de cărămizi umede, arcade din beton, fier forjat vopsit în negru înălţându-se în suliţe.

În timp ce privea, oraşul începu să se autodefinească. După ce ieşiră de pe M4, pe când aşteptau la intersecţii, fata întrezări chipuri prin ninsoare, feţe *gaijin* îmbujorate deasupra hainelor întunecate, bărbii vârâte în fulare, tocuri femeieşti ţăcănind prin băltoace argintii. Şirurile de magazine şi case îi aminteau accesoriile superb detaliate pe care le văzuse expuse în jurul unei locomotive-jucărie în galeria din Osaka a unui dealer de antichităţi europene.

Locul acesta nu semăna deloc cu Tokio, unde trecutul, ceea ce mai rămăsese din el, era îngrijit cu atenţie anxioasă. Acolo istoria devenise o cantitate, un obiect rar, ambalat de guvern şi păzit de lege şi de fondurile corporaţiilor. Aici părea însăşi ţesătura lucrurilor, ca şi cum oraşul ar fi fost o singură excrescenţă din piatră şi cărămidă – nenumărate straturi de mesaje şi înţelesuri, epocă după epocă, generate de-a lungul secolelor după directivele unui ADN, acum cu totul indescifrabil, al comerţului şi imperiului.

— Regret, dar Swain n-a putut veni să te aştepte personal, spuse bărbatul numit Petal.

Kumiko avea mai puţine probleme cu accentul lui decât cu maniera de a structura propoziţiile; iniţial, confundase scuza cu o comandă. Se gândi să acceseze fantoma, apoi respinse ideea.

— Swain, îndrăzni ea. Gazda mea este domnul Swain?

Ochii lui Petal îi întâlniră pe ai ei în oglindă.

— Roger Swain. Nu ţi-a spus tatăl tău?

— Nu.

— Aha!

Încuviinţă.

— Domnul Kanaka ştie care sunt cerinţele de securitate în această privinţă, logic… Un personaj de statura lui…

Suspină puternic.

— Îmi pare rău de radiator. Mecanicii ar fi trebuit să-l repare…

— Eşti unul dintre secretarii domnului Swain?

Se adresase colacilor groşi şi acoperiţi de ţepi de deasupra gulerului hainei negre.

— Secretarul lui?

Păru că reflectează.

— Nu, conchise în cele din urmă. Nu sunt aşa ceva.

Viră îndelung printr-un sens giratoriu, pe lângă copertine ce sclipeau metalic şi revărsarea de seară a pietonilor.

— Ai mâncat? o întrebă. Ţi-au servit masa în avion?

— Nu mi-a fost foame, zise, conştientă de masca mamei sale.

— Ei bine, Swain o să te aştepte cu ceva. El consumă multă mâncare japoneză.

Bărbatul plescăi din limbă, producând un sunet slab şi ciudat. Îi aruncă o privire în oglindă.

Ea se uită pe lângă el, văzând sărutările fulgilor de zăpadă, legănatul nimicitor al ştergătoarelor.

* * *

Reşedinţa lui Swain din Notting Hill consta din trei case victoriene interconectate, situate undeva într-un vălmăşag înzăpezit de piaţete, curbe şi fundături. Petal, ţinând în fiecare mână câte două valize de-ale lui Kumiko, îi explică faptul că numărul 17 reprezenta intrarea principală şi pentru numerele 16 şi 18.

— Aici n-are rost să ciocăneşti, zise gesticulând stângaci cu valizele grele spre vopseaua de un roşu lucios şi ornamentele din alamă lustruită ale uşii de la numărul 16. Înapoia ei se găseşte doar o jumătate de metru de fier-beton.

Fata privi de-a lungul trotuarului cu faţade aproape identice, retrase puţin înăuntrul curbei line. Ninsoarea se înteţise acum, iar cerul uniform era luminat de strălucirea de un portocaliu-somon a lămpilor cu sodiu. Strada era pustie, omătul proaspăt şi neîntinat. Văzduhul rece degaja ceva străin, un iz vag, pătrunzător, de ardere, de combustibili fosili străvechi. Pantofii lui Petal lăsau urme mari, perfect conturate. Erau botine din piele neagră cu vârf îngust şi tălpi extrem de groase, zimţate, din plastic stacojiu. Tremurând, fata îl urmă pe treptele cenuşii de la numărul 17.

— Sunt eu, deci, nu-i aşa? zise bărbatul către uşa vopsită în negru.

După aceea oftă, lăsă cele patru valize în zăpadă, scoase mănuşa fără degete din mâna dreaptă şi îşi lipi palma de un disc din oţel strălucitor încastrat într-unul dintre panelele uşii. Lui Kumiko i se păru că aude un zumzet slab, un ţiuit de ţânţar ce spori în intensitate până dispăru, apoi uşa vibră sub şocul înfundat al bolţurilor magnetice care se retrăgeau.

— I-ai spus „Fum" oraşului… zise ea când Petal întinse mâna spre mânerul din alamă.

El se opri.

— Fum, da – spuse şi apoi deschise uşa înspre căldură şi lumină –, este o denumire veche, un fel de poreclă.

Ridică valizele şi intră într-un foaier cu mochetă albastră, lambrisat cu lemn vopsit în alb. Fata îl urmă şi uşa se închise singură în urma ei, iar bolţurile bufniră. Deasupra lambriurilor albe atârna o gravură înrămată în mahon – cai pe un câmp, siluete mici şi perfect conturate, purtând jachete roşii. „Aici ar trebui să locuiască fantoma din cip, Colin", gândi ea. Petal îi lăsase din nou bagajele jos. Fulgi de nea se zăreau pe mocheta albastră. Bărbatul deschise altă uşă şi dezvălui o colivie din oţel poleit. Culisă uşa din bare cu un zăngănit. Kumiko privi surprinsă în colivie.

— Liftul, spuse el. Nu-i loc şi pentru lucrurile tale. O să mă întorc după ele.

În ciuda aparentei vechimi, ascensorul se ridică destul de lin atunci când Petal atinse un buton din porţelan cu un deget arătător bont. Kumiko fu nevoită să stea foarte aproape de el; mirosea a lână umedă şi aftershave cu arome florale.

— Te-am instalat la etaj, spuse bărbatul conducând-o pe un coridor îngust, fiindcă ne-am gândit că s-ar putea să apreciezi liniştea.

Deschise o uşă şi-i făcu semn să intre.

— Sper c-o să-ţi placă…

Scoase ochelarii şi-i lustrui energic cu un şerveţel mototolit.

— Mă duc să-ţi aduc bagajele.

După ce ieşi, Kumiko ocoli încetişor cada masivă din marmură neagră care domina centrul camerei scunde, ticsite. Pereţii, care se înclinau vizibil în partea de sus, erau acoperiţi cu oglinzi aurii, pătate. Două lucarne mici flancau cel mai mare pat pe care-l văzuse vreodată. Deasupra lui, în oglindă, erau încastrate mici veioze reglabile, similare plafonierelor dintr-un avion. Fata se opri lângă cadă şi atinse gâtul arcuit al unei lebede aurite care slujea drept ţeavă. Aripile întinse ale păsării erau robinetele. Aerul din cameră era cald şi nemişcat şi, pentru o clipă, prezenţa mamei păru să-l umple – o ceaţă dureroasă.

Petal îşi drese glasul în prag.

— Deci, spuse el intrând cu bagajele, totul este în ordine? Încă nu ţi-este foame? Nu? Te las să te aranjezi…

Puse valizele lângă pat.

— Dacă vrei să mănânci, sună.

Îi arătă un telefon antic, înzorzonat, cu cască şi difuzor din alamă şi mâner arcuit din fildeş.

— Ajunge să-l ridici, nu-i nevoie să formezi niciun număr. Poţi lua micul dejun oricând doreşti. Întreabă pe cineva şi-o să-ţi arate drumul. Atunci îl poţi întâlni şi pe Swain…

Senzaţia prezenţei mamei pierise odată cu apariţia lui Petal. Încercă să o simtă din nou după ce el îi spuse „noapte bună” şi închise uşa, dar nu izbuti.

Rămase multă vreme lângă cadă, mângâind metalul neted al gâtului rece de lebădă.

2. PUŞTIUL AFRIKA

Puştiul Afrika apăru în Solitudinea Câinelui în ultima zi din noiembrie. Dodge-ul său clasic era pilotat de o puştoaică albă pe nume Cherry Chesterfield.

Henry Lunecosul şi Păsărel demontau minidrujba care forma braţul stâng al Judecătorului, când apăru Dodge-ul Puştiului, cu platforma sa pneumatică peticită înălţând evantaie cafenii din apa ruginie ce băltea pe podeaua neregulată din şpan tasat a Solitudinii.

Păsărel îl zări primul. Avea ochi ageri şi un monocular 10X care-i atârna pe piept printre oscioarele provenite de la diverse animale şi cartuşe străvechi din alamă cu guler strâmt. Lunecosul ridică privirea de la încheietura hidraulică şi-l văzu pe Păsărel îndreptându-şi înălţimea celor doi metri ai săi şi aţintind monocularul prin grila de oţel nesmălţuit care alcătuia, în cea mai mare parte, peretele sudic al Fabricii. Păsărel era foarte slab, aproape scheletic, iar aripioarele gelate de păr şaten care-i câştigaseră porecla se conturau distinct pe cerul alburiu. Îşi rădea ceafa şi tâmplele mult mai sus de urechi; cu aripioarele şi bucla aerodinamică a frezei, lăsa impresia că purta deasupra un pescăruş castaniu decapitat.

— Ha, făcu Păsărel, fir-ar…

— Ce-i?

Era destul de greu să-l faci pe Păsărel să se concentreze, iar treaba necesita încă o pereche de mâini.

— Cioroiu' ăla!

Lunecosul se ridică şi-şi şterse palmele pe coapsele jeanşilor, în timp ce Păsărel bâjbâi şi extrase microsoftul verde Mec-5 din mufa dinapoia urechii, uitând instantaneu procedura de servocalibrare prin opt etape necesară pentru demontarea drujbei Judecătorului.

— Cine şofează?

Dacă putea, Afrika evita întotdeauna să conducă.

— Nu-mi dau seama.

Păsărel lăsă monocularul să revină zornăind în perdeaua de oscioare şi tinichele.

Lunecosul i se alătură la fereastră ca să urmărească înaintarea Dodge-ului. Puştiul Afrika împrospăta în mod periodic vopseaua de un negru mat a pernei pneumatice prin aplicări judicioase dintr-un spray, iar efectul sumbru era accentuat de şirul de cranii cromate sudate pe masiva bară de protecţie frontală. Cândva, ţestele goale din oţel adăpostiseră beculeţe roşii de Crăciun în locul ochilor; poate că Puştiul nu mai era aşa de grijuliu cu imaginea personală.

În vreme ce aeroglisorul derapa, virând spre Fabrică, Lunecosul îl

auzi pe Păsărel retrăgându-se în umbră, târşâindu-şi bocancii săi masivi prin praf şi spirale subţiri de şpan.

Din spatele unui ultim ciob colbuit de geam, Lunecosul privi aeroglisorul care cobora pe platforma lui elastică în faţa Fabricii, suspinând şi suflând aburi.

Ceva zăngăni în întuneric în spatele său şi îşi dădu seama că Păsărel se afla dincolo de rafturile cu piese de schimb vechi şi monta amortizorul artizanal la carabina chinezească pe care o foloseau pentru iepuri.

— Păsă', zise Lunecosul azvârlindu-şi cheia fixă pe prelată, ştiu că eşti un găozar de ţărănoi tâmpit din Jersey, dar trebuie să mi-o *reaminteşti* dracu' tot mereu?

— Nu-mi place cioroiu' ăla, spuse Păsărel din spatele rafturilor.

— Sigur că da, şi dacă cioroiu' ăla s-ar sinchisi să te bage-n seamă, nu i-ar plăcea nici lui de tine. Dac-ar şti că eşti aici cu puşca aia, ţi-ar vârî-o pe gât.

Nu primi niciun răspuns. Păsărel crescuse în mahalalele albilor din Jersey, unde nimeni n-avea habar de nimic şi-i ura pe cei care ştiau câte ceva.

— Şi l-aş ajuta şi eu!

Lunecosul ridică fermoarul vechii sale jachete cafenii şi ieşi, îndreptându-se către aeroglisorul Puştiului Afrika.

Fereastra prăfuită din partea şoferului şuieră lăsându-se în jos şi dezvălui un chip palid, dominat de o pereche uriaşă de ochelari de protecţie cu lentile chihlimbarii. Bocancii Lunecosului trosniră pe cutii străvechi de conserve pe care rugina le redusese la grosimea frunzelor uscate. Şoferul îşi coborî ochelarii şi-l examină; era o femeie, dar acum ochelarii îi spânzurau în jurul gâtului, ascunzându-i gura şi bărbia. Puştiul se găsea în partea opusă – o poziţie bine aleasă în perspectiva improbabilă că Păsărel începea să tragă.

— Ocoleşte, spuse fata.

Lunecosul ocoli aeroglisorul, trecând prin faţa craniilor cromate, şi auzi fereastra Puştiului coborând cu acelaşi şuierat slab şi demonstrativ.

— Salut, Henry Lunecosu', zise Puştiul, iar răsuflarea i se învolbură, albă, când lovi aerul Solitudinii.

Lunecosul privi în jos la faţa prelungă şi cafenie. Puştiul Afrika avea ochi mari, căprui, alungiţi ca ai pisicilor, mustaţă subţire, parcă trasă cu creionul, şi piele precum cea de căprioară.

— Salut, Puştiule, replică Lunecosul adulmecând fumul aromat dinăuntru. Cum merge?

— Păi… începu Puştiul mijind ochii, mi-aduc aminte c-ai zis odată că-mi rămâi îndatorat…

— Aşa-i, încuviinţă Lunecosul simţind un prim fior de nelinişte.

Puştiul Afrika îi salvase viaţa cândva, în Atlantic City; convinsese nişte fraţi supăraţi de-ai lui să nu-l arunce de la balconul etajului patruzeci şi trei al unui bloc-turn carbonizat.

— Vrea cineva să-ţi facă vânt de pe o clădire înaltă?

— Lunecosule, spuse Puştiul, vreau să te prezint cuiva.

— Şi dup-aia o să fim chit?

— Henry Lunecosu', fata asta drăguţă e domnişoara Cherry Chesterfield din Cleveland, Ohio.

Lunecosul se aplecă şi privi şoferul. O claie blondă şi fard în jurul ochilor.

— Cherry, el e bunul şi apropiatul meu amic, domnul Henry Lunecosu'. Pe când era tânăr şi-al dracului, umbla cu trupa Deacon Blues. Acum e bătrân şi-al dracului şi se-ascunde aici, unde-şi desfăşoară *arta*, înţelegi? E-un tip *talentat*, înţelegi?

— Ai zis că el construieşte roboţii, vorbi fata molfaind gumă.

— Exact, încuviinţă Puştiul deschizându-şi portiera. Aşteaptă-ne aici, Cherry scumpo.

Înveşmântat într-o haină de nurcă ce atingea vârfurile imaculate ale cizmelor sale din piele galbenă de struţ, păşi afară, în Solitudine, iar Lunecosul întrezări ceva pe bancheta din spate a aeroglisorului, o fracţiune de secundă din goana unei ambulanţe – bandaje şi tuburi pentru perfuzii…

— Hei, Puştiule, spuse el, ce-ai acolo?

Mâna împodobită cu bijuterii a Puştiului se înălţă, făcându-i semn să se retragă, în timp ce portiera aeroglisorului bufni, închizându-se, iar Cherry Chesterfield apăsă butoanele ferestrelor.

— Trebuie să discutăm despre asta, Lunecosule.

* * *

— Nu cred că-ţi cer mare lucru, zise Puştiul Afrika rezemându-se de un banc din metal, înfofolit în nurca lui. Cherry are autorizaţie de teh-med şi ştie c-o să fie plătită. E-o fată drăguţă, zise el făcând cu ochiul.

— Puştiule…

Puştiul Afrika avea un tip pe bancheta din spate a aeroglisorului – un tip care părea mort, sau în comă, sau aşa ceva, conectat la pompe, burdufuri, tuburi şi un fel de instalaţie *stimsim,* toate nituite pe o targă sanitară veche, din aluminiu, cu acumulator cu tot.

— Ce-i asta?

Cherry, care-i urmase după ce Puştiul i-l arătase pe tipul din aeroglisor Lunecosului, privea în sus, încruntată, spre Judecătorul imens – de fapt, la ceea ce mai rămăsese din el; braţul cu drujba stătea acolo unde-l lăsaseră, pe prelata unsuroasă întinsă pe podea. „Dacă asta are autorizaţie de teh-med, gândi Lunecosul, probabil că teh-medul încă n-a observat că-i lipseşte!" Fata purta cel puţin patru jachete de piele, toate cu câteva numere prea mari.

— Ţi-am zis că Lunecosu-i artist.

— Tipu' ăla-i pe moarte. Miroase a urină.

— S-a desprins cateterul, explică Cherry. De fapt, ce-ar trebui să *facă* tâmpenia asta?

— Nu-l putem ţine aici, Puştiule, o s-o mierlească. Dacă vrei să-l omori, bagă-l într-o groapă din Solitudine.

— Nu moare, replică Puştiul Afrika. Nu-i nici rănit şi nici bolnav…

— Atunci ce dracu' are?

— E dus, păpuşel. E-ntr-o călătorie lungă. Are nevoie de linişte şi pace.

Lunecosul privi de la Puşti la Judecător, apoi iarăşi la Puşti. Dorea să lucreze la braţul acela. Puştiul spusese că voia ca Lunecosul să-l ţină pe individ două săptămâni, poate trei; avea s-o lase pe Cherry aici, să aibă grijă de el.

— Nu-mi dau seama. Tipu-ăsta e un prieten de-al tău?

Puştiul Afrika strânse din umeri sub nurcă.

— Atunci de ce nu-l ţii la tine?

— Nu-i aşa linişte. Nu-i suficientă pace.

— Puştiule, spuse Lunecosul, îţi sunt dator, dar nu cu ceva atât de nasol. Oricum, eu am treabă şi, oricum, e prea nasol. Plus că mai e şi Prinţu'. Acu-i plecat la Boston, da' o să se-ntoarcă mâine-noapte şi n-o să-i placă. Ştii şi tu ce crede despre oameni… în plus, locu' ăsta-i al *lui*, aşa cum e…

— Te ţineau peste balustradă, omule, zise cu tristeţe Puştiul Afrika. Mai ţii minte?

— Hei, sigur că ţin minte, doar n-am…

— Nu ţii minte prea bine. Haide, Cherry! Să-i dăm drumul. Nu vreau să traversez Solitudinea Câinelui noaptea.

Se desprinse de lângă bancul de oţel.

— Puştiule, uite ce-i…

— Las-o! Habar n-aveam cum dracu' te chema, atunci, în Atlantic City, doar m-am gândit că nu vreau să-l văd pe băiatu' ăla alb împrăştiat pe toată strada, înţelegi? Nu-ţi ştiam numele pe-atunci, cred că nu ţi-l ştiu nici acum.

— Puştiule…

— Da?

— Bine. Rămâne. Două săptămâni, cel mult. Îmi dai cuvântul că vii şi-l iei? Şi trebuie să m-ajuţi s-aranjez cu Prinţu'.

— Ce vrea?

— Droguri.

* * *

Păsărel reapăru când Dodge-ul Puştiului se îndepărta, traversând legănat Solitudinea. Se strecură dinapoia unui morman de maşini tasate – paralelipipede ruginite de oţel boţit pe care încă mai sclipeau

petice de vopsea strălucitoare.

Lunecosul îl privea de la o fereastră aflată sus, în Fabrică. Pătratele ramei din oţel fuseseră acoperite cu bucăţi de plastic aduse de peste tot, fiecare având altă grosime şi nuanţă, aşa încât, atunci când bărbatul îşi lăsa capul într-o parte, îl vedea pe Păsărel printr-un panou de plexiglas roz fosforescent.

— Cine locuieşte aici? întrebă Cherry din camera aflată în spate.

— Eu, Păsărel, Prinţu'…

— Mă refeream la camera asta.

Lunecosul se întoarse şi o văzu, stând lângă targă şi maşinăriile ei.

— Tu locuieşti, îi răspunse el.

— E camera ta?

Îi examina desenele lipite de pereţi, primele schiţe de portrete ale Judecătorului şi Investigatorilor, Sfarâmătorului-de-Cadavre şi Vrăjitoarei.

— Nu-ţi face griji.

— Ar fi bine să-ţi scoţi din cap orice iluzii.

El o privi. În colţul gurii avea o plagă mare, roşie. Părul oxigenat îi stătea vâlvoi, ca o demonstraţie de electricitate statică.

— Puştiul zicea c-aveţi curent electric.

— Da.

— Atunci ar fi bine să-l conectăm, spuse ea întorcându-se către targă. Nu consumă cine ştie ce, însă acumulatorul e pe ducă.

Lunecosul traversă încăperea şi examină chipul scofâlcit.

— Ar fi bine să-mi spui ceva.

Nu-i plăceau tuburile. Unul dintre ele intra într-o nară, iar ideea în sine îl făcea să verse.

— Cine-i tipu-ăsta şi ce dracului îi face Puştiul Afrika?

— Nu-i face nimic, replică ea şi activă indicatorul unei console biomonitor fixată cu bandă adezivă argintie de capătul tărgii. REM-ul continuă ca şi cum ar visa tot timpul…

Bărbatul de pe targa era legat într-un sac de dormit albastru nou-nouţ.

— Indiferent ce-ar fi, adăugă femeia, el îl plăteşte pe Puşti pentru chestia asta.

Pe fruntea individului era lipită o reţea de trozi; de-a lungul tărgii se întindea un singur cablu negru. Lunecosul îl urmări cu privirea până la obiectul masiv şi cenuşiu care părea că domină aparatele montate pe suprastructură. *Stimsim?* Nu semăna cu aşa ceva. Un echipament pentru cyberspaţiu? Prinţul cunoştea destule despre cyberspaţiu, sau oricum vorbea despre asta, totuşi Lunecosul nu-şi putea aminti ceva despre oameni lipsiţi de cunoştinţă care să rămână cuplaţi… Te cuplai ca să poţi face şmecherii. Îţi puneai trozii şi ajungeai acolo, cu toate datele lumii înălţându-se ca un gigantic oraş de neon, aşa încât puteai

să te deplasezi şi să le pricepi, vizual cel puţin, fiindcă altfel era prea complicat să-ncerci să găseşti nişte date anume de care aveai nevoie. Prinţul le numea pictograme.

— El îl plăteşte pe Puşti?

— Exact.

— De ce?

— Ca să-l ţină aşa. Şi să-l ascundă.

— De cine să-l ascundă?

— Nu ştiu. N-a zis.

În tăcerea care urmă, Lunecosul reuşi să audă şuierul monoton al respiraţiei bărbatului.

3. MALIBU

Vila avea un miros aparte – îl avusese dintotdeauna.

Se datora vechimii, aerului sărat şi naturii entropice a reşedinţelor scumpe construite prea aproape de ocean. Poate că izul era de asemenea specific clădirilor locuite arareori şi pentru puţin timp, deschise şi închise odată cu venirile şi plecările rezidenţilor mereu agitaţi. Femeia îşi imagina camerele pustii, petele de coroziune înflorind tăcute pe crom, mucegaiul albicios luând în stăpânire colţuri obscure. Parcă în semn de acceptare a fenomenelor eterne, arhitecţii încurajaseră până la un punct procesul de coroziune; de-a lungul anilor, picăturile fine subţiaseră balustradele masive din oţel ale terasei până la grosimea încheieturii mâinii.

Aidoma vecinelor ei, vila se cocârja deasupra unor resturi de fundaţii ruinate, iar plimbările femeii pe plajă implicau uneori tentative de fantezii arheologice. Ea căuta să-şi imagineze un trecut al locului, alte clădiri, alte glasuri.

În plimbările acelea o însoţea un telerobot înarmat, un micuţ elicopter Dornier ce se înălţa din nevăzutul său cuib de pe acoperiş atunci când femeia cobora de pe terasă. Putea pluti perfect silenţios şi era programat să-i evite câmpul vizual. În felul cum o urma exista ceva melancolic, de parcă ar fi fost un cadou de Crăciun costisitor, însă neapreciat.

Ea ştia că Hilton Swift o privea prin videocamerele Dornierului. Puţine lucruri din casa de pe plajă scăpau Reţelei Senzo – solitudinea ei, săptămâna de singurătate pe care o ceruse era sub permanentă supraveghere.

Anii scurşi de când profesa îi conferiseră femeii o imunitate unică faţă de actul observării.

* * *

Uneori, serile, aprindea proiectoarele montate sub terasă, iluminând ţopăielile hieroglifice ale crustaceelor cenuşii. Terasa în sine rămânea cufundată în beznă, ca şi livingul pe două niveluri din spatele ei. Femeia stătea pe un scaun simplu din plastic alb şi privea dansul brownian al crustaceelor. Sub lumina orbitoare a reflectoarelor, proiectau umbre minuscule, abia vizibile, desene efemere pe nisip.

Zgomotul oceanului o învăluia în mişcarea lui. Noaptea târziu, când dormea în cel mai mic dintre cele două dormitoare pentru oaspeţi, i se strecura în vise. Însă niciodată în amintirile invadatoare ale străinului.

Alegerea camerei fusese instinctivă. Dormitorul principal era minat cu declanşatoarele durerii vechi.

Medicii din clinică folosiseră cleşti chimici ca să-i smulgă dependenţa din receptorii cerebrali.

* * *

Îşi gătea singură în bucătăria albă, dezgheţa pâinea în cuptorul cu microunde, vărsa pachete de supă elveţiană deshidratată în cratiţele din inox imaculate, avansa surd în spaţiul lipsit de nume, dar tot mai familiar, de care fusese atât de subtil izolată prin medicamentele personalizate.

— Se numeşte viaţă, se adresă ea mesei albe.

„Ce ar fi dedus din cuvintele acelea psihiatrii Reţelei Senzo”, se întrebă, „dacă vreun microfon ascuns le-ar fi înregistrat şi le-ar fi transmis?” Amestecă supa cu un tel subţire din inox, privind aburul care se ridica. „Munca ajută”, îşi spuse, „ocupă-te cu ceva”. În clinică insistaseră să-şi facă singură patul. Acum îşi umplu farfuria cu supă, încruntându-se, amintindu-şi clinica.

* * *

Se externase după o săptămână de tratament. Medicii protestaseră. Dezintoxicarea mergea minunat, spuseseră ei, dar terapia încă nu începuse. Îi atrăseseră atenţia asupra procentajului de recidive în rândul pacienţilor care nu încheiaseră programul. Îi explicaseră că asigurarea îşi pierdea valabilitatea dacă întrerupea tratamentul. Ea le spusese că Reţeaua Senzo avea să plătească procedura integrală, dacă nu cumva doreau să plătească ea însăşi, îşi scosese cipul de platină Mitsubank.

Avionul ei Lear apăruse după o oră; îi ceruse s-o ducă pe aeroportul din Los Angeles, comandase o maşină care s-o preia de acolo şi anulase toate apelurile în aşteptare.

— Îmi pare rău, Angela, zisese jetul, virând peste Montego Bay la câteva secunde după decolare, dar îl am pe Hilton Swift pe prioritate directorială.

— Angie, vorbise Swift, ştii bine că te susţin în orice ai face. Ştii asta, Angie.

Ea se răsucise ca să privească ovalul negru al difuzorului. Era încastrat în plastic gri, neted; şi-l închipuise ghemuit înapoia lui, cu picioarele sale lungi, de alergător, îndoite dureros, grotesc înapoia peretelui avionului.

— Ştiu, Hilton, replicase. Drăguţ din partea ta să telefonezi.

— Te duci în L.A., Angie.

— Da. Aşa i-am cerut avionului.

— În Malibu.

— Exact.

— Piper Hill a pornit spre aeroport.

— Mulţumesc, Hilton, dar n-o doresc pe Piper. Nu vreau pe nimeni.

Doar o maşină.

— Casa-i goală, Angie.

— Perfect. Asta şi doresc, Hilton. Să nu fie nimeni. Casa goală.

— Eşti sigură că-i o idee bună?

— Este cea mai bună idee pe care am avut-o după multă vreme.

Urmase o pauză.

— Au zis că tratamentul mergea chiar bine, Angie. Însă ar fi dorit să mai rămâi.

— Am nevoie de o săptămână, spusese ea. O săptămână. Şapte zile. Singură.

* * *

După a treia noapte petrecută în vilă, se deşteptă în zori, îşi făcu o cafea, se îmbrăcă. Condensul pictase fereastra mare dinspre terasă. Somnul nu însemnase nimic; dacă visase, nu-şi putea reaminti. Dăinuise totuşi ceva – o mişcare fulgerătoare, aproape o ameţeală. Stătu în picioare în bucătărie, simţind răceala pardoselii de ceramică prin şosetele groase, albe, ţinând ambele palme în jurul ceştii calde.

Ceva, acolo. Întinse braţele, ridicând cafeaua ca pe un potir, un gest simultan instinctiv şi ironic.

Trecuseră trei ani de când o călăriseră *loa,* trei ani de când n-o mai atinseseră. Dar acum?

Legba? Unul dintre ceilalţi?

Senzaţia unei prezenţe dispăru brusc. Lăsă ceaşca pe i naşă, prea repede – cafeaua i se vărsă peste mână –, şi alergă să-şi caute încălţăminte şi o haină. Cizme verzi de cauciuc din debara şi o jachetă groasă, albastră, de munte, prea mare ca să fi fost a lui Bobby. Părăsi casa în grabă şi coborî scara, ignorând zumzetul elicelor jucărioarei Domier ce se înălţa î napoia ei ca o libelulă răbdătoare. Privi spre nord, de-a lungul vălmăşagului de clădiri de pe plajă – şi talmeş-balmeşul acoperişurilor îi reaminti un *barrio* din Rio –, apoi coti către sud, către Colonie.

* * *

Cea care venise se numea Mamman Brigitte, sau Grande Brigitte şi, în timp ce unii o considerau soţia lui Baron Samedi, alţii o numeau „cea mai bătrână dintre morţi”.

Arhitectura de vis a Coloniei se înălţa în stânga lui Angie – o dezlănţuire de forme şi de subiectivitate. Replici cu aspect fragil, încastrate în neon, ale turnurilor Watts se ridicau alături de buncăre neobrutaliste cu faţade ornate în basoreliefuri din bronz.

Ziduri de oglinzi – în vreme ce trecea –, care reflectau norii matinali de deasupra Pacificului.

În ultimii trei ani existaseră momente când simţise că se găsea pe punctul de a traversa – ori de a traversa din nou – o linie, o graniţă

subtilă de credinţă, pentru a afla că timpul pe care-l petrecuse cu *loa* fusese un vis sau, în cel mai rău caz, că ei fuseseră noduri contagioase de rezonanţă culturală rămase din săptămânile pe care le petrecuse în *oumphor,* în templul lui Beauvoir din New Jersey. Să vadă cu alţi ochi – fără zei, fără Călăreţi.

Continuă să meargă, simţindu-se liniştită de valuri, de unica mişcare perpetuă a plajei, de veşnicia ei.

Tatăl îi murise de şapte ani, iar înregistrările pe care le păstrase despre viaţa lui nu-i spuseseră mare lucru. Slujise pe cineva, sau ceva, fusese răsplătit prin cunoaştere, iar ea fusese sacrificiul lui.

Uneori simţea că avusese trei vieţi, fiecare izolată de celelalte prin ceva ce nu putea denumi, şi nu putea spera nicicând să le reunească pe toate.

Mai întâi – amintirile copilăriei din arcologia Maas, săpată în vârful unei mesa din Arizona, unde strânsese în braţe o balustradă din gresie, stătuse cu faţa în vânt şi visase că tot acel platou gol pe dinăuntru era corabia ei, pe care o putea cârmi spre culorile amurgului din spatele munţilor. Mai târziu fugise de acolo, simţind spaima ca pe un nod ascuţit în gât. Nu-şi mai putea aminti când văzuse ultima oară chipul tatălui ei. Deşi trebuie să fi fost acolo, pe platforma avioanelor ultrauşoare, cu celelalte aparate ancorate împotriva vântului, ca un şir de fluturi multicolori. Prima viaţă se încheiase în noaptea aceea; viaţa tatălui ei sfârşise tot atunci.

A doua sa viaţă fusese scurtă, rapidă şi foarte stranie. Un bărbat pe nume Turner o scosese din Arizona şi o lăsase cu Bobby, cu Beauvoir şi cu ceilalţi. Şi-l amintea prea puţin pe Turner – doar că era înalt, cu muşchi puternici şi cu o privire înfrigurată. O dusese la New York. De acolo, Beauvoir o dusese, împreună cu Bobby, în New Jersey. Iar acolo, la etajul cincizeci şi trei al unui bloc de locuinţe sociale, Beauvoir îi explicase ce era cu visele ei. „Visele sunt reale”, îi spusese el, şi chipul cafeniu îi strălucea de sudoare. O învăţase numele celor pe care îi văzuse în vise. O învăţase că toate visele aveau un ocean comun şi-i arătase prin ce se distingeau ale ei, rămânând totuşi aceleaşi. „Tu singură navighezi, atât pe vechiul, cât şi pe noul ocean”, îi zisese el.

În New Jersey, fusese călărită de zei.

Învăţase să se abandoneze Călăreţilor. Îl văzuse pe *loa* Linglessou intrând în Beauvoir, în *oumphor,* îi văzuse tălpile risipind desenele trasate cu făină albă. În New Jersey cunoscuse zeii şi dragostea.

Când începuse să trăiască cu Bobby, *loa* o călăuziseră să-şi clădească a treia viaţă, cea de acum. Se potriviseră foarte bine – Angie şi Bobby, amândoi născuţi din vid. Angie din regatul aseptic, inexpresiv al lui Maas Biolabs iar Bobby, din amorţeala lui Barrytown…

* * *

Grande Brigitta o atinse fără avertisment; se poticni, gata să cadă în genunchi, în valuri, iar zgomotul oceanului fu absorbit în peisajul crepuscular ce i se deschise în faţă. Zidurile văruite în alb ale cimitirului, mormintele, sălciile. Lumânările.

Dedesubtul celei mai bătrâne sălcii – o mulţime de lumânări, rădăcini răsucite albite de ceară.

„Recunoaşte-mă, copilă."

Angie o simţi deodată acolo şi ştiu cine era: Mamman Brigitte, Mademoiselle Brigitte, cea mai bătrână dintre morţi.

„Eu n-am un cult, copilă, n-am un altar anume."

Se pomeni înaintând prin sclipirea lumânărilor; urechile îi bâzâiau de parcă salcia ascundea un stup uriaş de albine.

„Sângele meu este răzbunarea!"

Angie îşi aminti Bermudele noaptea, un uragan; ea şi Bobby se aventuraseră în ochiul furtunii. O simţea la fel pe Grande Brigitte. Aceeaşi linişte, aceeaşi senzaţie de presiune, de forţe inimaginabile nedescătuşate deocamdată. Sub salcie nu se zărea nimic. Doar lumânările.

— *Loa*… nu-i pot chema. Am simţit ceva… am venit să caut…

„Eşti chemată în altarul meu. Ascultă-mă. Tatăl tău ţi-a desenat simboluri *vévé* în minte – le-a desenat într-o carne ce nu era carne. Ai fost închinată lui Ezili Freda. Legba te-a dus în lume pentru a sluji scopurilor sale. Ţi s-a trimis însă otrava, copilă, *coup-poudre*…"

Nasul începu să-i sângereze.

— Otravă?

„Vévé-urile tatălui tău sunt modificate, parţial şterse, redesenate. Deşi ai încetat să te otrăveşti singură, Călăreţii tot nu pot ajunge la tine. Eu fac parte din alt ordin!"

Simţea o durere teribilă în cap, sângele îi bubuia în tâmple…

— Te rog…

„Ascultă-mă. Ai duşmani. Ei complotează împotriva ta. Miza este mare. Fereşte-te de otravă, copilă!"

Îşi plecă privirea spre mâini. Sângele era strălucitor şi real. Zumzetul îşi spori intensitatea. Poate că exista numai în mintea ei.

— Te rog! Ajută-mă! Explică-mi…

„Nu poţi rămâne aici. Înseamnă moarte!"

Şi Angie căzu în genunchi, în nisip, înconjurată de zgomotul valurilor care se spărgeau, ameţită de soare. Dornierul plutea neliniştit la doi metri în faţă. Durerea dispăru brusc. Femeia îşi şterse palmele însângerate pe mânecile jachetei albastre. Videocamerele telerobotului bâzâiră şi se rotiră.

— E-n regulă, reuşi ea să articuleze. Mi-a curs sânge din nas. Doar atât…

Dornierul ţâşni puţin înainte, apoi se retrase.

— Acum mă-ntorc acasă. N-am nimic.

Se înălţă lent şi-i dispăru din câmpul vizual.

Angie îşi cuprinse umerii cu braţele, tremurând. „Nu, nu-i lăsa să vadă. Vor şti că s-a-ntâmplat ceva, dar nu şi ce anume.” Se strădui să se scoale în picioare, se întoarse şi porni încet pe plajă în direcţia din care venise. Mergând, scotoci buzunarele jachetei după un şerveţel, orice, ceva cu care să-şi şteargă sângele de pe faţă.

Când degetele îi atinseră colţurile pacheţelului plat, ştiu imediat ce era. Se opri înfiorându-se. Drogul. Era imposibil! Da, era. Dar cine? Se întoarse şi se uită la Dornier până când se îndepărtă.

Pachetul. Îndeajuns pentru o lună.

Coup-poudre.

„Fereşte-te de otravă, copilă.”

4. COŞMELIA

Mona visa că dansa în cuşcă, pe timpuri, într-un local din Cleveland, goală într-o coloană de lumină azurie şi fierbinte, unde chipurile care se ridicau spre ea prin vălurile de fum aveau pâlpâiri albăstrui în albul ochilor. Purtau expresia tuturor bărbaţilor care se uită la tine când dansezi, fixându-te cu privirea şi în acelaşi timp controlându-se, astfel încât ochii lor nu-ţi dezvăluie absolut nimic iar feţele, în ciuda transpiraţiei, ar putea fi sculptate în ceva care doar seamănă a carne.

Nu că i-ar fi păsat cum arătau spectatorii atunci, când se afla în cuşcă, sus, încinsă şi prinsă de ritm, după trei cântece şi cu *wiz*-ul abia începând să crească – o putere nouă în picioare ridicând-o în vârful degetelor…

Unul dintre ei îi prinse glezna.

Ea încercă să ţipe, dar nu putu, nu la început, iar când reuşi avu senzaţia că ceva se rupe înăuntrul ei, o răneşte, iar lumina albastră se destramă, însă mâna, mâna continua să fie acolo, cuprinzându-i glezna. Se ridică în capul oaselor în pat ca o păpuşă cu arc, luptându-se cu bezna, îndepărtându-şi părul din ochi cu degetele răşchirate ca nişte gheare.

— Care-i treaba, păpuşă?

Bărbatul îşi puse cealaltă mână pe fruntea ei şi o împinse înapoi, în adâncitura fierbinte a pernei.

— Ai visat…

Mâna continua să fie acolo şi îi venea să ţipe din cauza ei.

— Ai o ţigară, Eddy?

Mâna se îndepărtă, se auzi un clic urmat de flacăra brichetei şi planurile feţei lui apărură brusc când aprinse o ţigară, apoi i-o întinse. Ea se sculă cu o mişcare bruscă şi ridică genunchii sub bărbie, acoperindu-i cu pătura cazonă, ca un cort, fiindcă nu avea chef s-o atingă cineva în clipa aceea.

Piciorul rupt al scaunului de plastic luat din gunoaie scoase un scârţâit de avertizare când bărbatul se lăsă pe spate şi-şi aprinse o ţigară. „Rupe-te”, se gândi ea, „înţeapă-l în fund, ca să mă bată.” Cel puţin era întuneric şi nu trebuia să vadă coşmelia. Cel mai nasol era când se trezea cu capul mare, simţindu-se prea rău ca să se poată clinti, după ce venise criţă şi uitase să lipească plasticul negru, iar soarele nemilos îi arăta toate detaliile şi încălzea aerul, punând muştele în mişcare.

Nimeni n-o înhăţase vreodată de picioare în Cleveland; cei atât de amorţiţi încât să-şi bage mâinile prin câmpul de forţă erau deja prea beţi ca să mai poată mişca, poate chiar să mai respire. Nici clienţii n-o

atingeau, decât dacă aranjaseră deja treaba cu Eddy şi plătiseră suplimentul, iar atunci doar se prefăceau c-o fac.

Indiferent cum o doreau, trebuia să fie un fel de ritual, aşa că totul părea a se petrece într-un loc din afara vieţii tale. Iar ea învăţase să-i privească, să vadă cum îşi pierdeau iluzia aceea. Asta era partea interesantă, fiindcă o pierdeau cu adevărat, rămâneau total neajutoraţi, chiar numai pentru o secundă, dar era ca şi cum nici măcar n-ar fi fost acolo.

— Eddy, o să-nnebunesc dacă mai dorm aici.

El o bătuse şi pentru lucruri mai mărunte, aşa că-şi plecă faţa, lipind-o de genunchi şi de pătură, şi aşteptă.

— Sigur că da, vorbi el, vrei să te-ntorci la crescătoria de guvizi? Vrei să te-ntorci în Cleveland?

— Pur şi simplu nu mai rezist…

— Mâine.

— Mâine, ce?

— E prea curând pentru tine? Mâine-seară, c-un nenorocit de jet particular? Direct la New York? *Dup-aia* o să termini cu rahaturile-astea?

— Te rog, iubitule, şi se întinse spre el, putem lua trenul…

El o lovi peste mână.

— Ai rahat în loc de creier.

Dacă avea să se mai plângă mult, dacă mai spunea ceva despre coşmelie, ceva care să sugereze că el nu se descurca şi că toate marile lui afaceri se dovedeau zerouri, el avea să înceapă, ştia că avea să înceapă. Ca atunci când îi zisese ea despre gândaci, despre libărcile pe care ei le numeau „de palmieri”, dar uriaşe, fiindcă blestemăţiile erau mutante, cel puţin jumătate dintre ele; cineva încercase să le distrugă folosind ceva care acţionase asupra ADN-ului, aşa încât îi vedeai pe gândacii ăia nenorociţi murind cu prea multe picioare ori capete, sau fără ele, iar odată văzuse unul care arăta de parcă înghiţise un crucifix sau aşa ceva, cu spinarea sau carapacea, sau ce naiba era, deformată într-un mod care o făcuse să simtă că vomită.

— Iubitule, zise căutând să-şi îndulcească glasul, n-am ce-i face, pur şi simplu locul ăsta mă termină…

— Eram în Hooky Greens, zise el de parcă n-o auzise, eram în Hooky Greens şi-am întâlnit un *agent.* El m-a agăţat, înţelegi? Tipu’ are ochiul format.

Aproape că-i putea simţi rânjetul prin beznă.

— E din Londra, din Anglia. Descoperitor de talente. A intrat în Hooky’s şi imediat mi-a zis „Eşti omu’ meu!”

— Un client?

Hooky Greens era locul unde Eddy decisese, mai nou, că se făceau învârtelile, etajul treizeci şi trei al unui bloc-turn, cu majoritatea

pereţilor interiori demolaţi şi o podea de dans de mărimea unui cvartal, dar el îl descoperise când nimeni de acolo nu mai avea chef să-l bage în seamă. Mona nici măcar nu-l văzuse pe Hooky, „marele şi tarele Hooky Green”, proprietarul ex-jucător, dar locul ăla era grozav pentru dans.

— Vrei s-asculţi *dracului?* Client? Rahat! El e *omu,* legătura, e pe scară şi-o să mă tragă şi pe mine. Şi ştii ceva? O să te iau cu mine.

— Dar ce vrea?

— O actriţă. Un fel de actriţă. Plus un băiat deştept care s-o ducă acolo şi să aibă grijă de ea.

— O actriţă? Acolo? Unde „acolo”?

Îl auzi desfacându-şi fermoarul jachetei. Ceva ateriză pe pat lângă picioarele ei.

— Două miare.

Iisuse! Poate că nu era o glumă. Dar atunci ce dracu’ era?

— Cât ai scos în seara asta, Mona?

— Nouăzeci.

De fapt, fuseseră o sută douăzeci, dar ultimul client fusese peste program. De obicei se temea să-l mintă, însă avusese nevoie de bani pentru *wiz.*

— Păstrează-i. Cumpără-ţi nişte ţoale. Nu ca alea de lucru. În călătoria asta, nimeni nu vrea să-ţi vadă fundul.

— Când?

— Mâine, ţi-am zis. Poţi să-ţi iei adio de la locşoru’ ăsta.

Când îl auzi, simţi că i se taie răsuflarea.

Scaunul scârţâi din nou.

— Nouăzeci, da?

— Da.

— Ia povesteşte-mi.

— Eddy, sunt foarte obosită…

— Nu, zise el.

De fapt, nu voia adevărul şi nici ceva pe aproape. Voia o poveste, povestea pe care învăţase să i-o spună. Nu voia să audă despre ce vorbeau ei (majoritatea aveau cel puţin un lucru pe care doreau cu tot dinadinsul să ţi-l spună, şi de obicei o făceau), sau cum ajungeau să-ţi ceară analizele sangvine, cum aproape toţi făceau aceeaşi glumă – dacă nu puteau să vindece ceva, puteau să renunţe la el – şi nici măcar ce doreau în pat.

Eddy voia să audă povestea cu tipul voinic care o trata ca pe o cârpă. Când i-o spunea însă trebuia să fie atentă, să nu exagereze cu brutalităţile, pentru că ar fi costat-o mai mult decât încasase în realitate. Principalul era ca acel client imaginar s-o trateze ca pe un echipament închiriat pentru o jumătate de oră. Bineînţeles, existau destui asemenea bărbaţi, dar preferau să-şi cheltuiască banii în

saloanele cu marionete, sau în *stimsim*-uri. În general, la Mona ajungeau cei care voiau să stea de vorbă, care încercau să-ţi cumpere un sandvici după, ceea ce putea fi destul de rău în sine, deşi nu genul de rău dorit de Eddy. Iar celălalt lucru de care avea nevoie Eddy era să-i spună că bărbatul îi ceruse ceva ce ei nu-i plăcea, dar că, până la urmă, descoperise că-şi dorea lucrul ăla, că-l dorea cu disperare.

Întinse mâna prin întuneric şi atinse plicul cu bani.

Scaunul scârţâi iarăşi.

Aşa încât îi povesti cum tocmai ieşise de la un secondhand când o agăţase un tip, unul voinic, care o întrebase direct ce preţ avea, se simţise prost, dar îi spusese iar el fusese de acord. După aceea, merseseră în maşina lui, care era veche şi mare şi mirosea a mucegai (un detaliu din zilele petrecute de ea în Cleveland), iar el o răsturnase pe banchetă…

— În faţa magazinului?

— În spate.

Eddy n-o acuza niciodată că născoceşte ceva, chiar dacă Mona ştia că el îi trasase cumva liniile generale şi în linii mari era mereu aceeaşi poveste. Când tipul voinic îi ridicase fusta („cea neagră”, spuse ea, „şi aveam cizmele albe”) şi-şi lăsase pantalonii în vine, auzi zăngănind catarama curelei lui Eddy – îşi scotea jeanşii. O parte a ei se întreba, în timp ce el luneca în pat, dacă poziţia pe care o descria era posibilă din punct de vedere fizic, totuşi continuă, şi oricum avea efect asupra lui Eddy. Îşi aminti să adauge cât o duruse când o pătrunsese namila, deşi ea era udă toată. Îi spuse că o ţinuse de încheieturi, cu toate că de-acum pierduse şirul, ştia doar că fundul ei trebuia să fie în aer. Eddy începu s-o atingă, mângâindu-i sânii şi abdomenul, aşa că trecu de la brutalitatea nepăsătoare a clientului la ceea ce se presupunea că ar fi simţit ea.

Ceea ce se presupunea că ar fi simţit ea nu simţise de fapt niciodată. Ştia că se poate ajunge într-o stare unde doare puţin, dar te simţi bine, dar mai ştia că nu putea fi aşa cum descria ea. Eddy voia să audă că durea rău de tot şi că o făcea să se simtă oribil, însă ei îi plăcea oricum. Asta i se părea lipsit de sens, dar învăţase să povestească aşa cum voia el.

În orice caz, funcţiona: Eddy se ridică acum cu pătura adunată în spinare şi-i intră între picioare. Mona bănuia că el vedea în minte toată povestea ei, ca un desen animat, şi devenea tipul voinic şi viril, fără chip, care o regulase. Îi prinse mâinile deasupra capului, ţinând-o de încheieturi, aşa cum îi plăcea lui.

Iar când termină şi se ghemui pe o parte şi adormi, Mona rămase trează în bezna stătută, răsucind în minte visul plecării, strălucitor şi minunat.

„Şi, te rog, fă să fie adevărat!”

5. PORTOBELLO

Kumiko se deşteptă în patul enorm şi asculta, perfect nemişcată. Se auzea murmurul continuu şi îndepărtat al traficului.

Aerul din cameră era rece; trase în jurul ei pledul roz, înfaşurându-se, şi coborî din pat. Ferestruicile erau acoperite cu flori de gheaţă strălucitoare. Se apropie de baie şi împinse una dintre aripile aurite ale lebedei. Pasărea tuşi, bolborosi şi începu să umple cada. Fără să iasă de sub pled, deschise valizele şi-şi alese hainele pentru ziua aceea, întinzându-le pe pat.

Când baia fu gata, lăsă pledul să lunece pe podea şi trecu peste marginea din marmură, afundându-se cu stoicism în apa dureros de fierbinte. Aburul din cadă topise chiciura, acum condensul se prelingea pe geamuri. Se întreba dacă toate dormitoarele britanice aveau asemenea căzi. Se frecă metodic cu un săpun franţuzesc oval, se ridică în picioare, îndepărtă mizeria cât putu mai bine, se înveli într-un prosop mare şi negru şi, după câteva bâjbâieli, descoperi o chiuvetă, toaleta şi bideul. Erau ascunse într-o cămăruţă minusculă, care probabil cândva fusese o debara, cu pereţii furniruiţi în negru.

Telefonul cu aspect de recuzită ţârâi de două ori.

— Da?

— Sunt Petal. Vrei să iei micul dejun? Roger este aici. Abia aşteaptă să te cunoască.

— Mulţumesc, îi răspunse ea. Tocmai mă îmbrăcam.

Îşi puse perechea cea mai bună şi mai largă de pantaloni din piele, apoi se îngropă într-un pulover albastru miţos, atât de larg încât i s-ar fi potrivit perfect lui Petal. Când deschise poşeta ca să scoată trusa de farduri, zări unitatea Maas-Neotek. Mâna i se închise pe ea în mod automat. Nu intenţionase să-l apeleze pe Colin, însă atingerea era suficientă; apăru instantaneu, îndoindu-şi comic gâtul şi holbându-se la plafonul jos, placat cu oglinzi.

— Să-nţeleg că nu suntem în Dorchester?

— Eu pun întrebările, i-o reteză fata. Ce-i locul ăsta?

— Un dormitor. Decorat cu un gust destul de dubios.

— Te rog să-mi răspunzi la întrebare.

— Ei bine, începu el examinând patul şi cada, după decor ar putea fi un bordel. Pot accesa date istorice din majoritatea clădirilor londoneze, dar nu există nimic notabil în legătură cu aceasta. Construită în 1848. Exemplu solid al predominantului stil victorian clasic. Cartierul este de oameni bogaţi, fără să fie dintre cele mondene, popular în rândul unei anume categorii de avocaţi.

Ridică din umeri; în strălucirea cizmelor lui de călărie, Kumiko

zărea muchia patului.

Dădu drumul aparatului în poşetă şi el dispăru.

* * *

Se descurcă destul de uşor cu liftul; odată ajunsă în holul alb, se luă după sunetul vocilor. De-a lungul unui coridor. După un colţ.

— Bună dimineaţa, zise Petal ridicând capacul din argint de pe un platou.

Se înălţară aburi.

— Acesta este evazivul domn Swain, Roger pentru tine, iar acesta este micul tău dejun.

— Salut, spuse bărbatul făcând un pas înainte şi întinzând mâna.

Ochi deschişi la culoare pe o faţă prelungă, cu oase puternice. Păr moale şi sur, pieptănat în diagonală peste frunte. Lui Kumiko îi fu imposibil să-i aproximeze vârsta; faţa îi era tânără, dar sub ochii cenuşii avea riduri adânci. Era înalt, cu braţe şi umeri de sportiv.

— Bun venit la Londra.

Îi luă mâna, i-o strânse şi-i dădu drumul.

— Mulţumesc.

Purta o cămaşă fără guler, bleu pal cu dunguliţe roşii foarte fine, ale cărei manşete se încheiau cu ovale simple din aur mat; descheiată la gât, dezvăluia un triunghi întunecat de piele tatuată.

— Am vorbit azi-dimineaţă cu tatăl tău şi i-am zis că ai ajuns cu bine.

— Eşti un bărbat important.

Ochii spălăciţi se îngustară.

— Pardon?

— Dragonii.

Petal chicoti.

— Lăsaţi-o să mănânce, spuse cineva, o voce de femeie.

Kumiko se întoarse şi descoperi o siluetă zveltă şi întunecată pe fundalul ferestrelor înalte, duble; înapoia lor, zidurile unei grădini acoperite de omăt. Ochii femeii erau ascunşi de ochelari argintii care reflectau încăperea şi pe ocupanţii acesteia.

— Unul dintre musafirii noştri, spuse Petal.

— Sally, zise femeia. Sally Shears. Mănâncă, scumpo. Dacă eşti la fel de plictisită ca mine, ai chef de o plimbare.

Ridică mâna şi îşi atinse ochelarii, de parcă ar fi dorit să-i scoată.

— Portobello Road este la vreo două intersecţii de aici. Am nevoie de aer.

Ochelarii-oglindă păreau să nu aibă rame.

— Roger, zise Petal înfigând furculiţa în feliile trandafirii de şuncă de pe un platou din argint, crezi că va fi în siguranţă Kumiko cu Sally a noastră?

— După dispoziţia în care se află, va fi mai în siguranţă decât cu

mine, răspunse Swain. Mă tem că aici nu există multe distracţii, se întoarse el către Kumiko pentru a o conduce la masă, dar vom face astfel încât să te simţi cât mai bine şi să vezi ceva din oraş. Nu este totuşi Tokio.

— Oricum, nu deocamdată, adăugă Petal, dar Swain nu păru să-l audă.

— Mulţumesc, spuse Kumiko când Swain îi trase scaunul.

— Mă simt onorat, replică bărbatul. Respectul pe care-l purtăm tatălui tău…

— Hei, interveni femeia, e prea tânără ca să aibă nevoie de rahaturile astea. Scuteşte-ne!

— După câte vezi, Sally e-n toane proaste, comentă Petal şi puse un ou poşat pe farfuria lui Kumiko.

* * *

Se dovedi că dispoziţia lui Sally Shears era una de furie de abia stăpânită – o mânie care se făcea simţită în mersul ei, în ţăcăniturile ca nişte focuri de armă ale tocurilor cizmelor negre pe trotuarul îngheţat.

Kumiko trebui să alerge ca să ţină pasul cu ea, în vreme ce femeia se îndepărta de locuinţa lui Swain, cu lentilele scânteindu-i reci în lumina soarelui iernatic. Purta pantaloni strâmţi din piele maro-închis şi o jachetă neagră, voluminoasă, cu gulerul ridicat; haine scumpe. Cu părul negru şi scurt, putea fi confundată cu un băiat.

Pentru prima dată de când plecase din Tokio, Kumiko simţi frică.

Energia acumulată în Sally era aproape tangibilă – un ghem de furie care se putea deznoda oricând.

Kumiko strecură mâna în poşetă şi strânse unitatea Maas-Neotek; Colin se ivi instantaneu lângă ea, mergând sprinten, cu mâinile înfundate în buzunarele jachetei. Cizmele lui nu lăsau nicio urmă pe zăpada murdară. Puse înapoi aparatul şi el dispăru, însă fata se simţi mai liniştită. Nu trebuia să se teamă că avea s-o piardă pe Sally, al cărei pas îl găsea dificil de urmat; cu siguranţă fantoma o putea călăuzi înapoi la reşedinţa lui Swain. „Iar dacă fug de ea”, se gândi, „el mă va ajuta.” Femeia se strecură prin traficul dintr-o intersecţie, trăgând-o absent pe Kumiko din calea unui taxi Honda negru, masiv, reuşind cumva să tragă un şut în bara de protecţie când acesta lunecă pe lângă ele.

— Bei? întrebă ea ţinând-o pe Kumiko de antebraţ.

Fata clătină din cap.

— Te rog, mă doare mâna…

Strânsoarea lui Sally slăbi, însă Kumiko fu dirijată prin nişte uşi ornate, cu geamuri jivrate, în hărmălaie şi căldură, într-un fel de vizuină aglomerată, căptuşită cu lemn întunecat şi velur brun-roşcat tocit.

În scurt timp, se aşezară faţă în faţă la o măsuţă cu tăblie de marmură pe care se găseau o scrumieră Bass, o halbă de bere brună, paharul de whisky pe care Sally îl golise în drum de la bar şi un pahar cu suc de portocale.

Kumiko văzu că lentilele argintii se contopeau cu pielea palidă fără urmă de îmbinare.

Sally se întinse către paharul de whisky gol, îl înclină fără a-l desprinde de masă şi-l examină critic.

— L-am întâlnit pe tatăl tău la un moment dat, vorbi ea. Pe atunci nu ajunsese atât de sus.

Abandonă paharul în favoarea halbei.

— Swain zice că eşti pe jumătate *gaijin.* Zice că maică-ta era daneză.

Sorbi din bere.

— Nu se vede.

— Ea i-a pus să-mi modifice ochii.

— Ţi se potrivesc.

— Mulţumesc. Şi ochelarii tăi, continuă ea automat, sunt foarte frumoşi.

Sally strânse din umeri.

— Până acum taică-tău nu te-a lăsat să vezi Chiba?

Kumiko clătină din cap.

— Bravo lui. Nici eu n-aş fi facut-o.

Bău din bere. Unghiile ei, evident acrilice, aveau nuanţa şi lustrul sidefului.

— Mi-au povestit despre maică-ta.

Cu faţa arzând, Kumiko plecă ochii.

— Nu de asta te afli aici. Ştiai? El nu te-a trimis la Swain din cauza ei. A izbucnit un război. În Yakuza n-au mai existat lupte la nivel înalt încă dinaintea naşterii mele, dar acum au reînceput.

Halba goală răsună când o lăsă pe masă.

— Nu te poate ţine pe-acolo, asta-i tot. Ai fi o ţintă prea uşoară. Unul ca Swain e destul de departe în ceea ce-i priveşte pe rivalii lui Kanaka. Ai şi un paşaport cu un nume diferit, nu-i aşa? Swain are o datorie faţă de Kanaka. Deci eşti bine, da?

Kumiko simţi că o năpădesc lacrimi fierbinţi.

— Bun, deci nu eşti bine.

Unghiile sidefii răpăiră pe marmură.

— Prin urmare, ea s-a sinucis şi asta te afectează. Te simţi vinovată, nu-i aşa?

Fata ridică privirea în oglinzile gemene.

* * *

Portobello era un Shinjuku ticsit de turişti. După ce insistase ca fata să-şi bea sucul de portocale care se încălzise şi se trezise, Sally o dusese afară, pe strada aglomerată. Remorcând-o cu fermitate,

începuse să-şi croiască drum pe trotuar, pe lângă mese pliante din oţel acoperite cu draperii de catifea zdrenţuite şi mii de obiecte de argint şi cristal, alamă şi porţelan. Kumiko se uita curioasă în vreme ce trecea printre şiruri de farfurii reprezentând încoronarea reginei şi ceainice cu chipul lui Churchill.

— Astea-s *gomi,* zise ea când se opriră la o intersecţie.

Gunoaie. În Tokio, obiectele uzate şi inutile umpleau gropile de gunoi. Sally rânji maliţios.

— Aici e Anglia. *Gomi* e o resursă naturală importantă. *Gomi* şi talentul. Asta caut acum. Talent!

Talentul purta un costum de catifea verzuie ca sticla şi pantofi din piele imaculată, iar Sally îl găsi în alt pub, Trandafirul şi Coroana. I-l prezentă drept Tick. O depăşea cu puţin în înălţime pe Kumiko şi ceva era în neregulă cu spinarea sau şoldul său, astfel încât umbla cu un şchiopătat pronunţat, care amplifica impresia generală de asimetrie. Părul negru îi era ras la ceafă şi pe tâmple, dar ridicat într-o buclă gelată de cârlionţi deasupra frunţii.

Sally făcu prezentările.

— E prietena mea din Japonia, ar fi bine să-ţi ţii mâinile acasă.

Tick surâse trist şi le conduse la o masă.

— Cum merg afacerile?

— Grozav, replică el mohorât. Cum e la pensie?

Sally se instală pe o banchetă capitonată, cu spatele la perete.

— Ei, zise ea, mai lucrez din când în când.

Kumiko o privi. Furia se evaporase, sau fusese disimulată expert. Când se aşeză, strecură mâna în poşetă şi găsi dispozitivul. Colin se materializă pe banchetă lângă Sally.

— Drăguţ din partea ta să te gândeşti la mine, zise Tick trăgându-şi un scaun. Aş zice că au trecut vreo doi ani.

Ridică o sprânceană în direcţia lui Kumiko.

— Poţi vorbi. Îl cunoşti pe Swain?

— Doar după renume, mulţumesc.

Colin le studia replicile cu o fascinaţie amuzată, întorcând capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi asistat la un meci de tenis. Kumiko se străduia să nu uite că doar ea putea să-l vadă.

— Vreau să-l investighezi pentru mine. El să nu afle nimic.

Bărbatul o privi fix. Partea stângă a feţei sale se schimonosi într-un clipit exagerat din ochi.

— Ei, nu-mi ceri mare lucru, este?

— Bani buni, Tick. Cei mai buni.

— Cauţi pe cineva anume, sau doar o listare completă? Oamenii ştiu că-i barosan. N-aş zice că mi-ar plăcea să mă descopere în viloiul lui.

— E vorba de bani, Tick.

Două clipiri foarte rapide din ochi.

— Roger mă are la mână, Tick. Cineva îl are pe el la mână. Habar n-am cu ce şi nici nu-mi pasă. Îmi ajunge ce ştie despre mine. Vreau să aflu însă cine, unde şi când. Interceptează-i imputurile şi outputurile. Este-n legătură cu cineva, pentru că termenii se modifică mereu.

— Crezi c-o recunosc dac-o văd?

— Tu doar aruncă un ochi, Tick. Fă-o pentru mine.

Din nou, clipitul convulsiv.

— Bine, atunci. Îi dăm drumul.

Răpăi nervos cu degetele pe marginea mesei.

— Dai un rând?

Colin privi peste masă spre Kumiko şi dădu ochii peste cap.

* * *

— Nu înţeleg, spuse Kumiko urmând-o pe Sally înapoi pe Portobello Road. M-ai implicat într-o intrigă… Sally îşi ridică gulerul împotriva vântului.

— Dar te-aş putea trăda. Complotezi împotriva asociatului tatei. N-ai niciun motiv să te încrezi în mine.

— Sau tu în mine, dulceaţă. Poate că sunt unul dintre oamenii ăia răi de care îi e frică tăticului tău.

Kumiko căzu pe gânduri.

— Eşti?

— Nu. Iar dacă eşti spioana lui Swain, el a mai avut parte recent de ceva mult mai alambicat. Dacă eşti spioana tatălui tău, poate că n-o să am nevoie de Tick. Dar dacă Yakuza e-n spatele afacerii ăsteia, ce rost ar avea să-l folosească pe Roger ca marionetă?

— Nu sunt o spioană.

— Atunci fii una, pe cont propriu. Dacă Tokio e frigarea, e posibil să fi căzut direct în foc.

— De ce m-ai implicat pe mine?

— Eşti deja implicată. Te afli aici. Ţi-e frică?

— Nu, răspunse Kumiko şi tăcu, întrebându-se de ce ar fi trebuit să fie adevărat răspunsul acela.

* * *

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, singură în mansarda cu oglinzi, Kumiko se aşeză pe marginea patului uriaş şi-şi scoase cizmele ude. Luă din poşetă unitatea Maas-Neotek.

— Ce sunt ei? o întrebă pe fantoma care se cocoţase pe marginea căzii din marmură neagră.

— Amicii tăi din pub?

— Da.

— Delincvenţi. Sfatul meu ar fi să te asociezi cu exponenţi ai unei clase mai bune. Femeia este străină. Nord-americană. Bărbatul e londonez. Din East End. În mod evident, un hoţ de date. Nu pot accesa

arhivele poliţiei decât în privinţa delictelor de interes istoric.

— Nu ştiu ce să fac…

— Întoarce aparatul.

— Poftim?

— Pe spate. O să vezi acolo o adâncitură în formă de semilună. Bagă unghia degetului mare şi răsuceşte-o…

Se deschise un căpăcel. Microîntrerupătoare.

— Pune întrerupătorul A/B pe poziţia B. Foloseşte ceva îngust şi ascuţit, dar nu un bic.

— Poftim?

— Nu folosi un pix. Pasta se combină cu praful. În- cleiază componentele. O scobitoare ar fi ideală. În felul ăsta, îl setezi pentru înregistrarea activată de voci.

— Şi după aceea?

— Ascunde-l la parter. O să ascultăm mâine…

6. LUMINA DIMINEŢII

Lunecosul îşi petrecu noaptea pe o placă roasă, de polistiren cenuşiu, sub un banc de la parterul Fabricii, învelit într-o folie foşnitoare din ambalaj antişoc care duhnea a monomeri liberi. Îl visă pe Puştiul Afrika în aeroglisorul lui, cu care se contopea înceţoşându-se, iar dinţii Puştiului erau mici cranii cromate.

Îl trezi un vânt tăios care spulbera prima zăpadă a iernii prin ferestrele goale ale Fabricii.

Rămase locului şi se gândi la problema drujbei Judecătorului, la felul în care încheietura tindea să se blocheze de câte ori tăia ceva mai dur decât o placă aglomerată din aşchii de lemn. Planul său original prevăzuse degete articulate, fiecare terminat printr-o minidrujbă electrică, dar ideea pierduse teren din mai multe motive. Cumva, electricitatea nu mai era pur şi simplu satisfăcătoare – nu era îndeajuns de *materială.* Soluţia o reprezenta aerul, butelii mari de aer comprimat, sau combustie internă, dacă puteai găsi piesele necesare. Iar în Solitudinea Câinelui puteai găsi aproape orice fel de piese, dacă săpai suficient timp; dacă aveai ghinion, în Jersey, la periferia industrială, existau vreo şase orăşele cu pogoane de maşinării moarte de unde să alegi.

Se târî de sub banc, trăgând în urma lui pătura transparentă cu bule miniaturale din plastic. Se gândi la bărbatul de pe targă, aflat sus, în camera lui, şi la Cherry, care dormise în patul său. Ei nu-i înţepenise gâtul. Se întinse şi se strâmbă.

În curând avea să se întoarcă Prinţul. Trebuia să-i explice totul, iar Prinţului nu-i plăcea defel să aibă oameni în preajmă.

* * *

Păsărel făcuse cafea în camera ce slujea drept bucătăria Fabricii. Podeaua era din dale de plastic care se deformaseră şi de-a lungul unui perete se întindeau chiuvete din oţel mătuit. Ferestrele fuseseră acoperite cu prelate semitransparente, care se umflau şi se dezumflau odată cu vântul şi lăsau înăuntru o lumină lăptoasă, făcând ca încăperea să pară chiar mai rece decât era de fapt.

— Cum e apa? întrebă Lunecosul imediat cum intră.

Una dintre sarcinile lui Păsărel era de a verifica în fiecare dimineaţă rezervoarele de pe acoperiş, pescuind frunzele suflate de vânt sau ocazionalele ciori moarte. După aceea, controla sigiliile filtrelor, poate chiar trăgea în instalaţie vreo patruzeci de litri de apă proaspătă, dacă părea că aveau nevoie. Dura aproape o zi întreagă pentru ca patruzeci de litri să se filtreze până la rezervorul de colectare. Faptul că Păsărel

îşi îndeplinea conştiincios misiunea constituia principalul motiv pentru care Prinţul îl tolera, deşi probabil că timiditatea băiatului juca şi ea un rol important. Păsărel reuşea să fie aproape invizibil pentru Prinţ.

— Avem destulă.

— Se poate face duş? întrebă Cherry din locul unde stătea, pe o ladă veche din plastic.

Avea cearcăne sub ochi, ca şi când nu dormise, dar îşi acoperise cu fard semnele.

— Nu, răspunse Lunecosul, nu-n anotimpul ăsta.

— Nici nu mă aşteptam, replică ea morocănoasă, ghemuită în colecţia de jachete din piele.

Lunecosul se servi cu cafeaua rămasă şi stătu în faţa ei cât timp o bău.

— Ai vreo problemă? îl întrebă femeia.

— Da. Pe tine şi pe tipul de sus. Cum de-ai coborât aici? Eşti în pauză, sau ce?

Ea scoase un pager negru din buzunarul jachetei de deasupra.

— Dacă apare vreo modificare, mi-o semnalează.

— Ai dormit bine?

— Sigur că da. Destul de bine.

— Eu nu. De când lucrezi pentru Puştiul Afrika?

— De vreo săptămână.

— Eşti cu adevărat teh-med?

Cherry strânse din umeri sub jachete.

— Suficient cât să-l pot îngriji pe Conte.

— Pe Conte?

— Da, pe Conte. Aşa i-a zis Puştiul odată.

Păsărel se înfioră. Încă nu apucase să-şi folosească ustensilele cosmetice şi părul îi stătea zbârlit în toate direcţiile.

— Dacă-i un vampir? se hazardă el.

— Faci mişto? îl privi femeia.

Cu ochii mari, băiatul clătină solemn din cap.

Cherry se întoarse spre Lunecos.

— Amicu tău e-n toate minţile?

— Nu există vampiri, spuse Lunecosul către Păsărel. Ei nu sunt adevăraţi, înţelegi? Există numa-n *stimsim*-uri. Tipu' nu-i vampir, clar?

Păsărel încuviinţă încetişor, fără să pară deloc liniştit, în vreme ce vântul bombă plasticul, întinzându-l spre lumina lăptoasă.

* * *

Încercă să reia lucrul la Judecător, însă Păsărel dispăruse din nou şi imaginea corpului de pe targă îi revenea întruna în faţa ochilor. Era prea frig; ar fi trebuit să tragă un cablu de pe teritoriul Prinţului din vârful Fabricii şi să conecteze nişte radiatoare. Asta însemna însă

discuţii cu Prinţul în legătură cu curentul electric. Energia era a Prinţului, fiindcă el ştia cum s-o ciugulească de la Comitetul pentru Fisiune.

Era a treia iarnă petrecută de Lunecos în Fabrică, însă Prinţul locuia deja de patru ani acolo când îl descoperise Lunecosul. După ce reparaseră împreună mansarda Prinţului, Lunecosul căpătase camera unde stăteau acum Cherry şi bărbatul pe care Puştiul Afrika îl numise „Contele” . Prinţul susţinea că Fabrica era a lui, că el o ocupase primul şi trăsese curent fără ştiinţa Comitetului. Totuşi, Lunecosul se ocupa în Fabrică de multe alte lucruri pe care Prinţului nu i-ar fi plăcut să le facă el însuşi, de pildă de procurarea hranei, iar dacă ceva important se strica, dacă firele se scurtcircuitau sau se îmbâcsea filtrul de apă, Lunecosul avea uneltele necesare şi repara totul.

Prinţului nu-i plăceau oamenii. Petrecea zile întregi cu deckurile lui, cu orgile FX şi cu holoproiectoarele, ieşind numai când i se făcea foame. Lunecosul nu pricepea ce încerca Prinţul să facă, dar îl invidia pentru intensitatea obsesiei sale. Nimic nu-l afecta pe Prinţ. Puştiul Afrika n-ar fi putut ajunge la el, pentru că Prinţul nu s-ar fi dus în Atlantic City, n-ar fi intrat în rahat şi n-ar fi ajuns la mâna Puştiului Afrika.

* * *

Intră în camera lui fără să bată la uşă; Cherry, purtând mănuşi albe de unică folosinţă, spăla cu un burete pieptul bărbatului. Adusese plita cu butan din camera unde găteau şi încălzise apă într-un castron din inox pentru salată.

Lunecosul se sili să privească chipul zbârcit, buzele inerte, depărtate doar cât să dezvăluie dinţii galbeni de fumător. Era o faţă de pe stradă, din mulţime, o faţă pe care o poţi zări în orice bar.

Femeia ridică ochii spre Lunecos.

El se aşeză pe marginea patului, acolo unde Cherry desfăcuse fermoarul sacului de dormit şi-l întinsese ca pe o pătură, băgând capătul rupt sub saltea.

— Trebuie să discutăm. Să lămurim chestia asta, înţelegi?

Ea stoarse buretele deasupra castronului.

— Cum de te-ai încurcat cu Puştiul Afrika?

Cherry puse buretele într-o punguţă pe care o băgă în sacoşa neagră de nailon cu care venise din aeroglisorul Puştiului. Privind-o, bărbatul văzu că nu făcea nicio mişcare suplimentară, şi asta fără să pară că ar fi acţionat în mod deliberat aşa.

— Ştii localul Moby Jane’s?

— Nu.

— E pe lângă autostrada interstatală. Aveam un amic care de vreo lună de zile era manager acolo şi m-am mutat la el. Moby Jane e imensă; pluteşte într-o cuvă, în spatele clubului, cu o perfuzie de

cocaină pură în braţ, şi e *absolut* dezgustătoare. Cum ziceam, mă mutasem cu amicul meu Spencer, care era noul manager, fiindcă avusesem nişte probleme în Cleveland legate de autorizaţie şi deocamdată nu puteam lucra.

— Ce fel de probleme?

— Chestiile *obişnuite*, da? Vrei s-asculţi şi restul sau nu? Spencer îmi povestise în ce stare oribilă era patroana, şi ultimul lucru pe care-l doream era să se afle că sunt teh-med, altfel m-ar fi pus să-i schimb filtrele cuvei şi să pompez cocaină pură în două sute de kile de psihoză halucinatorie. Aşa că m-au pus să servesc bere la mese. Era perfect. Aveau muzică bună. Un local cam dur, totuşi mă lăsau în pace fiindcă ştiau că sunt cu Spencer. Atât doar că-ntr-o dimineaţă, când m-am trezit, el dispăruse. Dup-aia s-a constatat că o ştersese şi cu banii lor.

În timp ce vorbea, usca pieptul Contelui cu un tampon gros din fibră absorbantă albă.

— Aşa că m-au luat un pic cam tare.

Se uită la Lunecos şi ridică din umeri.

— Mi-au zis ce voiau să-mi facă. Să-mi lege mâinile la spate şi să mă bage în cuvă cu Moby Jane, dup-aia să-i mărească mult debitul perfuziei şi să-i spună că prietenul meu a jefuit-o…

Azvârli tamponul umed în castron.

— Mai întâi însă m-au încuiat într-o debara, ca să mă lase să mă gândesc la ce-o să urmeze. Când s-a deschis uşa, l-am văzut pe Puştiul Afrika. Era prima dată când dădeam ochii cu el. „Domnişoară Chesterfield”, mi-a spus, „am motive să cred că până recent aţi fost tehnician medical autorizat!”

— Deci ţi-a făcut o ofertă.

— Ofertă pe dracu’! Mi-a verificat actele şi m-a scos de acolo. Nu era absolut nimeni în jur, deşi era sâmbătă după-amiază. M-a dus în parcare, unde doi negri uriaşi aşteptau lângă un aeroglisor cu cranii pe bara din faţă. Pentru mine, oriunde era perfect, numai să scap de cuva aia.

— Îl avea pe tipul nostru?

— Nu.

Îşi scoase mănuşile.

— M-a pus să şofez înapoi la Cleveland, într-o suburbie. Nişte case mari şi vechi, cu peluze netunse şi pline de buruieni. Am oprit la una cu o mulţime de protecţii, cred că era a lui. Tipul se afla într-un dormitor, urmă ea aranjându-i sub bărbie sacul albastru de dormit. A trebuit să-ncep imediat. Puştiul mi-a zis c-o să mă plătească bine.

— Ştiai c-o să-l aducă aici, în Solitudine?

— Nu. Cred că nici el nu ştia. S-a întâmplat ceva. A doua zi a venit şi mi-a spus că plecăm. Cred că l-a speriat ceva. Atunci i-a zis aşa –

„Contele”. Era furios şi cred că şi speriat. „Contele ăsta şi rahatu’ lui de *elef*”, a zis.

— Ce anume?

— *Elef*.

— Ce-i aia?

— Cred că ăsta, răspunse ea arătând obiectul cenuşiu neted montat deasupra capului bărbatului.

7. ACOLO NU EXISTĂ ACOLO

Şi-l închipui pe Swift aşteptând-o pe terasă, purtând hainele din tweed pe care le prefera în timpul iernii din L.A., cu vesta şi sacoul provenind de la costume diferite – înspicat, respectiv reiat –, însă totul din aceeaşi lână, care la rândul ei provenea probabil de la aceeaşi oaie, de pe acelaşi deal, tot ansamblul fiind orchestrat de consiliul din Londra, într-o încăpere de la etajul unei prăvălii de pe Floral Street pe care el n-o văzuse niciodată. Îi croiau cămăşi cu dunguliţe, aducând bumbacul de la Charvet din Paris; îi făceau cravatele, ţesând mătasea în Osaka, cu sigla Reţelei Senzo brodată discret. În acelaşi timp însă arăta de parcă îl îmbrăcase maică-sa.

Terasa era pustie. Dornierul mai pluti câteva clipe, apoi dispăru către cuibul lui. Prezenţa lui Mamman Brigitte continua s-o obsedeze.

Intră în bucătăria albă şi-şi spălă sângele uscat de pe faţă şi mâini. Când păşi în living, avu senzaţia că-l vedea pentru întâia dată. Parchetul decolorat, ramele poleite şi tapiţeria din velur a scaunelor Ludovic al XVI-lea, fundalul cubist al unui Valmier. Exact ca aranjamentul lui Hilton, se gândi, compus de străini talentaţi. Porni spre scară şi cizmele lăsară nisip umed pe parchetul deschis la culoare.

Kelly Hickman, garderobierul ei, fusese în vilă pe durata internării în clinică; îi lăsase valizele de lucru în dormitorul principal. Nouă tocuri de puşti Hermes, simple şi dreptunghiulare, ca nişte sicrie din piele de şa lustruită. Hainele ei nu erau niciodată împăturite; fiecare era întinsă între straturi de mătase.

Rămase în prag, privind patul gol, cele nouă coşciuge de piele.

Intră în baie – cărămizi din sticlă şi mozaic de gresie albă – şi încuie uşa după ea. Deschise un dulăpior, apoi altul, ignorând şirurile ordonate de produse de toaletă neatinse, medicamente patentate şi cosmetice. Descoperi încărcătorul în al treilea dulăpior, alături de o cutiuţă cu discuri dermice în bule individuale de protecţie. Se aplecă, examinând plasticul gri, sigla japoneză, temându-se să-l atingă. Încărcătorul părea nou, nefolosit. Era aproape sigură că nu-l cumpărase ea, că nu-l lăsase ea aici. Scoase drogul din buzunarul jachetei şi-l cercetă, răsucindu-l pe toate feţele, uitându-se la dozele de pulbere violetă care se rostogoleau în compartimentele lor etanşe.

Se închipui aşezând pacheţelul pe tăblia de marmură albă, poziţionând deasupra încărcătorul, scoţând un disc dermic din bula lui şi introducându-l. Văzu sclipirea roşie a unui led când încărcătorul extrase o doză; se văzu luând discul dermic dinăuntru, balansându-l ca pe o lipitoare din plastic alb pe vârful degetului arătător, cu suprafaţa interioară umedă scânteind în picături minuscule de dimetil sulfoxid…

Se întoarse, făcu trei paşi spre closet şi azvârli înăuntru pachetul nedesfacut. Pluti acolo ca o plută-jucărie, cu drogul perfect uscat. Perfect. Cu mâini tremurătoare, găsi un cleştişor de unghii din oţel inoxidabil şi îngenunche pe gresia albă. Trebui să închidă ochii când ridică pacheţelul şi împinse vârful lamei în înveliş, răsucind. Cleştişorul zăngăni pe pardoseală când ea atinse butonul ce golea rezervorul de apă şi cele două jumătăţi ale pachetului gol dispărură. Îşi lipi fruntea de emailul rece, după care se sili să se scoale, să meargă la chiuvetă şi să-şi clătească atent mâinile.

Fiindcă voia – acum *ştia* cu adevărat că voia – să-şi lingă degetele.

* * *

Mai târziu, în după-amiaza cenuşie, găsi în garaj un recipient din plastic ondulat, îl duse sus în dormitor şi începu să strângă lucrurile lui Bobby. Nu erau prea multe-o pereche de jeanşi din piele care nu-i plăcuseră lui, nişte cămăşi pe care fie le abandonase, fie le uitase şi, în sertarul de jos al biroului din lemn de tec, un deck pentru cyberspaţiu. Era un Ono-Sendai, cu puţin mai mult decât o jucărie. Zăcea în mijlocul unei încâlceli de fire negre, lângă un set ieftin de trozi pentru *stimsim* şi un tub de plastic cu aspect unsuros care conţinea pastă salină.

Îşi amintea deckul folosit de el, cel de care nu se despărţea – un Hosaka cenuşiu personalizat industrial, cu tastele nemarcate. O sculă de cowboy; insistase să călătorească cu el, deşi ridica probleme la controalele vamale. „De ce”, se întrebă ea, „cumpărase Sendai-ul? Şi de ce-l abandonase?” Stătea pe marginea patului; ridică deckul din sertar şi-l puse în poală.

Cu mult timp în urmă, în Arizona, tatăl ei o avertizase să nu se conecteze. „N-ai nevoie de aşa ceva”, îi spusese. Şi într-adevăr nu avusese, fiindcă visase cyberspaţiul, ca şi cum caroiajul de neon al matricei o aştepta în spatele pleoapelor.

„Acolo nu există acolo!” Aşa-i învăţau pe copii, explicându-le cyberspaţiul. Îşi amintea prelegerea unui profesor zâmbitor de la creşa directorială a arcologiei, în timp ce imaginile se schimbau pe un ecran – piloţi cu căşti enorme şi mănuşi ce păreau nepotrivite, tehnologia neuroelectronică primitivă a „lumii virtuale” legându-i mult mai eficient de avioanele lor, perechile de miniterminale video pompându-le un flux de date generate de computer, mănuşile de feedback vibrotactil asigurând o lume a atingerilor, populată de taste şi trăgace… Pe măsură ce tehnologia evoluase, căştile se micşoraseră, videoterminalele se atrofiaseră…

Se aplecă şi ridică setul de trozi; îl scutură pentru a-i descâlci firele.

Acolo nu există acolo.

Întinse bentiţa elastică şi-şi puse trozii pe tâmple – unul dintre gesturile cele mai comune ale oamenilor din toată lumea, totuşi făcut

rareori de ea. Apăsă butonul de testare a bateriilor Sendai-ului. Verdele de start. Atinse tasta de activare şi dormitorul dispăru înapoia unui zid incolor de zgomot de fond senzorial. Capul i se umplu cu un torent de paraziţi.

Degetele îi apăsară la întâmplare o altă tastă şi fu catapultată prin peretele de paraziţi în imensitatea ticsită, în neantul imaginar al cyberspaţiului, cu caroiajul strălucitor al matricei întinzându-se în jurul ei ca o cuşcă infinită.

* * *

— Angela, vorbi casa cu glas blând dar autoritar. Am un apel din partea lui Hilton Swift…

— Prioritate directorială?

Mânca fasole şi pâine prăjită la masa din bucătărie.

— Nu, răspunse casa pe un ton încrezător.

— Schimbă tonalitatea, vorbi ea cu gura plină. Ceva uşor agitat.

— Domnul Swift *aşteaptă,* spuse nervos casa.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă ea ducând castronul şi farfuria la spălător, totuşi vreau ceva mai apropiat de isteria autentică…

— Răspunzi *odată?*

Glasul era încărcat de tensiune.

— Nu, dar păstrează vocea asta, îmi place.

Trecu în living, numărând în şoaptă. Doisprezece, treisprezece…

— Angela, vorbi casa blând, am un apel din partea lui Hilton Swift…

— Cu prioritate directorială, continuă Swift.

Ea pufni din buze.

— Ştii bine că-ţi respect nevoia de a fi singură, dar mă îngrijorezi.

— Mă simt perfect, Hilton. Nu-ţi face griji. La revedere!

— Azi-dimineaţă te-ai împiedicat pe plajă. Păreai dezorientată. Ţi-a curs sânge din nas.

— Am avut hemoragie nazală.

— Am dori să mai faci un control…

— Grozav!

— Astăzi ai accesat matricea, Angie. Ţi-am găsit urma în sectorul industrial amba.

— Aia era?

— Vrei să discutăm despre ce se întâmplă?

— Nu am despre ce discuta. Pur şi simplu, am hoinărit. Vrei *să ştii* de ce? Am împachetat nişte rahaturi lăsate de Bobby aici. Tu ai fi fost *de acord*, Hilton! Am găsit un deck al lui şi l-am încercat. Am apăsat o tastă, m-am uitat în jur şi m-am decuplat.

— Iartă-mă.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am deranjat. O să te las.

— Hilton, tu ştii unde-i Bobby?
— Nu.
— Vrei să-mi zici că securitatea Reţelei nu l-a urmărit?
— Îţi spun că nu ştiu, Angie. Ăsta-i adevărul.
— Ai putea afla, dacă ai vrea?
Tăcere.
— Nu ştiu. Dacă aş putea, nu sunt sigur că aş face-o.
— Mulţumesc. La revedere, Hilton.
— La revedere, Angie.

* * *

În seara aceea stătu pe terasă şi privi dansul crustaceelor pe nisipul scăldat în lumină. Se gândi la Brigitte şi la avertismentul ei, la drogul din jachetă şi la încărcătorul de discuri dermice din dulăpiorul cu medicamente. Se gândi la cyberspaţiu şi la trista captivitate pe care o simţise cu Sendai-ul, atât de departe de libertatea *loa*.

Se gândi la visele celuilalt, la coridoare şerpuind în ele însele, la tonuri stinse de covoare străvechi… Un bătrân, un cap făcut din pietre preţioase, un chip palid şi încordat, cu ochi care erau oglinzi… Şi o plajă în beznă şi vânt.

Nu plaja asta, nu Malibu.

* * *

Şi undeva, într-o dimineaţă întunecată din California, înaintea zorilor, printre coridoare, galerii, faţetele visului, fragmente de conversaţie pe jumătate amintite, trezindu-se cu ochii la ceaţa lăptoasă dinapoia ferestrelor dormitorului principal, smulse şi luă ceva cu ea înapoi prin zidul somnului.

Se rostogoli, bâjbâi prin sertarul noptierei, găsi un pix Porsche – cadoul unui asistent de platou – şi-şi scrise comoara pe coperta lucioasă a unei reviste italieneşti de modă:

T-A

* * *

— Apelează Continuitatea, îi ceru casei după a treia ceaşcă de cafea.
— Salut, Angie, spuse Continuitatea.
— Secvenţa orbitală pe care am înregistrat-o acum doi ani. Iahtul belgianului…
Sorbi din cafeaua care se răcise.
— Cum se numea locul unde voia să mă ducă? Cel pe care Robin l-a considerat prea riscant.
— Liberta, răspunse sistemul expert.
— Cine a înregistrat acolo?
— Tally Isham a înregistrat nouă secvenţe în Liberta.
— Pentru ea n-a fost prea riscant?
— A făcut-o acum cincisprezece ani. Era la modă.

— Fă-mi rost de secvenţele alea.

— Am înţeles.

— Pa!

— La revedere, Angie.

Continuitatea scria o carte. Robin Lanier îi zisese. Pe Angie o interesa subiectul. Nu era chiar atât de simplu, răspunsese bărbatul. Cartea avea tot felul de bucle interne şi suferea permanente mutaţii. Continuitatea o scria *întruna*. Ea întrebase de ce. Robin însă îşi pierduse deja interesul; Continuitatea era o IA, iar IA-urile făceau chestii de felul ăla.

Convorbirea cu Continuitatea o costă un apel din partea lui Swift.

— Angie, în legătură cu controlul acela…

— Nu l-ai programat încă? Vreau să mă întorc la treabă. Am apelat Continuitatea azi-dimineaţă. Mă gândeam la o secvenţă orbitală. Vreau să revăd nişte lucruri făcute de Tally, poate-mi vin nişte idei.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Femeii îi veni să râdă. Era dificil să-l reduci la tăcere pe Swift.

— Eşti sigură? E o veste minunată, dar chiar vrei să te apuci de lucru?

— Mă simt mult mai bine, Hilton. Aproape perfect. Vreau să lucrez. Vacanţa s-a terminat. Trimite-l pe Porphyre aici, nu vreau să am părul nearanjat dacă mă văd cu cineva.

— Angie, spuse el, să ştii că asta ne bucură foarte mult pe toţi.

— Sună-l pe Porphyre. Aranjează controlul medical.

Coup-poudre. „Cine, Hilton? Poate chiar tu?”

El avea resursele, se gândi femeia după o jumătate de oră, în timp ce se plimba pe terasa învăluită în ceaţă. Dependenţa ei nu ameninţase Reţeaua, nu-i afectase outputul. Nu existaseră efecte fizice secundare. Dacă ar fi existat, Reţeaua Senzo nu i-ar fi îngăduit niciodată să se apuce de aşa ceva. „Designerul drogului”, îşi spuse Angie. El trebuie să ştie. Oricum, nu i-ar fi spus niciodată, chiar dacă l-ar fi putut găsi, deşi se îndoia. „Să presupunem”, se gândi, cu mâinile pe balustrada ruginită, „că nu el fusese designerul. Că molecula fusese concepută de altcineva, care avusese propriile obiective!”

— Coaforul tău, o anunţă casa.

Intră înapoi.

Porphyre o aştepta, înfăşurat într-un jerseu în tonuri discrete – ceva din sezonul parizian. Chipul lui, la fel de neted în repaus ca abanosul lustruit, se despică într-un rânjet încântat când o văzu.

— Donşoară, chicoti el, arăţi ca un rahat artizanal.

Ea izbucni în râs. Porphyre chicoti şi ţâţâi, înaintă şi-şi flutură cu dispreţ ironic degetele lungi spre şuviţele lui Angie.

— Donşoara n-a fost fată cuminte. Porphyre ţi-a *spus* că drogurile alea nu-s bune!

Ridică ochii spre el. Era foarte înalt şi, o ştia, enorm de puternic. Un ogar îndopat cu steroizi, aşa-l descrisese cineva odată. Ţeasta epilată dezvăluia o simetrie necunoscută în natură.

— Te simţi bine? o întrebă cu cealaltă voce a lui, şi vioiciunea maniacă îi dispăru brusc de parcă cineva ar fi răsucit un întrerupător.

— Perfect.

— Te-a durut?

— Da. M-a durut.

— Ştii, spuse Porphyre atingându-i cu un deget vârful bărbiei, uşor, nimeni n-a putut înţelege niciodată ce obţineai tu din rahatul ăla. Nu părea nici măcar să te binedispună…

— Nici nu trebuia s-o facă. Era pur şi simplu ca şi cum ai fi fost aici, acolo, fără să trebuiască să…

— S-o simţi?

— Da.

El încuviinţă încet dând din cap.

— Atunci era un drog nasol.

— Dă-l dracului, zise ea. M-am întors.

Rânjetul lui reveni.

— Hai să-ţi spăl părul.

— L-am spălat ieri!

— Cu ce? Nu! Nu-mi spune!

O împinse uşurel spre scară.

În baia cu gresie albă, îi unse scalpul cu ceva.

— L-ai văzut în ultima vreme pe Robin?

Porphyre îi clăti părul cu apă rece.

— Donşorul Lanier este la Londra, donşoară. Actualmente, donşorul Lanier şi cu mine nu ne vorbim. Ridică-te.

Înălţă spătarul scaunului şi-i înveli gâtul cu un prosop.

— De ce?

Se simţea încălzită de bârfele Reţelei, cealaltă specialitate a lui Porphyre.

— Pentru că, zise coaforul pe un ton deliberat inexpresiv în timp ce-i trecea un pieptene prin păr, a spus nişte lucruri urâte despre Angela Mitchell când ea era în Jamaica, limpezindu-şi căpşorul.

Nu se aşteptase la asta.

— Chiar aşa?

— Da, donşoară.

Începu să-i taie părul cu foarfecele, una dintre mărcile lui profesionale distinctive; refuza să folosească un creion cu laser, pretinzând că nici nu atinsese unul vreodată.

— Glumeşti?

— Nu. Nu mi-a spus chestiile acelea *mie,* dar Porphyre *aude,* Porphyre aude întotdeauna. A plecat la Londra a doua zi după sosirea

ta aici.

— Şi ce-ai auzit că ar fi spus?

— Că eşti nebună. Că te droghezi. C-auzi voci. Că psihiatrii Reţelei o ştiu.

Voci…

— Cine ţi-a spus? încercă ea să se răsucească în scaun.

— Nu mişca! Aşa…

Porphyre reveni la lucrul său.

— Nu-ţi pot spune. Ai încredere în mine.

* * *

După plecarea lui Porphyre, primi mai multe apeluri. Cei din echipa ei de producţie voiau s-o salute.

— Gata cu convorbirile în după-amiaza asta, îi spuse casei. O să mă uit la secvenţele cu Tally la etaj.

Găsi în adâncul frigiderului o sticlă de Corona şi o duse în dormitorul principal. Unitatea *stimsim* din tăblia de tec a patului era echipată cu trozi profesionali de studio, care nu fuseseră acolo când plecase în Jamaica. În mod periodic, tehnicienii Reţelei modernizau echipamentele din vilă. Trase o duşcă de bere, puse sticla pe noptieră şi se întinse cu trozii pe frunte.

— Gata, zise, dă-i drumul!

În trupul lui Tally, respirându-i răsuflarea.

„Cum oare te-am înlocuit?" se minună, copleşită de fostul star. „Ofer oare oamenilor aceeaşi plăcere?"

Tally-Angie privea peste un hău acoperit de liane care era în acelaşi timp un bulevard, uitându-se în sus către orizontul răsturnat, la pătrăţelele îndepărtatelor terenuri de tenis, „soarele" Libertei ca un fir axial scânteietor deasupra…

— Repede-înainte, comandă casei.

Simţi muşchii pedalându-i lin şi întrevăzu o pâclă de beton; Tally gonea cu bicicleta pe un velodrom cu gravitaţie redusă…

— Repede-înainte.

Scena unei cine, apăsarea bretelelor de catifea pe umeri, tânărul de vizavi aplecându-se pentru a-i mai turna vin…

— Repede-înainte.

Cearşafurile de olandă, o mână între picioarele ei, crepusculul purpuriu prin geam, sunet de apă care curge…

— Înapoi. Restaurantul.

Vinul roşu gâlgâind în pahar…

— Încă puţin. Stop! Acolo.

Ochii lui Tally se focalizaseră pe încheietura bronzată a băiatului, nu pe sticlă.

— Vreau copia vizualului, spuse ea scoţându-şi trozii.

Se sculă şi bău o gură de bere, care se amestecă straniu cu gustul

spectral al vinului înregistrat de Tally.

Imprimanta de la parter ţiui încetişor când îşi termină sarcina. Se străduí să coboare treptele fără grabă, dar când ajunse la imprimantă, în bucătărie, imaginea o dezamăgi.

— Poţi mări rezoluţia? întrebă casa. Vreau să pot citi eticheta de pe sticlă.

— Aliniere imagine, răspunse casa, şi rotire obiect- ţintă cu opt grade.

Imprimanta bâzâi lin pe măsură ce ieşea noua imagine. Angie îşi găsi comoara înainte ca unitatea să ţiuie, pecetea din vis în tuş maro: T-A.

„Avuseseră propriile podgorii”, se gândi.

Tessier-Ashpool S.A. Cu fonturi regale, mărunte şi fine.

— Te-am prins, şopti ea.

8. UN RADIO TEXAN

Mona zărea soarele prin două fante ale plasticului negru lipit peste fereastră. Ura prea mult coşmelia aia ca să stea acolo când nu era beată sau drogată, şi acum nu era în niciun fel.

Coborî fără zgomot din pat, strâmbându-se când atinse podeaua cu călcâiul în căutarea şlapilor din plastic. Locul era *murdar;* probabil că puteai face tetanos pur şi simplu rezemându-te de perete. I se zbârlea pielea când se gândea. Chestiile astea nu păreau să-l deranjeze pe Eddy, el era prea pierdut în propriile-i planuri ca să bage în seamă împrejurimile. Şi întotdeauna izbutea cumva să rămână curat, ca o pisică. Era curat ca o mâţă, fără măcar o umbră de murdărie sub unghiile lustruite. Mona credea că probabil cheltuia pe haine cea mai mare parte a banilor câştigaţi de ea, deşi nici măcar nu s-ar fi gândit să-l ia la întrebări în privinţa asta. Ea avea şaisprezece ani şi era neispitită; un client mai vechi îi zisese cândva că existase un cântec intitulat „Şaisprezece ani şi neispitită". Ceea ce însemna că la naştere nu-i fusese atribuită o SPI, o **S**erie **P**ersonală de **I**dentificare, aşa încât crescuse în afara majorităţii sistemelor oficiale. Ştia că teoretic era posibil să capeţi o SPI dacă n-aveai deja una, dar era clar că pentru asta trebuia să intri undeva într-o clădire şi să vorbeşti cu un cravatist, or asta era prea departe de felul în care vedea Mona distracţia, sau măcar normalitatea.

Învăţase să se îmbrace rapid în coşmelie şi o putea face şi pe întuneric. Îţi puneai şlapii, după ce-i izbeai rapid unul de altul ca să scuturi eventualii gândaci, apoi te duceai spre locul unde ştiai că exista o rolă de fax vechi, pe cutia de polistiren de lângă fereastră. Desprindeai vreun metru de fax, poate o zi şi jumătate de *Asahi Shimbun,* o îndoiai şi-o mototoleai, o puneai pe podea. După aceea te aşezai pe ea, luai punga de plastic de lângă cutie, desfăceai sârma răsucită care-i lega gura şi căutai hainele dorite. Când păşeai afară din şlapi ca să-ţi pui pantalonii, ştiai c-o să calci pe fax curat. Pentru Mona era o chestiune de mândrie ca nimic să nu ajungă pe fax cât timp îşi trăgea jeanşii şi-şi punea şlapii înapoi.

Puteai să îmbraci o cămaşă sau altceva, să legi atent punga şi să ieşi. Machiajul, când era necesar, se făcea pe coridorul de afară; lângă liftul stricat mai rămăsese o oglindă deasupra căreia fusese lipită o bandă biofluorescentă Fuji.

În dimineaţa asta mirosul de urină din jurul ascensorului era atât de puternic, încât hotărî să renunţe la machiaj.

Niciodată nu întâlneai pe nimeni în clădire, dar uneori auzeai muzică în spatele unei uşi închise, sau paşi dispărând după vreun colţ

la capătul îndepărtat al unui coridor. Asta nu era deloc rău; nici Mona n-avea chef să-şi întâlnească vecinii.

Coborî trei paliere, în hăul întunecat al garajului subteran. Cu lanterna în mână, îşi găsi drumul din şase clipiri rapide ce o conduseră printre bălţi stătute şi fuioare de cabluri optice care atârnau moarte, apoi sus pe treptele din beton şi afară în fundătură. Uneori puteai simţi mirosul oceanului, dacă vântul bătea dintr-acolo, dar astăzi duhnea a gunoaie. Zidul clădirii se înălţa deasupra ei, aşa încât Mona se mişcă rapid, înainte ca vreun găozar să se gândească să arunce vreo sticlă, sau mai rău. Odată ce ieşi pe Bulevard, încetini, totuşi nu prea mult; era conştientă de banii din buzunar şi avea o mulţime de planuri cu ei. N-ar fi meritat s-o şteargă, nu acum când se părea că Eddy găsise un fel de bilet pentru evadarea de aici. Ba îşi spunea că era o chestie sigură, că erau ca şi plecaţi, ba îşi zicea să nu-şi facă mari iluzii. Cunoştea chestiile sigure ale lui Eddy; nu fusese Florida una dintre ele? Cum că în Florida era cald, iar plajele, minunate şi pline de tipi drăguţi şi cu bani, locşorul perfect pentru o mică vacanţă de lucru care deja era luna cea mai lungă pe care şi-o putea aminti. Ei bine, în Florida era zăpuşeală ca într-o saună. Puţinele plaje care nu erau private erau poluate, peşti morţi se răsuceau cu burţile în sus la ţărm. Poate că şi pe cele private era la fel, dar nu le puteai vedea, zăreai doar barierele din lanţuri şi paznicii în şorturi şi cămăşi de poliţişti. Pe Eddy îl entuziasmaseră armele paznicilor şi i le descrisese în detalii ameţitoare. El nu avea o armă, cel puţin aşa ştia ea, şi Mona considera că asta era bine. Uneori nu simţeai nici măcar duhoarea de peşte mort, fiindcă o acoperea alta, de clor, care-ţi ardea cerul gurii, dinspre fabricile de pe coastă. Dacă existau tipi drăguţi, ei rămâneau tot clienţi, iar cei de aici nu se prea înghesuiau să plătească dublu.

Cam singurul lucru bun în Florida rămâneau drogurile, care se procurau uşor, erau ieftine şi majoritatea de putere industrială. Uneori, ea îşi imagina că mirosul de înălbitor venea de la milionul de laboratoare care produceau cocteiluri inimaginabile, molecule ce-şi zvârcoleau codiţele îmbârligate, nerăbdătoare să-şi întâlnească destinul şi strada.

Coti de pe Bulevard şi porni pe lângă un şir de tarabe alimentare neautorizate. Stomacul începu să-i chiorăie când simţi mirosurile, dar nu avea încredere în mâncarea de pe stradă, cel puţin nu atunci când avea şi alte opţiuni, iar în mall existau locuri autorizate care primeau şi cash. Cineva cânta la o trompetă în piaţa asfaltată care fusese cândva o parcare – un solo cubanez incoerent ce ricoşa distorsionat din pereţii de beton, cu notele muribunde pierzându-se în hărmălaia matinală. Un evanghelist itinerant înălţă braţele şi un Iisus palid şi colbuit îi copie gestul în văzduh deasupra sa. Proiectorul se afla în cutia pe care stătea oratorul, cu un rucsac uzat din nailon cu două

difuzoare ce se ridicau deasupra umerilor ca nişte capete inexpresive, cromate. Evanghelistul se încruntă şi reglă ceva pe centură. Iisus pâlpâi, se înverzi şi dispăru. Mona râse. Ochii bărbatului fulgerară mânia Domnului şi un muşchi i se zbătu pe obrazul ridat. Mona coti la stânga, printre şiruri de vânzători de fructe care clădeau piramide de portocale şi grepuri pe cărucioarele lor din tablă bătută.

Pătrunse într-o clădire scundă şi cavernoasă ce adăpostea rânduri de tarabe permanente – vânzători de peşte şi gustări preambalate, bunuri casnice ieftine sau diverse mâncăruri fierbinţi. Aici, la umbră, era mai răcoare şi puţin mai linişte. Găsi un local care servea *wonton,* cu şase taburete goale, şi ocupă unul dintre ele. Bucătarul chinez îi vorbi în spaniolă; fata comandă, arătând cu mâna. El îi aduse supa într-un castron de plastic; îi plăti cu bancnota cea mai mică şi chinezul îi dădu rest opt taloane din carton unsuros. Dacă Eddy vorbea serios în legătură cu plecarea, n-avea să poată folosi taloanele; dacă rămâneau în Florida, putea oricând mânca *wonton.* Clătină din cap. „Trebuie să plec, trebuie!” împinse înapoi peste tejgheaua din placaj vopsit discurile galbene şi uzate.

— Păstrează-le.

Bucătarul le făcu să dispară imediat, inexpresiv, cu o scobitoare din plastic albastru în colţul gurii.

Mona luă beţişoare din recipientul de pe tejghea şi pescui din castron un ghemotoc de tăiţei. De pe culoarul dinapoia cratiţelor şi aragazului chinezului o fixa un cravatist. Un cravatist care se străduia să pară altcineva, în cămaşă albă sport şi ochelari de soare. „În primul rând îi trădează poziţia corpului”, gândi fata. Avea însă şi dinţii caracteristici, şi tunsoarea, atât doar că era bărbos. Se prefăcea că priveşte în jur, ca şi cum ar fi ieşit la târguială, cu mâinile în buzunare, cu gura încremenită în ceea ce considera probabil un surâs absent. Era arătos, atât cât se distingea înapoia bărbii şi a ochelarilor. Zâmbetul însă nu era deloc plăcut, părea cumva dreptunghiular, astfel că-i puteai vedea aproape toţi dinţii. Mona se foi puţin pe taburet, neliniştită. Prostituţia era legală, dar numai dacă o făceai corect, dacă aveai cipul de impozite şi toate celelalte. Brusc deveni conştientă de banii din buzunar. Se prefăcu că studiază autorizaţia sanitară laminată în plastic, lipită de tejghea; când ridică privirea, bărbatul dispăruse.

* * *

Cheltui cincizeci pe haine. Înainte de a se hotărî, răscolise optsprezece rafturi din patru prăvălii, tot ce exista în mall. Vânzătorilor nu le plăcea că proba atâtea chestii, dar era suma cea mai mare pe care o avusese vreodată pentru cumpărături. Se făcuse amiază înainte să termine, iar soarele Floridei pârjolea pavajul când traversă parcarea cu două sacoşe din plastic. Ca şi hainele, sacoşele erau la mâna a doua – pe una se zărea sigla unui magazin de

încălţăminte din Ginza, iar cealaltă făcea reclamă biscuiţilor marini argentinieni din creveţi artificiali. Mona potrivea şi combina hainele cumpărate, imaginându-şi diverse ţinute.

Din cealaltă parte a pieţei, evanghelistul ridicase vocea la maximum în mijlocul tiradei, ai fi zis că furia lui scuipătoare îl făcuse să uite să pornească amplificatorul – holograma lui Iisus scuturând braţele înveşmântate în alb şi gesticulând mânios către cer, către mall şi din nou spre cer. „Înălţarea", spunea. „Se apropie înălţarea."

Mona coti la întâmplare, evitând în mod reflex un nebun, şi se pomeni mergând pe lângă mese din carton decolorat de soare, acoperite de seturi *stimsim* Indo ieftine, casete folosite, aşchii colorate de microsofturi înfipte în blocuri de polistiren bleu. Înapoia unei mese era lipit un poster al lui Angie Mitchell, unul pe care Mona nu-l mai văzuse până atunci. Se opri şi-l studie cu nesaţ, privind mai întâi hainele şi machiajul starului, apoi se uită la fundal, încercând să-şi dea seama unde fusese făcută fotografia. În mod inconştient îşi modifică expresia astfel încât s-o aproximeze pe cea a lui Angie din poster. Nu tocmai un zâmbet. Un fel de semisurâs, poate puţin trist. Pe Mona o lega de Angie un sentiment cu totul aparte. Pentru că – şi clienţii i-o spuneau, din când în când – semăna cu ea. Ca şi cum ar fi fost sora lui Angie. Cu excepţia nasului – al Monei era puţin mai cârn, iar Angie nu avea peticul de pistrui pe pomeţi. Semisurâsul tip Angie al Monei se lărgi în timp ce o privea, scăldată în frumuseţea posterului, în luxul camerei din imagine. Bănuia că era un fel de castel, cu siguranţă locul unde trăia Angie, plin de oameni care aveau grijă de ea, o coafau şi-i puneau hainele pe umeraşe, fiindcă se vedea că pereţii erau făcuţi din bolovani uriaşi, iar oglinzile aveau rame din aur solid, sculptate cu frunze şi îngeri. Poate că scrisul din partea de jos a posterului spunea unde anume se găsea, dar Mona nu putea citi. Oricum, acolo nu existau rahaţii de gândaci, era convinsă de asta, şi nici vreun Eddy. Coborî ochii spre seturile *stimsim* şi pentru o clipă se gândi să-şi cheltuiască restul banilor. N-ar fi avut totuşi destul pentru un *stimsim*, iar cele de aici erau vechi, unele mai bătrâne chiar decât ea. Pe atunci fusese la modă… cum o chema… Tally aia, care era celebră când Mona avea vreo nouă ani…

* * *

Eddy o aştepta cu banda scoasă de pe fereastră, în bâzâitul muştelor. Fuma o ţigară, răstignit pe pat, iar cravatistul cu barbă stătea pe scaunul rupt, cu ochelarii de soare la ochi.

* * *

„Prior" spuse el că-l chema, de parcă n-ar fi avut şi nume de familie. De fapt, nici Eddy n-avea nume de familie şi nici ea, dacă nu-l puneai la socoteală pe Lisa, dar părea mai degrabă un al doilea

prenume.

În coşmelie, ea nu-l putu înţelege prea bine. Se gândi că asta se datora poate faptului că era englez. Nu era cravatist, aşa cum crezuse în mall; avea un plan, dar nu era clar. O privea des, se uita cum îşi strângea lucrurile în geanta albastră Lufthansa adusă de el, însă fata nu putea simţi vreo pasiune acolo, el n-o dorea. Se mulţumea s-o privească, se uita la Eddy, care fuma, îşi ciocănea ochelarii de soare de genunchi, asculta rahaturile lui Eddy şi vorbea doar strictul necesar. Când spunea ceva, era de obicei amuzant, dar felul în care pronunţa cuvintele te făcea să nu înţelegi când anume glumea.

Împachetând, ea se simţea uşor ameţită, parcă luase ceva ce nu-şi făcuse complet efectul. Muştele se călăreau lângă fereastră, lovindu-se de sticla prăfuită şi mânjită, dar nu-i păsa. Pleca, de-acum pleca.

Trase fermoarul genţii.

* * *

Ploua când ajunseră la aeroport – o ploaie de Florida, revărsându-se caldă dintr-un cer nevăzut. Mona nu mai fusese niciodată într-un aeroport, dar le cunoştea din *stimsim*-uri.

Prior avea un Datsun alb închiriat care şofa singur şi băga muzică ambientală prin boxe cuadrofonice. Îi lăsă lângă bagaje, într-o curte pustie de beton, şi dispăru în ploaie. Prior nu părea să aibă niciun bagaj; Mona avea geanta Lufthansa, iar Eddy, două valize negre, imitaţie de piele de crocodil.

Fata îşi trase fusta cea nouă în josul şoldurilor şi se întrebă dacă îşi cumpărase pantofii cuveniţi. Eddy se simţea bine, îşi vârâse mâinile în buzunare şi-şi gârbovise umerii, ca să arate că făcea ceva important.

Ea şi-l amintea în Cleveland, prima dată, cum venise să se uite la un scuter pe care-l vindea bătrânul – un Skoda cu trei roţi aproape complet ruginit. Bătrânul creştea guvizi în bazine de beton aranjate de jur-împrejurul curţii de pământ bătătorit. Când apăruse Eddy, ea era în casă, în trailerul înalt şi lung, cocoţat pe butuci. Într-un perete fuseseră decupate ferestre – găuri pătrate astupate cu plastic zgâriat. Mona stătea lângă plită, înconjurată de mirosul de ceapă ţinută în saci şi de roşii atârnate la uscat, când îl simţise acolo, în capătul opus al singurei încăperi, îi simţise muşchii şi umerii, dinţii albi, şapca de nailon negru ţinută cu timiditate în mână. Soarele pătrundea prin ferestre, locul era luminos, simplu şi curat, cu podeaua măturată, cum îi plăcea bătrânului, însă parcă se ivise o umbră care-i îngheţase sângele şi îşi auzise bătăile inimii, iar el se apropiase, azvârlise şapca pe masa din plăci aglomerate când trecuse pe lângă ea, lipsit de sfială acum, ca şi cum ar fi locuit acolo, şi venise direct spre fată, trecându-şi degetele pe care sclipea un inel prin greutatea gelată a părului. Atunci apăruse şi bătrânul, iar Mona se întorsese cu spatele, prefacându-se că făcea ceva la plită. „Cafea”, ceruse bătrânul, şi ea se

dusese să ia apă, umplând ibricul emailat din rezervorul de pe acoperiş, cu apa gâlgâind prin filtrul de cărbune. Eddy şi bătrânul stătuseră la masă, băuseră cafea fără zahăr, iar Eddy îşi întinsese picioarele pe sub masă, coapsele tari şi încordate prin bumbacul rărit. Zâmbea, făcea mişto de bătrân, se târguia pentru Skoda. Că i se părea că merge bine, că ar fi cumpărat-o dacă bătrânul avea acte. Bătrânul se ridicase să scotocească într-un sertar. Ochii lui Eddy se întorseseră la ea. Mona îi urmase în curte şi-l privise încălecând şaua din vinilin crăpat. Rateurile stârniseră câinii negri ai bătrânului, care începuseră să latre, mirosul dulce şi ameţitor al alcoolului eşapat se înălţase în văzduh şi şasiul tremurase între picioarele lui.

Acum îl privea pozând lângă valize şi-i venea greu să pună cap la cap cele două imagini, să înţeleagă motivul pentru care plecase cu el a doua zi, pe Skoda, îndreptându-se către Cleveland. Skoda avea un radio micuţ şi amărât care nu putea acoperi zgomotul motorului, şi-l puseseră să cânte încetişor noaptea, pe un câmp de lângă drum. Selectorul era defect, aşa că nu prinseseră decât un singur post – o muzică spectrală venită din vreun turn singuratic din Texas, o chitară de oţel care apăruse şi dispăruse toată noaptea, şi ea se înmuiase toată, lipită de piciorul lui, cu iarba bătoasă şi uscată zgâriindu-i ceafa.

Prior îi puse geanta albastră într-un cărucior alb cu acoperişul dungat şi ea o urmă înăuntru, auzind glăscioare spaniole din căştile şoferului cubanez. După aceea, Eddy urcă valizele din piele de crocodil şi sui împreună cu Prior. Se îndreptară către pistă prin perdele de ploaie.

* * *

Avionul nu era cum ştia ea din *stimsim*-uri, nu aducea cu interiorul unui autobuz lung şi luxos, cu multe locuri. Era un vehicul mic şi negru, cu aripi ascuţite, membranoase, şi hublouri ce păreau ochi care se mijesc.

Mona sui câteva trepte metalice şi descoperi un spaţiu cu patru locuri şi aceeaşi mochetă gri peste tot, pe pereţi şi plafon – totul curat, răcoros şi cenuşiu. Eddy o urmă imediat şi se aşeză de parcă ar fi fost ceva ce făcea zilnic, slăbindu-şi cravata şi întinzându-şi picioarele. Prior apăsa câteva butoane de lângă uşă. Aceasta se închise, suspinând.

Fata privi afară, prin ferestrele înguste, spre luminile de semnalizare ale pistei, reflectate pe betonul ud.

„Vii aici cu trenul”, se gândi, „din New York până-n Atlanta, şi dup-aia schimbi?

Avionul se cutremură. Mona auzi carcasa scârţâind pe măsură ce învia.

* * *

După două ore se trezi pentru câteva clipe în cabina întunecată, legănată de zumzetul monoton al jetului. Eddy dormea, cu gura întredeschisă. Poate că Prior dormea şi el, sau poate că doar stătea cu ochii închişi, nu-şi putea da seama.

Pe jumătate revenită într-un vis pe care nu avea să şi-l aducă aminte dimineaţa, Mona auzi sunetul postului texan, corzi de oţel pierzându-se, pălind ca o durere.

9. UNDERGROUND

Jubilee şi Bakerloo, Circle şi District. Kumiko privi mica hartă laminată primită de la Petal şi se înfioră. Peronul de beton părea că radiază frig prin tălpile cizmelor.

— E-al dracu' de vechi, zise absentă Sally.

Ochelarii îi reflectau un perete convex placat cu ceramică albă.

— Poftim?

— Metroul.

O eşarfă ecosez nouă era înnodată sub bărbia lui Sally şi răsuflarea îi era albă când vorbea.

— Ştii ce mă nelinişteşte? Îi vezi uneori lipind plăci noi de ceramică prin staţii, dar nu le scot înainte pe alea vechi. Şi, când dau o gaură în zid ca să ajungă la cine ştie ce fire, poţi vedea toate straturile astea de plăci…

— Da?

— Deci se *strâmtează*, nu? Ca pereţii arterelor…

— Mda, zise Kumiko nesigură, înţeleg… Sally, spune-mi, te rog, care-i semnificaţia costumelor pe care le poartă tinerii ăia?

— Ei sunt Jackii. Aşa-numiţii Jacki Dracula.

Cei patru Jacki Dracula stăteau adunaţi ca nişte corbi pe peronul de vizavi. Purtau pelerine informe negre şi bocanci militari negri, lustruiţi, cu şireturi până la genunchi. Unul dintre ei se răsuci ca să vorbească cu cel de alături şi Kumiko văzu că avea părul strâns la spate într-o coadă împletită, legată cu un papion mic, negru.

— L-au spânzurat după război, spuse Sally.

— Pe cine?

— Pe Jack Dracula. Execuţiile publice au continuat o vreme, după război. Ar fi bine să te fereşti de Jacki. Îi urăsc pe toţi străinii…

Kumiko ar fi dorit să-l acceseze pe Colin, dar unitatea Maas-Neotek rămăsese înapoia unui bust de marmură în camera unde Petal le servea mesele. Apoi trenul sosi uluind-o cu tunetul arhaic de roţi pe şine de oţel.

* * *

Sally Shears pe fundalul peticit al arhitecturii oraşului, reflectând în lentilele ei vălmăşagul Londrei, cu epocile distruse consecutiv de economie, de incendiu, de război.

Deja derutată de trei rapide şi aparent aleatorii schimbări de trenuri, Kumiko se lăsă târâtă printr-o serie de călătorii cu taxiul. Săreau dintr-un taxi, intrau în cel mai apropiat supermarket, îl părăseau prin ieşirea de pe altă stradă, luau alt taxi.

— Harrods, spuse Sally la un moment dat, pe când traversau în grabă o sală ornată, cu pereţi placaţi şi coloane îmbrăcate în marmură.

Kumiko clipise spre fleicile roşii, groase şi pulpele expuse pe tejghelele de marmură suprapuse, presupunând că erau din plastic. Apoi ieşiseră din nou şi Sally opri următorul taxi.

— Covent Garden, se adresase ea şoferului.

— Scuză-mă, Sally. Ce facem?

— Ne pierdem urma.

* * *

Sally bea un brandy fierbinte într-o cafenea micuţă, sub plafonul din sticlă acoperit cu zăpadă al piaţetei. Kumiko sorbea dintr-o ciocolată.

— Ne-am pierdut urma?

— Mda. Cel puţin aşa sper.

Pare mai bătrână astăzi, gândi Kumiko; în jurul gurii se distingeau linii de încordare sau oboseală.

— Sally, cu ce te ocupi tu? Prietenul tău te-a întrebat dacă mai eşti la pensie…

— Sunt om de afaceri.

— Şi tatăl meu este om de afaceri?

— Tatăl tău este un *adevărat* om de afaceri, scumpo. Nu, nu ca mine. Eu sunt independentă. În principal, mă ocup de investiţii.

— În ce anume investeşti?

— În alţi independenţi.

Strânse din umeri.

— Azi eşti curioasă?

Sorbi din brandy.

— Tu m-ai sfătuit să spionez pe cont propriu.

— Un sfat foarte bun. Trebuie totuşi să fii mai subtilă.

— Locuieşti aici, la Londra?

— Călătoresc.

— Swain e tot un „independent”?

— El aşa crede. Are influenţă, salută în direcţia cuvenită; aici ai nevoie de chestiile astea, ca să faci afaceri, dar mă calcă pe nervi.

Dădu paharul peste cap şi-şi linse buzele.

Kumiko se cutremură.

— Nu trebuie să fii speriată de Swain. Yanaka l-ar putea înghiţi cu totul la micul dejun…

— Nu. Mi-am amintit de băieţii aceia din metrou. Ce slabi erau…

— Jackii Dracula.

— Sunt o bandă?

— *Bosozoku,* pronunţă destul de corect Sally. „Triburi alergătoare”? Oricum, un fel de trib.

Nu era termenul corect, dar Kumiko avu impresia că pricepea distincţia.

— Sunt slabi pentru că sunt săraci.

Îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un brandy.

— Sally, zise Kumiko, când am venit aici… ruta pe care am urmat-o, metrourile şi taxiurile… am făcut aşa ca să te asiguri că nu suntem urmăriţi?

— Nimic nu-i niciodată sigur.

— Totuşi, când am mers să ne întâlnim cu Tick nu ţi-ai luat precauţii. Puteam fi urmărite foarte uşor.

L-ai angajat pe Tick să-l spioneze pe Swain, totuşi nu ţi-ai luat precauţii. Ai facut-o însă când m-ai adus aici. De ce?

Chelnerul îi aşează în faţă un pahar aburind.

— Eşti o scumpă tare atentă, nu-i aşa?

Se aplecă şi inspiră aburii de brandy.

— Uite cum stă treaba. Cu Tick poate că încerc să arunc o momeală.

— Dar lui îi era frică să nu-l descopere Swain.

— Dacă ştie că lucrează pentru mine, Swain n-o să-l atingă nici cu un deget.

— De ce?

— Pentru că ştie că l-aş putea ucide.

Ridică paharul, părând brusc mai fericită.

— Să-l ucizi pe Swain?

— Exact.

Bău.

— Atunci, de ce ai fost atât de prudentă astăzi?

— Pentru că uneori te simţi bine să scapi de toţi, să fii liber. Sunt şanse destule să nu fi reuşit. Dar poate c-am făcut-o. Poate că nimeni, absolut nimeni nu ştie unde suntem. Nu-i o senzaţie plăcută? Ai putea fi aranjată, te-ai gândit vreodată la chestia asta? Poate că tăticu' tău, războinicul Yak, ţi-a pus un microfon mititel ca să-şi supravegheze fiica. Ai nişte dinţişori frumuşei, poate că dentistul lui tăticu' a băgat nişte hard în ei, odată, când erai într-un *stimsim.* Mergi la dentist?

— Da.

— Intri-n *stimsim* când te lucrează?

— Da…

— Asta-i. Poate că ne ascultă chiar acum…

Kumiko fu gata să răstoarne ce-i mai rămăsese din ciocolată.

— Hei!

Unghiile lustruite ciocăniră încheietura fetei.

— Nu-ţi face griji. Nu te-ar fi trimis aici aşa, cu microfoane pe tine. Ai fi fost prea uşor de urmărit de duşmanii lui. Dar înţelegi ce vreau să spun? E bine să scapi de toţi, sau măcar să-ncerci. De una singură, ştii?

— Da, încuviinţă Kumiko, cu inima continuând să-i bubuie, cu panica sporind întruna. El a ucis-o pe mama, izbucni ea, apoi vomită

ciocolata pe podeaua din marmură gri a cafenelei.

* * *

Sally o conduse în tăcere pe lângă coloanele catedralei Saint Paul. Într-o transă incoerentă de ruşine, Kumiko înregistra informaţii aleatorii – blana de miel alb ce căptuşea haina de piele a femeii, sclipirea de curcubeu a petrolului pe aripile unui porumbel care lipăia înaintea lor, autobuzele roşii ca jucăriile unui uriaş în Muzeul Transporturilor, Sally încălzindu-şi palmele în jurul unei ceşti de plastic cu ceai aburind.

Frig, de acum avea să tot fie frig. Umezeala îngheţată din scheletul străvechi al oraşului, apele reci ale râului Sumida ce umpluseră plămânii mamei, zborul îngheţat al cocorilor de neon.

Mama ei fusese smeadă şi cu trăsături fine, cu coama deasă de păr străbătută de fire aurii, ca o rară esenţă de lemn tropical. Mama ei mirosise a parfum şi a piele caldă. Mama ei îi spusese poveşti – despre spiriduşi şi zâne, şi Copenhaga, care era un oraş aflat tare, tare departe. Când Kumiko visa spiriduşii, aceştia semănau întotdeauna cu secretarii tatei, subţirei şi serioşi, cu costume negre şi umbrele pliate. În poveştile mamei, spiriduşii făceau multe lucruri stranii, iar poveştile erau fermecate pentru că se modificau de fiecare dată şi nu puteai fi sigur cum avea să se sfârşească o poveste într-o seară anume. În poveşti mai apăreau şi prinţese, şi balerine, şi fiecare – Kumiko ştia – era într-un fel mama ei.

Prinţesele-balerine erau frumoase dar sărace, dansând de plăcere în centrul oraşului îndepărtat, acolo unde le curtau studenţi-artişti şi poeţi frumoşi şi fără niciun ban. Pentru a întreţine un părinte bătrân sau pentru a achiziţiona un organ pentru un frate suferind, o prinţesă-balerină era uneori nevoită să călătorească foarte, foarte departe, poate chiar până la Tokio, ca să danseze pentru bani. Dansul pentru bani, sugerau poveştile, nu era o fericire.

* * *

Sally o duse la un bar *robata* din Earis Court şi o sili să bea un pahar de sake. O aripioară afumată de *fugu* plutea în vinul fierbinte, conferindu-i culoarea whisky-ului. Mâncară *robata* de pe grătarul fumegând şi Kumiko simţi că frigul o părăseşte, dar nu şi amorţeala. Decorul localului inducea o senzaţie profundă de dislocare culturală; reuşea să reflecte designul tradiţional japonez şi totodată părea că fusese conceput de Charles Rennie Mackintosh.

Sally Shears era foarte ciudată, mai ciudată decât toată Londra *gaijin*. Acum îi spunea lui Kumiko istorii despre oameni care trăiseră într-o Japonie pe care fata n-o cunoscuse niciodată, istorii ce defineau rolul tatălui ei în lume. *Oyabun*, aşa-l numea pe tatăl lui Kumiko. Lumea descrisă de istoriile lui Sally nu părea cu nimic mai reală decât

lumea din basmele mamei, însă Kumiko începu să priceapă fundamentele şi dimensiunile puterii tatei.

— *Kuromaku,* zise Sally.

Cuvântul însemna „cortină neagră”.

— E din teatrul kabuki, dar înseamnă „intermediar”, cineva care aranjează favoruri. Lucrurile din culise, da? Ăsta-i taică-tău. Ăsta-i şi Swain. Dar Swain e *kobun*-ul lui taică-tău, mai exact unul dintre ei. *Oyabun-kobun,* „părinte-copil”. Cam de-aici îşi trage Roger mălaiul. De-asta te afli tu aici, pentru că Roger îi este dator lui *oyabun. Giri,* ai priceput?

— Este un bărbat important.

Sally scutură din cap.

— Tatăl tău, Kumi, este *cel mai* important. Dacă a trebuit să te expedieze din oraş ca să fii în siguranţă înseamnă că-i vorba de nişte schimbări serioase.

* * *

— Aţi băut una mică? întrebă Petal când intrară în cameră, şi muchiile lentilelor sale scânteiară lumina Tiffany reflectată de un copăcel din alamă şi sticlă colorată care se ridica pe bufet.

Kumiko ar fi dorit să privească spre capul din marmură care ascundea unitatea Maas-Neotek, dar se sili să se uite afară, în grădină. Zăpada de acolo căpătase culoarea cerului londonez.

— Unde-i Swain? întrebă Sally.

— Şefu-i plecat.

Sally se apropie de bufet şi-şi umplu un pahar cu scotch dintr-o carafa masivă. Kumiko îl văzu pe Petal strâmbându-se când carafa coborî brusc, lovind lemnul lăcuit.

— Ceva mesaje?

— Nu.

— Se mai întoarce-n seara asta?

— N-aş putea spune. Vreţi să cinaţi?

— Nu.

— Eu aş vrea un sandvici, spuse Kumiko.

* * *

Peste cincisprezece minute, cu sandviciul neatins pe noptiera din marmură neagră, stătea în mijlocul patului imens, ţinând unitatea Maas-Neotek între tălpile desculţe. O lăsase pe Sally bând whisky-ul lui Swain şi privind în grădina cenuşie.

Apucă aparatul şi Colin se înfăţişă la picioarele patului.

— Pe mine nu mă poate auzi nimeni, zise el repede ducând un degete la buze, şi asta-i foarte bine. În cameră există microfoane.

Kumiko dădu să răspundă, apoi încuviinţă din cap.

— Bravo, continuă el. Eşti inteligentă. Am două conversaţii pentru

tine. Una între gazdă şi bodyguardul lui, cealaltă între gazdă şi Sally. Prima am înregistrat-o la aproximativ cincisprezece minute după ce m-ai ascuns. Ascultă…

Kumiko închise ochii şi auzi zornăitul cuburilor de gheaţă într-un pahar de whisky.

— Unde-i micuţa noastră japoneză? întrebă Swain.

— Se pregăteşte de culcare, răspunse Petal. Vorbeşte de una singură. Monologhează. Straniu.

— Ce spune?

— De fapt, al dracu' de puţine lucruri. Ştii, unii fac chestia asta…

— Ce?

— Vorbesc de unii singuri. Vrei s-o auzi?

— Hristoase, nu! Unde-i încântătoarea domnişoară Shears?

— Îşi face plimbarea de seară.

— Data viitoare cheamă-l pe Bernie şi vezi cam cu ce se ocupă în plimbările astea…

— Bernie, pufni Petal, o să se-ntoarcă între patru scânduri! Fu rândul lui Swain să râdă.

— Poate că n-ar fi o idee chiar atât de rea – scăpăm de Bernard şi potolim şi setea faimoasei femei-brici… Mai toarnă-ne unul.

— Eu mă opresc. Dacă n-ai nevoie de mine, mă duc să fac nani…

— Nu, zise Swain.

*

— Aşadar, spuse Colin, când Kumiko deschise ochii şi-l zări tot pe pat, în camera ta există un microfon activat vocal. Bodyguardul a ascultat înregistrarea şi te-a auzit vorbindu-mi. Al doilea segment al nostru este mai interesant. Gazda e la al doilea whisky, când apare Sally…

*

— Salut, îl auzi pe Swain, ai fost să iei aer?

— Ţine-ţi fleanca!

— Să ştii că n-a fost ideea mea. Ai putea încerca să nu uiţi chestia asta. Ştii bine că mă au şi pe mine la mână.

— Câteodată sunt ispitită să te cred.

— Încearcă. Ar uşura mult lucrurile.

— Alteori, sunt ispitită să-ţi retez gâtul ăla de rahat.

— Problema ta, scumpo, este că n-ai învăţat niciodată să delegi. Continui să vrei să faci totul cu mâinile tale.

— Ascultă, găoază, ştiu de unde vii, ştiu cum ai ajuns aici şi nu-mi pasă câte limbi în fund i-ai dat lui Kanaka sau altora. *Sarakin!*

*

Kumiko nu mai auzise niciodată cuvântul acela.

*

— Am primit veşti de la ei, spuse Swain pe un ton egal, de conversaţie. Ea este tot pe coastă, dar se pare că va pleca în curând. Cel mai plauzibil spre est. Înapoi la vechiul tău conac. Eu zic c-acolo-i şansa noastră cea mai bună. Vila e imposibilă. Pe fâşia aia-i securitate cât să facă faţă unei armate…

— Tot încerci să mă convingi că nu-i decât o răpire? Tot încerci să mă convingi c-o s-o ţină pentru răscumpărare?

— Nu. Nu s-a zis nimic despre trimiterea ei înapoi.

— Atunci de ce n-angajează pur şi simplu armata aia de care pomeneai? N-ar avea niciun motiv să se oprească la una micuţă, nu? De ce nu iau mercenari? Băieţii care se ocupă cu extragerea din corporaţii. Nu-i o ţintă chiar imposibilă, nu-i mai păzită decât vreun cercetător de vârf. De ce nu-i aduc pe rahaţii de profesionişti?

— Îţi repet, poate pentru a suta oară – nu asta vor ei. Te vor pe tine.

— Roger, cu *ce* te au la mână? Adică… tu *chiar* nu ştii cu ce mă au pe mine?

— Nu, nu ştiu. Bazându-mă însă pe chestia cu care mă au pe mine, pot îndrăzni să fac o presupunere.

— Da?

— Cu totul.

Niciun răspuns.

— Azi, continuă el, a mai apărut ceva. Vor să pară că ea a murit.

— Ce?

— Vor să pară că noi am fi ucis-o.

— Şi cum o să ne descurcăm?

— Ne vor da un corp.

*

— Bănuiesc, spuse Colin, că ea a părăsit încăperea fără comentarii. Aici se încheie înregistrarea.

10. FORMA

Petrecu o oră verificând rulmenţii fierăstrăului, apoi îi lubrifie din nou. Era deja prea târziu ca să mai lucreze; trebuia să se ducă să încălzească încăperea unde-i ţinea pe ceilalţi – Investigatorii, Sfărâmătorul-de-Cadavre şi Vrăjitoarea. Asta în sine avea să fie suficient pentru a strica echilibrul înţelegerii sale cu Prinţul, totuşi pălea pe lângă problema explicării târgului făcut cu Puştiul Afrika şi prezenţa celor doi străini în Fabrică. Nu avea cum să-l convingă pe Prinţ; curentul îi aparţinea, fiindcă el îl trăgea de la Comitetul pentru Fisiune. Fără pasele lui lunare deasupra consolei, fără gesturile rituale care convingeau Comitetul că Fabrica se afla altundeva, într-un loc unde facturile se achitau, n-ar fi existat nici urmă de electricitate.

„Oricum, Prinţul e un tip ciudat", gândi el, şi-şi simţi genunchii trosnind când se ridică şi scoase din buzunarul jachetei telecomanda Judecătorului. Prinţul era convins că cyberspaţiul avea o Formă, o configuraţie generală. Desigur, n-ar fi fost ideea cea mai stranie auzită de Lunecos, totuşi Prinţul avea convingerea obsesivă că Forma conta *în totalitate.* Cunoaşterea ei reprezenta Graalul său.

Odată, Lunecosul rulase pe *stimsim o* secvenţă a Reţelei Ştiinţă despre forma universului; el considera că universul era tot ceea ce exista, atunci cum putea să aibă o formă? Dacă ar fi avut o formă, ar fi trebuit să fie înconjurat de ceva *în care să intre* forma respectivă, nu? Iar dacă acel ceva exista, atunci n-ar fi făcut *şi el* parte din univers? Exact genul de chestii despre care nu era bine să-ncepi să discuţi cu Prinţul, pentru că te putea ameţi. Oricum, Lunecosul nu considera că cyberspaţiul semăna cu universul; era doar o modalitate de reprezentare a datelor. Comitetul pentru Fisiune arătase dintotdeauna ca o uriaşă piramidă aztecă roşie, însă *nu* era obligatoriu să arate aşa; dacă CF ar fi dorit-o, putea arăta oricum altfel. Companiile mari deţineau copyright pe designul lor. Atunci, cum îţi puteai da seama că întreaga matrice avea o anumită formă? Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, de ce ar fi trebuit să însemne ceva chestia respectivă?

Atinse butonul de activare a telecomenzii; la zece metri depărtare, Judecătorul zumzăi şi vibră.

Henry Lunecosul îl ura pe Judecător. Asta nu-nţelegeau niciodată artiştii. Nu-nsemna că n-ar fi fost încântat că-l construise, că-l scosese pe Judecător *afară,* afară unde-l putea vedea şi urmări şi-n cele din urmă, într-un fel, se eliberase de ideea lui, dar în niciun caz nu-nsemna că-l *plăcea.*

Înalt de aproape patru metri, cu umerii laţi de doi metri, fără cap, Judecătorul vibra în carapacea peticită pe care culoarea ruginii se

modificase într-un fel aparte, aşa cum se întâmplă cu mânerele unei roabe vechi, lustruite de frecarea a mii de palme. Lunecosul găsise o modalitate de a obţine suprafaţa respectivă cu chimicale şi abrazivi, utilizaţi pe aproape toată suprafaţa Judecătorului; oricum, pe părţile vechi, cele canibalizate din alte maşinării, nu pe dinţii reci ai fierăstraielor circulare ori pe suprafeţele ca de oglindă ale articulaţiilor, însă restul Judecătorului avea exact culoarea aceasta – finisajul unei unelte foarte vechi, care continua să fie întrebuinţată din plin, zi de zi.

Manipulă joystickul şi Judecătorul făcu un pas înainte, apoi încă unul. Giroscoapele funcţionau perfect; chiar şi fără un braţ, se deplasa cu o demnitate teribilă, parcă plantându-şi picioarele gigantice.

Lunecosul rânji în penumbra Fabricii, în vreme ce Judecătorul tropăia către el, stâng-drept, stâng-drept. Dacă dorea, îşi putea reaminti fiecare etapă a construcţiei lui, şi uneori o făcea, pur şi simplu pentru mulţumirea de a fi în stare.

Nu-şi putea aminti când nu fusese capabil să-şi amintească, dar uneori aproape că izbutea.

De aceea îl construise pe Judecător, pentru că făcuse ceva – nu mare lucru, însă fusese prins de două ori –, şi pentru asta îl judecaseră şi-l condamnaseră, iar apoi sentinţa fusese îndeplinită şi el nu mai reuşise să-şi amintească, indiferent ce, mai mult de cinci minute. Furase maşini. Furase maşini de oameni bogaţi. Se asigurau ei că n-aveai să uiţi ce facuseşi.

Manipulând joystickul, întoarse Judecătorul şi-l trecu în următoarea încăpere, pe un culoar între şiruri de postamente din beton pătat de umezeală pe care cândva fuseseră montate strunguri şi maşini de sudat prin puncte. Sus de tot şi în beznă, de grinzile prăfuite atârnau lămpi fluorescente moarte, în care păsările îşi făceau uneori cuib.

„Korsakov” – aşa se numea operaţia la care-ţi supuneau neuronii pentru a nu mai putea să foloseşti memoria pe termen scurt. De aceea, perioada petrecută în închisoare era pierdută, însă el auzise că operaţia nu se mai făcea acum, cel puţin nu pentru furturile de automobile. Celor care nu fuseseră acolo li se părea uşor, ca o închisoare care se şterge, însă nu era tocmai aşa. Când Lunecosul ieşise, când îşi ispăşise pedeapsa, cei trei ani se deşirau într-un lanţ lung şi vag pâlpâitor de teamă şi confuzie măsurate în intervale de cinci minute, totuşi nu intervalele ţi le aminteai cel mai bine, ci tranziţiile… Când se terminase, simţise nevoia să construiască Vrăjitoarea, Sfarâmătorul-de-Cadavre, apoi Investigatorii şi – în sfârşit, acum – Judecătorul.

Conducând Judecătorul în sus pe rampa de beton către încăperea unde aşteptau ceilalţi, îl auzi pe Prinţ ambalându-şi motocicleta în Solitudinea Câinelui.

„Prinţul nu se simte în largul său în prezenţa oamenilor”, gândi Lunecosul apropiindu-se de scară, dar efectul era reciproc. Străinii puteau simţi Forma arzând înapoia ochilor Prinţului; fixaţia i se regăsea în orice ar fi făcut. Lunecosul nu avea habar cum se descurca în călătoriile sale în Expansiune; poate că avea de a face numai cu tipi la fel de încordaţi ca el, singuratici, pe frontierele zdrenţuite ale pieţelor de droguri şi softuri. Nu părea să-i pese câtuşi de puţin de sex, în asemenea măsură încât Lunecosul nu ştia ce şi-ar fi dorit, dacă ar fi decis să-i pese.

Pentru Lunecos, sexul reprezenta principalul neajuns al Solitudinii, mai cu seamă iarna. Uneori, verile, putea găsi câte o fată într-unul dintre orăşelele acelea de pe platforma industrială; asta-l adusese în Atlantic City atunci şi asta-l îndatorase faţă de Puşti. În ultima vreme îşi repeta că soluţia cea mai bună era să se concentreze asupra muncii sale, dar, suind treptele de oţel tremurătoare spre pasarela ce ducea la spaţiul Prinţului, se pomeni întrebându-se cum arăta Cherry Chesterfield sub toate jachetele ei. Se gândi la mâinile ei, curate şi iuţi, însă asta-l făcu să-şi amintească chipul inconştient al bărbatului de pe targă, tubul ce-l alimenta prin nara stângă, pe Cherry tamponându-i obrajii scofâlciţi cu un şerveţel; îi aduse o grimasă pe chip.

— Hei, Prinţe, răcni el în hăul din fier al Fabricii, urc la tine…

* * *

Trei lucruri ale Prinţului nu erau ascuţite, înguste şi încordate – ochii, buzele şi părul. Ochii îi avea mari şi spălăciţi, cenuşii sau bleu în funcţie de lumină, buzele cărnoase şi mobile, iar părul, strâns la spate într-o coadă zbârlită şi blondă care se legăna în timpul mersului. Nu avea emacierea lui Păsărel, determinată de dieta din mahala şi de nervii distruşi; Prinţul era pur şi simplu zvelt, fără pic de grăsime, cu muşchii ca nişte corzi. De asemenea, se îmbrăca în haine strânse pe corp – piele neagră tivită cu mărgele negre ca antracitul, un stil pe care Lunecosul şi-l amintea din zilele petrecute cu Deacon Blues. Mărgelele, mai mult ca orice altceva, îl făceau pe Lunecos să-i dea vreo treizeci de ani; cam atât avea şi el.

Prinţul îl fulgeră cu privirea când intră pe uşă în lumina orbitoare a celor zece becuri de 100 de waţi, asigurându-se că Lunecosul înţelegea faptul că el reprezenta un alt obstacol între el şi Formă. Tocmai punea două coşuri de motocicletă pe masa lungă din oţel; coşurile păreau grele.

Lunecosul tăiase panourile acoperişului, instalase traverse unde era necesar, acoperise găurile cu plăci din plastic şi lipise cu silicon luminatoarele rezultate. După aceea, Prinţul venise cu o mască, un pulverizator şi şaptezeci şi cinci de litri de vopsea latex albă; nu decapase sau curăţase nimic, ci pur şi simplu aşternuse un strat gros

peste toate excrementele infecte şi uscate de porumbei, încleindu-le cumva şi acoperindu-le cu un alt strat, şi cu un altul, până devenise mai mult sau mai puţin alb. Vopsise totul, cu excepţia luminatoarelor, apoi Lunecosul începuse să ridice cu macaraua echipament din Fabrică – o camionetă întreagă de computere, deckuri pentru cyberspaţiu, o veche masă holoproiectoare uriaşă, care fusese cât pe ce să rupă macaraua, generatoare de efecte speciale, zeci de cutii din plastic ondulat ticsite cu miile de microfişe acumulate de Prinţ în căutarea Formei, sute de metri de fibră optică pe bobine din plastic noi-nouţe, care pe Lunecos îl făceau să se gândească la furturi industriale. Şi cărţi, cărţi vechi cu coperţile făcute din ţesătură lipită pe carton. Lunecosul nu ştiuse niciodată cât de grele erau cărţile. Aveau un miros trist cărţile alea vechi.

— De când am plecat, ai avut un amperaj mai mare, zise Prinţul deschizând primul coş. În camera ta. Ai un radiator nou?

Începu să scotocească grăbit înăuntru, căutând parcă un obiect de care avea nevoie şi-l rătăcise. Motivul era însă altul, Lunecosul o ştia; o prezenţă neaşteptată, chiar dacă persoana era cunoscută, în camera lui.

— Da. A trebuit să-ncălzesc din nou spaţiul de stocare. E prea frig ca să pot lucra.

— Nu, spuse Prinţul ridicând brusc ochii, ăla din camera ta nu-i un radiator. N-are amperaj de radiator.

— Îhî, rânji Lunecosul pornind de la ideea că rânjetul îl făcea pe Prinţ să-l considere tâmpit şi uşor de speriat.

— „Îhî" ce?

— Nu-i un radiator.

Prinţul închise coşul cu un pocnet.

— Spune-mi ce e, dacă nu vrei să-ţi tai curentul.

— Ştii, Prinţe, dacă n-aş fi eu pe-aici, ai avea mult mai puţin timp pentru… chestii, ridică Lunecosul cu subînţeles din sprâncene spre marea masă proiectoare. Chestia e că am doi amici care stau cu mine…

Îl zări pe Prinţ încordându-se şi mărindu-şi ochii spălăciţi.

— Dar nici măcar n-o să-i *vezi,* n-o să-i auzi, nimic!

— Nu, spuse celălalt cu glas tensionat, ocolind capătul mesei, pentru c-o *să-i dai afară de-aici,* nu-i aşa?

— Maxim două săptămâni…

— Afară. *Acum.*

Chipul Prinţului ajunsese la numai câţiva centimetri, şi Lunecosul îi mirosea răsuflarea acră de oboseală.

— Dacă nu, pleci şi tu cu ei.

Lunecosul era cu zece kilograme mai greu, în cea mai mare parte muşchi, dar asta nu-l intimidase niciodată pe celălalt; Prinţul nu părea

să ştie sau să-i pese că putea fi rănit. Atitudinea respectivă era intimidantă, în felul ei. Odată, Prinţul îl pălmuise puternic, iar Lunecosul privise uriaşa cheie din crom-molibden pe care o ţinea în mână şi simţise o stânjeneală obscură.

Prinţul rămăsese încordat, iar acum începuse să tremure. Lunecosul bănuia că bărbatul nu dormea când pleca la Boston ori la New York. Nici în Fabrică nu dormea prea mult. Se întorcea cu nervii în piuneze, şi prima zi era întotdeauna cea mai rea.

— Uite, spuse el pe tonul folosit de cineva cu un copil gata să izbucnească în plâns, extrăgând punguţa din buzunar, mita de la Puştiul Afrika.

Ridică punguţa din plastic transparent, pentru ca Prinţul să vadă – discuri dermice albastre, tablete roz, o grămăjoară cu aspect scârbos de opiu, învelită în celofan roşu, cristale de *wiz* ca nişte pastile groase şi galbene pentru gât, inhalatoare din plastic de pe care numele fabricantului japonez fusese răzuit cu cuţitul…

— De la Afrika, adăugă legănând punguţa.

— Africa?

Prinţul privi de la punguţă la Lunecos şi înapoi la punguţă.

— Din Africa?

— De la Puştiul Afrika. Nu-l cunoşti. A lăsat-o pentru tine.

— De ce?

— Pentru că vrea să-i găzduiesc puţin pe amicii ăştia ai lui. Îi sunt îndatorat, Prinţe. I-am spus că ţie nu-ţi place să ai pe cineva în preajmă. I-am zis că te enervează. De-aia, minţi Lunecosul, a zis că vrea să-ţi lase ceva ca să se achite pentru deranj.

Prinţul luă punguţa şi-şi trecu unghia de-a lungul deschizăturii ei. Scoase opiul şi i-l întinse Lunecosului.

— De-ăsta n-am nevoie.

Luă un disc dermic albastru, îi dezlipi folia protectoare şi îl netezi cu grijă pe interiorul încheieturii drepte. Lunecosul rămase locului, frământând absent opiul între degetul mare şi arătător, foşnind celofanul în vreme ce Prinţul ocolea masa lungă şi deschidea coşul. Scoase o pereche nouă de mănuşi din piele neagră.

— Cred c-ar fi bine… să-i întâlnesc pe musafirii ăştia ai tăi, Lunecosule.

— Ăă? clipi uluit Lunecosul. Da… Nu-i însă neapărată nevoie, adică n-ar fi…

— Nu, spuse Prinţul ridicându-şi gulerul. *Insist.*

Coborând scara, Lunecosul îşi aminti de opiu şi-l azvârli peste balustradă, în beznă.

Detesta drogurile.

* * *

— Cherry?

Se simţea ca un prost, cu Prinţul lângă el privindu-l cum ciocănea cu încheieturile degetelor în propria-i uşă. Niciun răspuns. O deschise. Lumină slabă. Văzu că ea improvizase un abajur pentru unul din becuri – un con de hârtie de fax îngălbenită, fixat cu o bucată de sârmă. Cherry deşurubase celelalte două becuri. Nu se afla înăuntru.

Targa era însă tot aici, cu ocupantul împachetat în sacul de nailon albastru. „Îl mănâncă pe dinăuntru", gândi Lunecosul uitându-se la suprastructura echipamentelor de reanimare, la tuburi, la pungile cu fluid. „Ba nu", îşi spuse, „îl ţine în viaţă, ca într-un spital!" Cu toate acestea, impresia dăinuia – dacă-l golea, sugându-l pe dinăuntru? Îşi aminti poveştile cu vampiri ale lui Păsărel.

— Interesant, făcu Prinţul păşind pe lângă el şi oprindu-se la piciorul târgii. Ciudaţi tovarăşi îţi găseşti, Lunecosule…

Ocoli targa, păstrând o distanţă prudentă de un metru între gleznele sale şi forma nemişcată.

— Prinţe, eşti sigur că nu vrei să te-ntorci? Cred că discul ăla dermic… Poate că a fost prea mult.

— Chiar aşa? înclină bărbatul capul pe un umăr, cu ochii sclipindu-i în penumbra gălbuie.

Făcu cu ochiul.

— De ce crezi asta?

— Păi… şovăi Lunecosul, nu eşti ca de obicei. Adică… aşa cum erai înainte.

— Crezi că trec printr-o schimbare de stare?

— Mda.

— Ei bine, îmi face *plăcere* o schimbare de stare.

— Nu te văd zâmbind, spuse Cherry din prag.

— El este Prinţul, Cherry. Fabrica este cumva a lui. Cherry e din Cleveland…

Prinţul avea însă în mâna înmănuşată o lanternă subţire şi neagră; examina reţeaua de trozi care acoperea fruntea bărbatului de pe targă. Se îndreptă şi raza descoperi aparatul masiv, lipsit de detalii şi serie de fabricaţie, după care ţâşni şi urmă cablul negru până la reţeaua trozilor.

— Cleveland, repetă în cele din urmă de parcă era un nume pe care-l auzise în vis. Interesant…

Ridică din nou lumina şi se aplecă să examineze locul unde cablul intra în aparat.

— Şi, Cherry… Cherry, cine-i *el?*

Raza căzu nemiloasă pe faţa secătuită, absolut banală.

— Nu ştiu, răspunse femeia. Ia-i aia din ochi. Îi poate afecta REM-ul sau altceva.

— Şi asta? lumină el echipamentul cenuşiu.

— Puştiul i-a zis *„elef"*. Lui i-a zis „Contele" ăsteia i-a zis *„elef"*.

Îşi vârî mâna sub jachete şi se scărpina.

— Ei bine, spuse Prinţul – se răsuci şi raza muri cu un clic, în timp ce lumina obsesiei ardea strălucitoare, sclipitoare înapoia ochilor, atât de amplificată de discul dermic al Puştiului Afrika, încât Lunecosului i se păru că Forma trebuia să fie chiar acolo, scânteind prin fruntea lui, vizibilă pentru toţi, mai puţin pentru Prinţ –, atunci înseamnă că asta e…

11. LA PLIMBARE

Mona se trezi când aterizau.

Prior îl asculta pe Eddy, încuviinţând din cap şi arătându-şi surâsul dreptunghiular. Părea că zâmbetul existase dintotdeauna acolo, în spatele bărbii sale. Îşi schimbase hainele însă, aşadar avusese altele în avion. Acum purta un costum gri simplu, de afaceri, şi o cravată cu dungi diagonale. Semăna oarecum cu clienţii pe care îi aducea Eddy în Cleveland, atâta doar că lui Prior costumul îi stătea altfel.

Ea avusese odată un client căruia i se făcuse un costum pe măsură, un tip care o dusese la un Holiday Inn. Croitoria era chiar lângă recepţia hotelului şi bărbatul stătuse acolo, doar în chiloţi, brăzdat de linii de lumină albastră, şi se privise pe trei ecrane mari. Pe ecrane nu se vedeau liniile albastre, fiindcă în fiecare imagine purta un alt costum. Mona îşi muşcase limba ca să nu izbucnească în râs, deoarece sistemul avea un program cosmetic care-l făcea pe individ să arate altfel pe ecrane, îi întindea puţin pielea feţei şi-i făcea o bărbie mai energică, iar el nu părea să-şi dea seama. După aceea alesese un costum, îl îmbrăcase tot pe cel cu care venise şi asta fusese totul.

Eddy îi explica lui Prior ceva, un detaliu crucial în arhitectura uneia dintre afacerile sale. Fata ştia cum să nu-i asculte cuvintele, totuşi tonul vocii răzbătea până la ea, ca şi cum el înţelegea că oamenii nu erau capabili să priceapă şmecheria de care era atât de mândru şi de aceea vorbea rar şi apăsat, adresându-se parcă unui copil, şi-şi menţinea glasul coborât ca să sune răbdător. Nu părea să-l deranjeze pe Prior, dar Monei i se păru că pe englez nu-l interesau câtuşi de puţin spusele lui.

Căscă, se întinse şi avionul se zgâlţâi de două ori pe pista din beton, vui şi începu să încetinească. Eddy nici măcar nu se oprise din vorbit.

— Ne aşteaptă o maşină, îl întrerupse Prior.

— Şi unde ne duce? se interesă Mona, ignorând în- cruntătura lui Eddy.

Prior îşi arătă zâmbetul.

— La hotelul nostru.

Desfăcu centura fotoliului.

— Vom rămâne acolo câteva zile. Mă tem că va trebui să le petreci mai mult în camera ta.

— Asta-i înţelegerea, completă Eddy, ca şi cum fusese ideea lui.

— Îţi plac *stimsim*-urile, Mona? întrebă Prior, continuând să zâmbească.

— Sigur că da, încuviinţă ea, cui nu-i plac?

— Ai vreo preferată, vreun star anume?

— Angie, zise ea uşor iritată. Care alta?

Surâsul se lăţi.

— Bine. O să-ţi aducem înregistrările ei cele mai noi.

* * *

Universul Monei consta în mare parte din lucruri şi locuri pe care le cunoştea, dar pe care nu le văzuse ori vizitase niciodată în mod fizic. În *stimsim*-uri, centrul Expansiunii nordice nu duhnea. Bănuia că scoseseră detaliile acelea la montaj, tot aşa cum Angie nu avea niciodată migrene ori menstruaţii dureroase. Dar locul puţea. Precum Cleveland, însă mult mai rău. Când părăsiseră avionul, crezuse că era pur şi simplu mirosul aeroportului, totuşi miasmele sporiseră după ce coborâseră din maşină şi intraseră în hotel. În plus, pe stradă era frig ca naiba, cu un vânt care-i muşca gleznele goale.

Hotelul era mai mare decât Holiday Inn, dar în acelaşi timp i se părea mai vechi. În recepţia mai aglomerată decât cele din *stimsim*-uri exista o uriaşă mochetă albastră imaculată. Prior o lăsă să aştepte lângă reclama unui complex balneoclimateric orbital, în vreme ce el şi Eddy se apropiară de o tejghea lungă şi neagră, unde discutară cu o femeie ce purta în piept un ecuson de alamă. Mona nu se simţea în largul ei aşteptând acolo, în pelerina albă din plastic pe care Prior o obligase s-o poarte, ca şi cum ar fi considerat că hainele ei nu erau îndeajuns de bune. Cam o treime din cei aflaţi în recepţie erau japonezi, probabil turişti. Toţi păreau să deţină echipamente de înregistrare de un tip sau altul – video, holo, aparate *stimsim* la centură –, însă altfel n-arătau că s-ar fi scăldat în bani. Ea crezuse că toţi aveau mulţi bani. „Poate că-s isteţi şi nu vor să se vadă”, decise Mona.

Îl văzu pe Prior împingând un cip de credit peste tejghea spre recepţioneră, iar aceasta îl luă şi-l trecu printr-o fantă metalică.

* * *

Prior îi aşeză sacoşa pe pat – o placă lată de plastic expandat bej – şi atinse panelul care declanşă deschiderea unui perete de draperii.

— Nu-i tocmai Ritz, comentă el, dar o să-ncercăm să te facem să te simţi bine.

Mona mormăi ceva evaziv. Ritz era un fast-food din Cleveland şi nu înţelegea care putea fi legătura.

— Uite, continuă bărbatul, preferata ta.

Stătea lângă căpătâiul capitonat al patului în care era încastrată o unitate *stimsim* şi un raft micuţ, cu un set de trozi în ambalaj de plastic şi vreo cinci casete.

— Cele mai noi *stimsim*-uri ale lui Angie.

Fata se întrebă cine pusese casetele acolo şi dacă o făcuse după ce Prior o întrebase ce staruri îi plăceau. Zâmbi şi ea, apoi se apropie de

fereastră. Expansiunea arăta exact ca-n *stimsim*-uri, fereastra era ca o hologramă poştală, cu clădiri faimoase ale căror nume nu le cunoştea, dar despre care ştia că sunt faimoase.

Cenuşiul domurilor geodezice conturate de zăpada albă, înapoia lor, cerul gri.

— Eşti fericită, păpuşă? întrebă Eddy venind din spatele ei şi prinzând-o de umeri.

— Au duşuri aici?

Prior începu să râdă. Ea se desprinse din strânsoarea uşoară a lui Eddy şi-şi luă sacoşa în baie. Închise uşa şi o încuie. Auzi din nou râsul lui Prior, apoi pe Eddy povestind despre afacerile lui. Se aşeză pe scaunul toaletei, deschise sacoşa şi scoase trusa de farduri în care ţinea *wiz*-ul. Îi mai rămăseseră patru cristale. Păreau suficiente; şi trei erau de ajuns, dar, când rămânea numai cu două, îşi căuta o sursă. Nu exagera cu drogul, oricum nu-l lua zilnic, decât în ultima perioadă, şi asta numai pentru că Florida începuse s-o înnebunească.

Acum putea reduce dozele, decise scuturând un cristal din fiolă. Semăna cu zahărul candel de culoare galbenă; trebuia să-l sfărâmi, apoi să-l macini între două plăcuţe de plastic. Când o făceai, emana un iz medicinal.

* * *

Până termină duşul, amândoi plecaseră. Ea rămăsese în baie până se plictisise, ceea ce se întâmplase foarte târziu, în Florida folosea de obicei duşurile de la piscinele publice ori din autogări, modelele care funcţionau cu fise. Bănuia că şi aici exista ceva care măsura litrii consumaţi şi-i trecea pe nota de plată; aşa era la Holiday Inn. Deasupra capului din plastic al duşului era montat un filtru mare, alb, iar abţibildul cu un ochi şi o lacrimă lipit pe faianţa peretelui anunţa că apa era bună de spălat, dar trebuia evitat contactul cu pupilele, la fel ca în piscine. În faianţă era încastrat un rând de robinete cromate; când apăsai butoanele de sub ele, primeai şampon, gel pentru duş, săpun lichid şi ulei de baie. La fiecare apăsare, un punctuleţ roşu se aprindea lângă buton, anunţându-te că totul intra pe nota de plată. Pe nota de plată a lui Prior. Era mulţumită că bărbaţii plecaseră, fiindcă îi plăcea să fie singură, ameţită de drog şi curată. Nu reuşea să fie singură decât pe stradă, şi nu era acelaşi lucru. Se îndreptă către fereastră, lăsând urme umede de tălpi pe mocheta bej. Se înfăşurase într-un prosop mare, asortat cu patul şi mocheta, care avea un cuvânt imprimat pe faţa pufoasă, probabil numele hotelului.

La un cvartal depărtare se zărea o clădire în stil vechi; colţurile vârfului ei abrupt fuseseră sculptate astfel încât să reproducă un munte cu stânci, iarbă şi o cascadă ce curgea, lovea stâncile şi curgea mai departe. Îi venea să zâmbească la gândul că cineva se chinuise într-atât. Pale de stropi se ridicau din locul căderii. N-ar fi putut pur şi

simplu să curgă în stradă, îşi spuse, pentru că ar fi costat prea mult. Probabil că o pompau înapoi, sus, şi o refoloseau în circuit închis.

Ceva cenuşiu se mişcă acolo, ridicându-şi coarnele mari şi curbate de parcă s-ar fi uitat la ea. Fata se retrase un pas şi clipi uimită. Era un fel de oaie, dar trebuia să fie telecomandată, o hologramă sau altceva. Creatura scutură din cap şi începu să pască. Mona izbucni în râs.

Simţea *wiz*-ul în tendoanele gleznelor şi peste omoplaţi – o furnicătură rece, presantă, alături de izul medicinal din adâncul gâtului.

Înainte fusese speriată, dar nu şi acum.

Prior avea un zâmbet rău, însă nu era decât un jucător, un nenorocit de cravatist. Dacă avea bani, nu erau ai lui. Iar ea nu se mai temea de Eddy; ba mai degrabă se temea pentru el, deoarece vedea cum îl tratau alţii.

Ei bine, se gândi, nu mai conta; ea nu mai creştea guvizi în Cleveland şi nimeni n-ar mai fi putut s-o readucă în Florida.

Îşi reaminti plita cu alcool, dimineţile geroase de iarnă, bătrânul ghemuit în paltonul lui mare şi sur. Iarna monta peste ferestre un al doilea strat de plastic. Plita era îndeajuns să încălzească interiorul, atunci, fiindcă pereţii fuseseră îmbrăcaţi cu plăci de poliuretan dur peste care se fixase placaj. În locurile unde se zărea poliuretanul, îl puteai scobi cu degetul, să faci găuri; dacă bătrânul te prindea, ţipa la tine. Mai complicată era menţinerea peştilor la o temperatură acceptabilă peste iarnă; apa trebuia pompată până pe acoperiş, unde se aflau oglinzile solare, în tuburile din plastic transparent. Mai ajutau însă şi ierburile care putrezeau pe marginile bazinelor; aburul se înălţa când te duceai să pescuieşti. Bătrânul schimba guvizii pe alte alimente, chestii crescute de oameni, alcool pentru plită şi băutură, cafea, gunoaie cu care se hrăneau peştii.

Nu era tatăl ei şi i-o repetase de suficiente ori când catadicsise să vorbească. Uneori, ea se întreba totuşi dacă spunea adevărul. Prima dată când îl întrebase câţi ani avea ea, îi răspunsese că şase, aşa că Mona începuse numărătoarea de la cifra aceea.

Auzi uşa deschizându-se înapoia ei şi se răsuci; era Prior, ţinând în mână cheia cu plăcuţa din plastic auriu. Barba desfăcută îi scotea la iveală zâmbetul.

— Mona, spuse el păşind înăuntru, fa cunoştinţă cu Gerald.

Un chinez înalt, cu costum cenuşiu şi păr grizonant, Gerald surâse blând, trecu pe lângă Prior şi se îndreptă direct către mobila cu sertare de la piciorul patului. Aşeză pe ea o valiză neagră şi o deschise cu un clic.

— Gerald e un prieten. E doctor. Trebuie să te consulte.

— Câţi ani ai, Mona? întrebă Gerald scoţând ceva din valiză.

— Are şaisprezece ani, zise Prior. Nu-i aşa, Mona?

— Şaisprezece, repetă Gerald.

Obiectul din mâna lui aducea cu o pereche de ochelari negri de motociclist, nişte ochelari de soare cu proeminenţe şi fire.

— Cam mare diferenţa, nu?

Se uită la Prior.

Englezul zâmbi.

— Cu cât e mai mică, cu zece ani?

— Nu tocmai, replică Prior. Nu cerem perfecţiunea. Gerald o privi.

— Nici n-o veţi primi.

Îşi trecu ramele ochelarilor după urechi şi atinse ceva cu degetul; o luminiţă se aprinse sub lentila dreaptă.

— Există totuşi nişte grade de aproximare.

Luminiţa se deplasă către Mona.

— Discutăm despre cosmetizare, Gerald.

— Unde-i Eddy? întrebă ea când medicul se apropie.

— La bar. Vrei să-l chem?

Prior ridică receptorul, dar îl puse la loc fără să-l folosească.

— Ce-i asta?

Se retrase dinaintea lui Gerald.

— Un examen medical, răspunse chinezul. Nimic dureros.

O încolţise în dreptul ferestrei; deasupra prosopului, omoplaţii ei apăsau sticla rece.

— Cineva te va angaja şi te va plăti foarte bine. Patronii tăi vor să se asigure că eşti perfect sănătoasă.

Lumina îi străpunse ochiul stâng.

— A luat nişte stimulente, spuse el către Prior pe un alt ton. Încearcă să nu clipeşti, Mona.

Lumina trecu la ochiul drept.

— Ce e, Mona? Cât ai luat?

— *Wiz*.

Se feri dinaintea luminii.

El îi apucă bărbia cu degetele lui reci şi-i ţinu capul pe loc.

— Cât?

— Un cristal…

Lumina dispăru. Chipul neted al bărbatului era foarte aproape, cu ochelarii împânziţi de lentile, fante, discuri micuţe din plasă metalică neagră.

— Nu-i cunoşti puritatea, spuse el.

— Pur de tot, zise fata şi chicoti.

Gerald îi eliberă bărbia şi surâse.

— N-ar trebui să fie o problemă. Poţi deschide gura, te rog?

— Gura?

— Vreau să-ţi examinez dinţii.

Mona se uită la Prior.

— Aici aveţi noroc, comentă Gerald după ce-şi întrebuinţase luminiţa ca să inspecteze gura fetei. Stă destul de bine şi nu-i departe de configuraţia-ţintă. Coroniţe, plombe…

— Ştiam că putem conta pe tine.

Chinezul îşi scoase ochelarii şi se uită la Prior. Reveni la valiza neagră şi puse ochelarii la locul lor.

— Aveţi noroc şi cu ochii. Foarte aproape. Chestie de nuanţă.

Scoase o punguţă sigilată, o rupse şi trase mănuşa chirurgicală alburie pe mâna dreaptă.

— Scoate prosopul, Mona. Fă-te confortabilă.

Ea îşi mută privirea de la un bărbat la celălalt.

— Nu vrei să-mi vezi actele, sângele şi-alte chestii?

— Nu, nu-i nevoie.

Mona se uită pe fereastră, sperând să vadă oaia cu coarne mari, însă aceasta dispăruse iar cerul părea mult mai întunecat.

Desfăcu prosopul, îl lăsă să cadă pe podea apoi se întinse cu faţa în sus pe salteaua bej.

Nu era mare diferenţă faţă de lucrurile pentru care era plătită; nici măcar nu dură la fel de mult.

* * *

Stând în baie cu trusa de farduri deschisă pe genunchi, măcinând alt cristal, decise că avea tot dreptul să fie supărată.

Mai întâi Eddy pleacă fără ea, apoi Prior apare cu doctorul ăla ciudat, după care-i spune că Eddy doarme în altă cameră. În Florida, ea ar fi putut profita de nişte timp liber departe de ochii lui Eddy, însă aici era altceva. Nu voia să fie singură şi se temuse să-i ceară lui Prior o cheie. *Nenorocitul* avea însă una, aşa că putea intra oricând cu amicii lui scârboşi. Ce fel de înţelegere fusese asta?

Plus afacerea cu pelerina din plastic care-i opărise fundul. Un jeg de pelerină din plastic, de unică folosinţă.

Pisă pulberea de *wiz* între plăcuţe, o scutură grijuliu în inhalator, expiră profund, duse muştiucul la gură şi inhală. Norişorul de praf galben îi acoperi membranele gâtului; probabil că o parte ajungea chiar până în plămâni. Auzise că asta putea produce necazuri.

Când intrase în baie ca să-şi ia doza, nu avusese niciun plan, dar, pe măsură ce începu s-o furnice ceafa, se pomeni gândindu-se la străzile din jurul hotelului, la ceea ce văzuse când veniseră. Existau cluburi, baruri, magazine cu haine în vitrine. Muzică. Muzica ar fi fost perfectă acum.

Şi aglomeraţia. Felul în care te puteai pierde în mulţime şi uita de tine, trăind pur şi simplu clipa. Ştia că uşa nu era încuiată, ştia asta; o încercase deja. Avea să se încuie automat în urma ei însă, şi nu avea cheie. Locuia totuşi aici, aşa încât Prior trebuie s-o fi înregistrat la recepţie. Se gândi să coboare şi să-i ceară recepţionerei o cheie, dar

ideea n-o făcea să se simtă în apele ei. Îi ştia pe cravatiştii din spatele tejghelelor şi felul cum te examinau. Nu, decise, cel mai bine era să rămână în cameră şi să ruleze noile *stimsim*-uri ale lui Angie.

Zece minute mai târziu mergea spre o ieşire laterală din recepţia hotelului, cu *wiz*-ul cântându-i în minte.

Afară ploua mărunt – probabil condensul domurilor. Mona purtase la recepţie pelerina albă, gândindu-se că Prior ştia ce face la urma urmelor, dar acum îi părea bine că o are. Scoase o bucată de fax dintr-o pubelă ticsită şi o ţinu deasupra capului ca să nu-şi ude părul. Nu era la fel de frig ca mai înainte, ceea ce era un alt lucru bun. Niciuna dintre hainele ei noi nu putea fi numită călduroasă.

Privind în sus şi-n jos pe bulevard, întrebându-se în ce parte să apuce, zări o jumătate de duzină de faţade ale unor hoteluri aproape identice, un şir de ricşe, scânteierea reflectată de apă a multor magazine micuţe. Şi oameni, mulţi oameni, ca-n centrul Clevelandului, însă toţi îmbrăcaţi la patru ace şi mergând cu un aer de siguranţă, toţi având destinaţii precise. „Dă-i drumul", gândi, şi *wiz*-ul îi dădu un al doilea dulce imbold, care o împinse prin fluviul de oameni arătoşi fără măcar să se gândească la ce face. Ţăcăni din pantofii noi, cu hârtia de fax deasupra capului, până observă – alt noroc – că ploaia se oprise.

Nu i-ar fi displăcut ocazia de a trece în revistă conţinutul vitrinelor, în timp ce mulţimea o purta prin faţa lor, totuşi fluxul acela era plăcut şi nimeni nu se oprea. Se mulţumi să tragă cu coada ochiului spre magazine. Unele haine aduceau cu cele din *stimsim*-uri, modele pe care nu le mai văzuse nicăieri.

„Aici ar fi trebuit să fiu", gândi, „aici ar fi trebuit să fiu de la-nceput. Nu într-o crescătorie de guvizi, nu-n Cleveland, nici în Florida. Aici e-un loc adevărat, oricine poate veni aici, nu trebuie s-ajungi la el printr-un *stimsim"* Chestia era că nu văzuse în niciun *stimsim* partea asta, cu oameni obişnuiţi. Nu era ceva pentru un star ca Angie. Angie ar fi locuit în castele înalte, cu celelalte staruri *stimsim*, nu aici jos. Dar, Dumnezeule, ce frumos era – noaptea atât de strălucitoare, mulţimea legănându-se în jurul ei, trecând pe lângă toate lucrurile bune pe care le puteai avea doar cu puţin noroc…

Lui Eddy nu-i plăcea. Oricum, el spusese dintotdeauna că era de rahat aici, prea multă aglomeraţie, chirii prea mari, poliţai prea mulţi, concurenţă prea mare. Îşi aminti însă că nu ezitase nicio clipă când Prior îi făcuse o ofertă. Pe lângă asta, ea avea propriile-i idei despre motivul pentru care Eddy era atât de pornit împotriva locului. Bănuia că o scrântise aici, că trăsese un wilson nasol. Ori nu dorea să-şi amintească, ori aici existau ţipi care i-ar fi amintit-o cu siguranţă, dacă se întorcea. Se simţea din felul scârbit în care se referea la locul ăsta, aşa cum ar fi vorbit despre oricine care-i spunea că ideile lui n-ar fi

mers. Noul amic atât de deştept din prima seară nu era decât un wilson drogat în seara următoare, prost făcut grămadă, lipsit de *viziune*.

Trecu pe lângă un magazin mare cu echipamente *stimsim* grozave în vitrină, toate negru mat şi subţiri, deasupra cărora se ridica o holografie nemaipomenită a lui Angie, privindu-i pe toţi cu surâsul ei pe jumătate trist. Regina nopţii, o, da!

Fluviul pietonilor se revărsa într-un fel de cerc, un loc unde patru străzi se întâlneau şi ocoleau o fântână arteziană. Şi, pentru că Mona n-avea realmente nicio ţintă, se opri acolo, pe când cei din jur se îndreptau în direcţii diferite fără să se oprească. În cerc mai stăteau şi alţii, unii aşezaţi pe betonul crăpat care înconjura fântâna. În centrul ei se găsea o statuie din marmură tocită şi cu muchiile rotunjite. Un copil încălecase pe un peşte mare, un delfin. Părea că botul delfinului ar fi împroşcat apă dacă fântâna ar fi funcţionat, dar n-o făcea. Peste capetele celor aşezaţi zărea în apă hârtii de fax murdare şi mototolite şi pahare albe din plastic.

După aceea, i se păru că mulţimea se contopise într-un perete curb şi mişcător de trupuri, iar cele trei persoane din faţa ei, de pe peretele fântânii, se distingeau perfect ca un tablou. O fată grasă cu părul vopsit negru şi gura pe jumătate deschisă, ca şi cum ar fi stat permanent aşa, cu sânii revărsându-se din maioul scurt, roşu; o blondă cu chip prelung şi o tăietură subţire, albastră, de ruj, ţinând o ţigară în mâna ca gheara unei păsări; un bărbat cu braţe lucioase, goale, dezvăluind muşchi grefaţi, înnodaţi ca piatra sub bronzul sintetic şi tatuajele ieftine de închisoare…

— Auzi, gagico, strigă grasa parcă încântată, sper că n-ai de gând să faci trotuaru' pe-aici?!

Blonda o privi pe Mona cu ochi obosiţi şi-i oferi un zâmbet şters „nu-i-vina-mea", apoi îşi feri căutătura.

Proxenetul sări de pe peretele fântânii ca împins de un arc, dar Mona se mişca deja, pricepând aluzia din expresia blondei. Bărbatul o prinse de braţ, însă cusătura din plastic a pelerinei cedă şi ea se trase înapoi în mulţime. *Wiz*-ul intră în acţiune şi când îşi reveni se afla la cel puţin un cvartal depărtare, rezemată de un pilon de oţel, tuşind şi hiperventilându-se.

Acum însă *wiz*-ul îşi inversase acţiunea, aşa cum se întâmpla uneori, şi totul era hidos. Feţele din mulţime păreau flămânde şi agitate, pornite parcă în propriile lor misiuni disperate, luminile vitrinelor erau reci şi rele, şi toate obiectele dinapoia sticlei se aflau acolo doar pentru a-i spune că nu le putea avea niciodată. De undeva se auzea o voce, un glăscior furios de copil, care înşira obscenităţi într-un lanţ nesfârşit şi lipsit de înţeles; când îşi dădu seama cine era, se opri.

Braţul stâng îi îngheţase. Plecă privirea şi văzu că nu mai avea

mânecă, iar cusătura pelerinei se rupsese până la şold. O scoase şi o puse peste umeri ca pe o capă; poate că-n felul acela se observa mai greu.

Se rezemă cu spatele de pilon – *wiz*-ul o scălda într-un talaz de adrenalină întârziată; genunchii începură să-i tremure şi se gândi că avea să leşine, dar *wiz*-ul făcu apoi unul din trucurile sale şi ea se pomeni ghemuită în lumina amurgului văratic din curtea de pământ bătătorit a bătrânului, cu solul cenuşiu şi scorojit zgâriat de jocul pe care-l jucase, însă acum stătea ghemuită, pustiită, şi privea pe lângă formele masive ale bazinelor la licuricii ce pulsau în rugii de mure de deasupra unui şasiu vechi şi deformat. Din spate răzbătea lumina casei şi simţea mirosul de pâine coaptă şi de cafea, pe care el o fierbea până când linguriţa putea sta în ea vertical, aşa spunea bătrânul, care acum trebuia să fie înăuntru citindu-şi una dintre cărţi – file cafenii, sfărâmicioase, neavând nici măcar o pagină cu colţurile întregi; le păstra în pungi zdrenţuite din plastic care i se prefăceau uneori în pulbere în mâini, dar, dacă descoperea ceva ce dorea să păstreze, scotea din sertar un copiator de buzunar, îi punea baterii şi-l trecea peste pagină. Monei îi plăcea să vadă copiile ieşind noi-nouţe, cu mirosul acela special care pierea treptat, însă bătrânul n-o lăsa niciodată să întrebuinţeze aparatul. Uneori citea cu glas tare, cu o voce şovăitoare, ca un om încercând să cânte la un instrument de care nu s-a mai atins de multă vreme. Lucrurile pe care le citea nu erau poveşti, nu aveau finaluri şi nici nu erau amuzante. Erau ca nişte ferestre într-o lume stranie; nu încerca niciodată să i le explice; probabil că nu le înţelegea nici el, poate că nu le-nţelegea nimeni…

Apoi, strada reveni brusc orbitoare şi perfect definită.

Fata îşi frecă ochii şi tuşi.

12. ANTARCTICA ÎNCEPE AICI

— Acum sunt gata, spuse Piper Hill, ţinând ochii închişi, aşezată pe covor într-o aproximare a poziţiei lotusului. Atinge patul cu mâna stângă.

Opt cabluri subţiri se întindeau de la mufele dinapoia urechilor ei până la instrumentul aşezat peste coapsele bronzate.

Înfăşurată într-un halat din prosop alb, Angie stătea pe marginea patului cu faţa la tehniciană blondă; unitatea neagră de testare îi acoperea fruntea ca o pereche de ochelari ridicaţi de pe ochi. Făcu aşa cum i se spusese, trecându-şi uşor vârfurile degetelor peste mătasea naturală şi olanda aşternutului mototolit.

— Bine, vorbi Piper mai mult pentru sine, şi atinse ceva de pe pupitrul ei. Încă o dată.

Angie simţi ţesătura devenind mai aspră sub burice.

— Încă o dată.

Altă reglare.

Acum putea deosebi firele individuale, putea să facă diferenţa între mătase şi olandă…

— Încă o dată.

Nervii îi ţipară când degetele jupuite râcâiră şpan de oţel şi sticlă pisată…

— Optim, încuviinţă Piper deschizând ochii albaştri.

Extrase din chimonou un mic flacon de fildeş, îi scoase dopul şi întinse sticluţa spre Angie.

Închizând ochii, Angie adulmecă prudent. Nimic.

— Încă o dată.

Ceva floral. Violete?

— Încă o dată.

Capul îi fu inundat de o miasmă greţoasă de seră.

— Olfactivul e ridicat, spuse Piper după ce mirosul înăbuşitor dispăru.

— N-am remarcat.

Deschise ochii. Piper îi oferea un cerculeţ de hârtie albă.

— Doar peşte să nu fie, zise Angie umezindu-şi vârful unui deget.

Atinse hârtiuţa şi duse degetul la limbă. Odată, unul dintre testele lui Piper o făcuse să nu mai pună gura o săptămână pe fructe de mare.

— Nu-i peşte, zâmbi tehniciană.

Se tundea scurt – o cască mică şi precis definită care amplifica luciul de grafit al mufelor inserate înapoia urechilor. „Ioana d'Arc în siliciu", îi zisese Porphyre, iar unica pasiune a lui Piper părea a fi munca ei. Era tehniciana personală a lui Angie, considerată cea mai bună din

Reţea.

Caramel…

* * *

— Cine-a mai venit, Piper?

Tehniciana completase calibrarea şi trăgea fermoarul tocului din nailon în care îşi ţinea consola.

Cu o oră mai devreme, Angie auzise sosind un elicopter; auzise râsete, paşi pe terasă, în timp ce visul se retrăgea. Abandonase obişnuita ei încercare de inventariere a somnului, dacă puteau fi numite somn amintirile celeilalte, care o năpădeau, o umpleau apoi se scurgeau la niveluri pe care ea nu le putea atinge, lăsând aceste postimagini…

— Raebel, zise Piper, Lomas, Hickman, Ng, Porphyre, Pope.

— Robin?

— Nu.

* * *

— Continuitate, spuse ea în timp ce îşi făcea duş.

— Bună dimineaţa, Angie.

— Torul Liberta. Cine este proprietarul?

— Torul a fost rebotezat Mustique II de actualii proprietari, Julianna Group şi Caribbana Orbital.

— Cine era proprietar când a înregistrat Tally acolo?

— Tessier-Ashpool S.A.

— Vreau să ştiu mai multe despre Tessier-Ashpool.

— *Antarctica începe aici.*

Femeia ridică ochii prin abur spre discul alb al difuzorului.

— Ce-ai spus?

— *Antarctica începe aici* este un documentar video de două ore despre familia Tessier-Ashpool, realizat de Hans Becker.

— Îl ai?

— Bineînţeles. David Pope l-a accesat recent. A fost destul de impresionat.

— Chiar aşa? Cât de recent?

— Lunea trecută.

— Atunci o să-l văd diseară.

— Perfect. Asta-i tot?

— Da.

— La revedere, Angie.

David Pope. Regizorul ei. Porphyre spusese că Robin le zicea oamenilor că ea auzea glasuri. Îi spusese şi lui Pope? Atinse un pătrăţel de ceramică; jetul deveni mai fierbinte. De ce era interesat Pope de Tessier-Ashpool? Atinse din nou pătrăţelul şi icni sub acele brusc îngheţate.

Dinăuntru în afară, din afară înăuntru – siluetele celuilalt tărâm soseau curând, prea devreme…

* * *

Când intră în living, Porphyre poza lângă fereastră – un războinic masai în crep satin întunecat, cu umeri capitonaţi şi sarong din piele neagră. Ceilalţi ovaţionară când o zăriră, iar Porphyre se întoarse şi zâmbi larg.

— Ne-ai luat prin surprindere, zise Rick Raebel, tolănit pe canapeaua alburie.

Se ocupa de montaj şi efecte speciale.

— Hilton credea c-o să vrei o vacanţă mai lungă.

— Ne-au adus de peste *tot,* scumpo, adăugă Kelly Hickman. Eu eram în Bremen, iar Pope ieşise din puţ în plină dezlănţuire artistică, nu-i aşa, David?

Se uită spre regizor, aşteptând confirmarea.

Pope, care încălecase invers unul dintre scaunele Ludovic al XVI-lea şi-şi încrucişase braţele deasupra spătarului fragil, surâse obosit, cu părul negru încâlcit deasupra chipului îngust. Atunci când graficul înregistrărilor lui Angie i-o permitea, Pope făcea documentare pentru Reţeaua Ştiinţă. La scurt timp după ce semnase contractul cu Reţeaua Senzo, Angie participase anonim la una dintre piesele artistice minimaliste ale lui Pope – o plimbare nesfârşită peste dune de mătase roz murdar, sub un cer din oţel albăstrui. După alte trei luni, cu bolta carierei ei definită în mod clar, o versiune neautorizată a înregistrării devenise una dintre lucrările underground clasice.

Karen Lomas, care asigura dublajele lui Angie, zâmbi din scaunul aflat în stânga lui Pope. În dreapta regizorului, Kelly Hickman, garderobierul, stătea pe podeaua decolorată lângă Brian Ng, asistentul şi rezerva lui Piper.

— Ei bine, spuse Angie, m-am întors. Îmi pare rău că v-am dat planurile peste cap, dar a trebuit s-o fac.

Se lăsă tăcerea. Scârţâituri slabe dinspre scaunele poleite. Brian Ng tuşi.

— Noi ne bucurăm că te-ai întors, zise Piper venind din bucătărie cu câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână.

Ovaţionară din nou, ceva mai timid acum, apoi râseră.

— Unde-i Robin? întrebă Angie.

— Donşorul Lanier este la Londra, răspunse Porphyre cu mâinile pe şoldurile acoperite de pielea sarongului.

— Îl aşteptăm dintr-o clipă în alta, zise Pope sec, sculându-se şi acceptând o cafea de la Piper.

— Ce-ai făcut pe orbită, David? se interesă Angie luând cealaltă ceaşcă.

— Am vânat solitari.

— Solitudine?

— Solitari. Pustnici.

— Angie, interveni Hickman sărind în picioare, trebuie să vezi rochia de mătase pentru cocteil pe care ne-a trimis-o Devicq săptămâna trecută! În plus, am pus mâna pe toate costumele de baie de la Nakamura…

— Bine, Kelly, dar…

Însă Pope se întorsese deja, spunându-i ceva lui Raebel.

— Vino, continuă Hickman radiind de entuziasm. Hai s-o *probezi!*

* * *

Pope îşi petrecu cea mai mare parte a zilei cu Piper, Karen Lomas şi Raebel, discutând rezultatele lui Usher şi nesfârşitele detalii minore a ceea ce ei denumeau *reinserarea* lui Angie.

După prânz, Brian Ng o însoţi la examenul medical, care avu loc într-o clinică particulară dintr-un complex poleit în oglinzi de pe Beverly Boulevard.

Pe durata scurtei aşteptări la recepţia albă ticsită de plante – cu siguranţă o problemă de ritual, ca şi cum o programare la medic lipsită de aşteptare ar fi fost incompletă, lipsită de autenticitate –, Angie se pomeni întrebându-se, aşa cum o mai făcuse de multe ori până atunci, de ce moştenirea misterioasă a tatălui ei, acele *vévé*-uri pe care i le trasase în minte nu fuseseră niciodată detectate de clinica aceasta, sau de către alta.

Tatăl ei, Christopher Mitchell, condusese proiectul referitor la hibridoame care-i asigurase lui Maas Biolabs monopolul în fazele de început ale producerii biocipurilor. Turner, bărbatul care o dusese la New York, îi dăduse un dosar despre tatăl ei, un biosoft compilat de o IA a securităţii Maas. Angie accesase dosarul de patru ori în tot atâţia ani; în cele din urmă, într-o noapte în care se îmbătase rău de tot, în Grecia, îl azvârlise de pe puntea iahtului unui industriaş irlandez, după un scandal violent cu Bobby. Nu-şi mai amintea motivul certei, dar nu uitase senzaţia complexă de pierdere şi uşurare când bucăţica de memorie atinsese apa.

Poate că tatăl ei îşi concepuse astfel produsul încât să fie cumva invizibil pentru scanările neurotehnicienilor. Bobby avusese o teorie personală, pe care ea o credea mai apropiată de adevăr. Poate că Legba – *loa* pe care Beauvoir îl creditase cu acces aproape infinit la matricea cyberspaţiului – putea altera fluxul de date obţinut de scanere, făcând *vévé*-urile transparente… La urma urmelor, Legba orchestrase debutul ei în industria *stimsim*, ca şi ascensiunea ce eclipsase cariera de cincisprezece ani a lui Tally Isham ca megastar al Reţelei.

Trecuse însă tare mult de când o călăriseră *loa*, iar acum Brigitte îi spusese că *vévé*-urile fuseseră redesenate…

— Hilton a pus Continuitatea să lanseze azi un grupaj despre tine, zise Ng pe când aşteptau.

— Da?

— O declaraţie oficială privind decizia ta de a merge în Jamaica, elogierea metodelor clinicii, pericolul drogurilor, entuziasmul reînviat pentru munca ta, recunoştinţa faţă de public, filmele de arhivă ale vilei din Malibu…

Continuitatea putea genera imagini video ale lui Angie, animându-le cu şabloane compilate din *stimsim*-urile ei. Vizionarea lor inducea un vertij slab, dar nu neplăcut – una dintre rarele ocazii când ea era capabilă să-şi perceapă în mod direct faima.

Un clopoţel răsună în spatele plantelor ornamentale.

* * *

Revenind din oraş, găsi o firmă de catering pregătindu-se pentru un grătar pe terasă.

Se întinse pe canapeaua de sub Valmier şi ascultă vuietul valurilor. Din bucătărie o auzea pe Piper explicându-i lui Pope rezultatele examenului medical. N-ar fi fost nevoie s-o facă – analizele o declaraseră perfect sănătoasă –, însă atât Pope cât şi Piper se dădeau în vânt după detalii.

Când Piper şi Raebel îşi îmbrăcară puloverele şi ieşiră pe terasă, unde rămaseră încălzindu-şi mâinile deasupra jarului, Angie se trezi singură în living cu regizorul.

— David, n-ai terminat să-mi povesteşti ce făceai în afara puţului…

— Îi căutam pe adevăraţii singuratici.

Îşi trecu o mână prin părul răvăşit.

— Ideea mi-a venit anul trecut, când am vrut să realizez un documentar cu comunităţile intenţionale din Africa. Necazul a fost că, atunci când am ajuns sus, am aflat că toţi cei care ajung atât de departe, care sunt cu adevărat dispuşi să trăiască singuri pe orbită, sunt în general decişi să rămână aşa.

— Ai înregistrat ceva? Interviuri?

— Nu. Mă interesa să găsesc asemenea oameni şi să-i conving să înregistreze segmente.

— Ai reuşit?

— Nu. Am auzit însă unele poveşti. Chestii nemaipomenite. Un pilot de remorcher pretindea că există copii sălbatici care trăiesc într-un fabrică japoneză de droguri dezafectată. Acolo a apărut realmente o întreagă nouă apocrifa – nave fantomă, oraşe pierdute… Când te gândeşti mai bine, are un anumit patos. Ştii, pe orbită totul este fix. Totul e făcut de om, cunoscut, deţinut, cartat. Parcă ai asista la naşterea miturilor într-o parcare. Cred însă că oamenii au nevoie de asta, nu-i aşa?

— Da, aprobă ea gândindu-se la Legba, la Mamman Brigitte, la cele

o mie de lumânări…

— Aş fi dorit totuşi, urmă regizorul, să fi putut ajunge la Lady Jane. Ce poveste extraordinară! Gotic pur.

— Lady Jane?

— O Tessier-Ashpool. Familia ei a construit torul Liberta. Pionieri ai orbitelor superioare. Continuitatea are un video minunat… Se zice că şi-ar fi ucis tatăl. Este ultima membră a clanului. Banii s-au terminat de ani buni. A vândut totul, şi-a desprins structura de vârful fusului şi a migrat pe altă orbită…

Angie se ridică în capul oaselor pe canapea, cu genunchii laolaltă, strângând degetele deasupra lor. Transpiraţia i se prelingea peste coaste.

— Nu cunoşti povestea?

— Nu.

— Este interesantă în sine, fiindcă arată cât de experţi erau în menţinerea obscurităţii. S-au folosit de bani ca numele să nu le apară la ştiri. Mama era Tessier, tatăl Ashpool. Când au construit Liberta, nu mai exista nimic asemănător. Între timp, deveniseră fantastic de bogaţi. Probabil că în momentul morţii lui Ashpool ocupau poziţia a doua, foarte aproape de Josef Virek. Şi, desigur, treptat au ajuns tot mai bizari, începând să-şi doneze complet urmaşii…

— Mi se pare… teribil. Tu chiar ai încercat s-o găseşti?

— Am făcut unele cercetări. Continuitatea mi-a făcut rost de filmul ăsta al lui Becker, iar orbita lui 3Jane figurează bineînţeles în atlas, deşi nu-i recomandabil să mergi acolo dacă n-ai fost invitat. Apoi Hilton m-a sunat să mă-ntorc la treabă… Nu te simţi bine?

— Ba da. Cred… cred c-o să-mi schimb hainele, să îmbrac ceva mai călduros.

* * *

După ce mâncară, când se servi cafeaua, ea se scuză şi le spuse „Noapte bună”.

Porphyre o urmă până la piciorul scării. Rămăsese în preajma ei pe toată durata cinei, parcă simţindu-i noua nelinişte. „Nu”, se gândi Angie, „nu noua, ci vechea, cea dintotdeauna şi de-a pururi.” Toate lucrurile pe care drogul le ocolise.

— Ai grijă, donşoară, zise el încet, ca să nu fie auzit de ceilalţi.

— Mă simt perfect, spuse ea. Sunt însă prea mulţi oameni. Încă nu m-am obişnuit.

Bărbatul rămase locului privind-o, tăciunii lucindu-i înapoia ţestei sale elegant meşteşugite, subtil inumane, până ce Angie se întoarse şi urcă scara.

* * *

După o oră, auzi elicopterul venind după ei.

— Casă, spuse ea, vreau să văd filmul de la Continuitate.

Când ecranul de proiecţie coborî, Angie deschise uşa dormitorului şi rămase pentru o clipă în capul scării, ascultând zgomotele din vila pustie. Valurile, bâzâitul maşinii de spălat vase, vântul zgâlţâind ferestrele dinspre terasă.

Reveni cu ochii la ecran şi se înfioră, zărind chipul încremenit acolo într-un stop-cadru granular, cu sprâncenele aviare arcuite deasupra ochilor negri, pomeţii înalţi şi fragili, gura largă şi hotărâtă. Imaginea se extinse treptat în irisul unui ochi – ecranul negru, un punct alb crescând, lungindu-se, devenind fusul ascuţit al Libertei. Numele realizatorilor porniră să pulseze în germană.

— „Hans Becker", începu casa recitând introducerea critică a bibliotecii Reţelei, „este un artist video austriac a cărui particularitate o reprezintă interogarea obsesivă a domeniilor rigid delimitate ale informaţiei vizuale. Abordările sale variază de la montajul clasic până la tehnicile împrumutate din spionajul industrial, imagistica profunzimii spaţiului şi cinearheologie. *Antarctica începe aici,* examinarea pe care a facut-o imaginilor aparţinând familiei Tessier-Ashpool, este considerată actualmente punctul culminant al carierei lui. Operând din intimitatea totală a căminului său orbital, clanul industrial, de-a dreptul patologic în privinţa evitării mass-mediei, a constituit o provocare aparte."

Albul fusului umplu ecranul odată cu dispariţia ultimului nume. O imagine se focaliză în centru – instantaneul unei tinere în haine întunecate, largi, pe un fundal neclar. MARIE-FRANCE TESSIER, MAROC.

Nu era chipul din imaginea de la început, chipul unei amintiri ce o invadase, totuşi părea să-l promită, de parcă dedesubt exista o imagine larvară.

Coloana sonoră ţesea filamente atonale prin straturile de paraziţi şi glasuri indistincte, iar imaginea lui Marie-France fu înlocuită de portretul oficial, monocrom, al unui tânăr cu guler înalt, scrobit. Era o faţă arătoasă, minunat proporţionată, însă cumva dură, cu o privire în care se citea o infinită plictiseală. JOHN HARNESS ASHPOOL, OXFORD.

„Da", gândi Angie, „şi te-am întâlnit de multe ori. Îţi cunosc povestea, deşi nu mi se permite s-o ating. Dar în realitate cred că nu te plac defel, aşa-i, domnule Ashpool?"

13. PASARELA

Pasarela gemea şi se legăna. Targa era prea lată pentru balustradele podeţului, aşa că trebuiau s-o ridice la nivelul pieptului în timp ce avansau centimetru cu centimetru – Prinţul în faţă, cu mănuşi, ţinând strâns mânerele de lângă picioarele Contelui. Lunecosul purta capătul mai greu, cu bateriile şi echipamentele; o putea simţi pe Cherry urmându-l încetişor. Ar fi dorit să-i spună să se-ntoarcă, să-i spună că n-aveau nevoie şi de greutatea ei, dar cumva nu reuşea s-o facă.

Greşise dându-i Prinţului punga cu droguri primită de la Puştiul Afrika. Nu ştia ce conţinea în discul dermic pe care şi-l pusese Prinţul; de fapt, nu ştia nici ce anume era deja în sângele lui. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, o luase razna rău de tot şi acum se găseau aici, pe nenorocita de pasarelă, la douăzeci de metri deasupra podelei de beton a Fabricii, iar Lunecosului îi venea să plângă de frustrare, să urle; ar fi vrut să zdrobească ceva, să spargă, orice, însă nu putea da drumul tărgii.

Iar *zâmbetul* Prinţului, luminat de strălucirea biomonitorului fixat cu bandă adezivă de piciorul tărgii, când făcu alt pas cu spatele înainte peste pasarelă…

— Omule, spuse Cherry cu glas de fetiţă, ăsta-i *dus* rău de tot…

Prinţul smuci brusc nerăbdător de targă şi Lunecosul fu cât pe aici s-o scape din mâini.

* * *

— Prinţe, spuse Lunecosul, cred c-ar fi mai bine să te gândeşti de două ori înainte s-o faci.

Prinţul îşi scosese mănuşile. Ţinea în fiecare mână câte o pereche de cabluri optice şi Lunecosul vedea că racordurile din capete tremurau.

— Vreau să zic că Puştiul Afrika e tare. Nu ştii-n ce intri, dacă te bagi în treaba lui…

Vorbind cinstit, nu era chiar adevărat, deoarece Puştiul era prea deştept, din câte ştia Lunecosul, ca să preţuiască răzbunarea. Dar de fapt cine dracu' avea habar în ce urma să se bage Prinţul?

— *Nu mă bag* în nimic, replică Prinţul apropiindu-se de targă cu cablurile.

— Uite ce-i, amice, interveni Cherry, dacă-i întrerupi imputul, îl poţi omorî. Sistemul lui nervos vegetativ o s-o ia razna. De ce nu-l opreşti? se întoarse ea către Lunecos. De ce nu-i dai un şut în fund?

Lunecosul se frecă la ochi.

— Pentru că… nu ştiu. Pentru că e… Auzi, Prinţe, ea zice că-l poţi omori pe amărât dacă-ncerci să te conectezi. M-auzi?

— *„Elef”,* spuse Prinţul, *asta* am auzit.

Puse cablurile între dinţi şi începu să migălească la una dintre conexiunile de pe paralelipipedul neted de deasupra capului Contelui. Mâinile nu-i mai tremurau.

— Rahat, făcu Cherry şi-şi muşcă încheieturile degetelor.

Conexiunea se deşurubă în palma Prinţului. Cu cealaltă mână, bărbatul strecură în locul ei un cablu şi porni să strângă conexiunea. Rânji cu celălalt cablu între dinţi.

— Îl bag în mă-sa, zise Cherry, am roit-o.

Totuşi, nu se clinti.

Bărbatul de pe targă gemu o dată, încetişor. Sunetul zbârli firele de păr de pe braţele Lunecosului.

A doua conexiune fu deşurubată. Prinţul introduse celălalt cablu şi strânse.

Cherry se apropie grăbită de piciorul tărgii şi îngenunche să citească monitorul.

— A simţit, vorbi ea ridicând ochii spre Prinţ, dar semnele vitale par în regulă…

Prinţul se răsuci către consolele sale. Lunecosul îl privi cuplând jackurile. Poate că avea să meargă totuşi, se gândi el – Prinţul urma să clacheze în curând, dar ar fi trebuit să lase targa aici până îi convingea pe Păsărel şi pe Cherry să-l ajute s-o ducă înapoi peste pasarelă. Însă Prinţul era atât de nebun încât probabil că ar fi trebuit să recupereze drogurile, sau măcar o parte din ele, să readucă lucrurile la normal…

— Pot crede, începu Prinţul, c-a fost ceva predeterminat. Prefigurat de munca mea anterioară. Nu pretind că înţeleg cum a fost posibil, dar nu-i treaba noastră să punem întrebări, aşa-i, Lunecosule?

Bătu rapid pe o tastatură.

— Te-ai gândit vreodată la relaţia existentă între paranoia clinică şi fenomenul convertirii religioase?

— Despre ce vorbeşte? întrebă Cherry.

Lunecosul scutură mohorât din cap. Orice ar fi zis, n-ar fi făcut decât să încurajeze nebunia Prinţului.

Prinţul se apropiase de afişajul cel mare, de masa proiectoare.

— Lumile conţin alte lumi, spuse el. Macrocosmosul şi microcosmosul. În seara asta, noi am purtat un întreg univers peste o punte, iar ceea ce este deasupra e totuna cu ce-i dedesubt… Era evident desigur că astfel de lucruri trebuie să existe, dar nu-ndrăzneam să sper…

Privi pe furiş către ei, peste umărul acoperit de mărgele negre.

— Iar acum, vom vedea forma micului univers în care călătoreşte musafirul nostru. Şi în forma aceea, Lunecosule, eu văd…

Atinse butonul de activare de pe marginea holomesei. Şi urlă.

14. JUCĂRII

— Uite o chestie drăguţă, zise Petal atingând un cub din lemn de trandafir de mărimea capului lui Kumiko. Bătălia pentru Anglia.

O lumină pâlpâia deasupra cubului şi, când se aplecă, fata zări avioane minuscule făcând loopinguri şi picaje deasupra unei machete cenuşii a Londrei.

— Reproducerea s-a făcut pe baza fotografiilor de război, continuă Petal, luate de camerele fixate pe mitraliere.

Kumiko privi scânteierile aproape microscopice ale antiaerienei dinspre estuarul Tamisei.

— A fost realizată cu ocazia Centenarului.

Se aflau în camera de biliard a lui Swain, la parterul numărului 16, în spate. Se simţea un vag iz de mucegai, o reminiscenţă de miros de pub. Ordinea din reşedinţa lui Swain era moderată aici de o decadenţă manierată – existau fotolii îmbrăcate în piele jerpelită, mobile masive şi întunecate, întinderea verde şi decolorată a mesei de biliard…

Rafturile din oţel negru ticsite cu aparatură recreaţională constituiau motivul pentru care Petal o adusese aici, înaintea ceaiului, târşâindu-şi papucii din moleschin ce se desfăceau la cusături, ca să-i arate jucăriile disponibile.

— Ce război a fost ăsta?

— Penultimul, răspunse el trecând la un aparat similar, dar mai mare, care oferea hologramele a două pugiliste thailandeze.

Călcâiul bătătorit al uneia izbi abdomenul neted şi cafeniu al adversarei, încordat pentru a absorbi impactul. Atinse un buton şi proiecţiile dispărură.

Kumiko reveni la Bătălia Angliei şi la licuricii ei.

— Microfişe cu tot felul de sporturi, zise Petal deschizând o casetă îmbrăcată în piele, care conţinea sute de înregistrări.

Explică modul de folosire a şase alte aparate, apoi îşi frecă tuleiele bărbii în timp ce căuta un post japonez de ştiri video. Îl găsi în cele din urmă, dar nu putu anula programul de traducere automată. Privi alături de fată câţiva directori de la Ono-Sendai, care se automutilau într-o înlăcrimată ceremonie de absolvire.

— Ce-i chestia asta? întrebă el.

— Îşi demonstrează loialitatea faţă de *zaibatsu*.

— Aşa-i, încuviinţă bărbatul, şi atinse aparatul video cu pămătuful de pene pentru şters praful. În curând vine ora ceaiului.

Părăsi încăperea. Kumiko închise sonorul. Sally lipsise de la micul dejun, ca şi Swain.

Draperii având culoarea verde a muşchiului ascundeau alte ferestre

înalte ce dădeau spre aceeaşi grădină. Fata privi afară la ceasornicul solar acoperit de nea, apoi lăsă draperia să cadă. (Tăcutul ecran mural prezenta imaginile unui accident din Tokio; medici îmbrăcaţi în folii tăiau cu fierăstrăul victimele dintr-o încâlceală de oţel contorsionat.) Un scrin victorian înalt şi masiv se găsea lângă peretele opus, pe picioruşe sculptate în forma unor ananaşi. Broasca lui, înconjurată de un romb incrustat din fildeş gălbui, era goală, dar când trase de uşi acestea se deschiseră, degajând un iz chimic de lac vechi. Kumiko privi mandala în alb-negru din adâncul scrinului, pricepând abia într-un târziu ce era – o ţintă de darts. Lemnul lucios din spatele ei era zgâriat şi ciuruit; probabil că mulţi jucători nici măcar n-o nimeriseră. Jumătatea inferioară a mobilei avea mai multe sertare, fiecare cu un mâner mic din alamă şi o broască miniaturală încastrată în sidef. Ingenunche în faţa lor, întoarse capul către uşa camerei (ecranul mural arăta buzele unei cântăreţe de cabaret din Shinjuku) şi trase cât mai uşor cu putinţă sertarul din dreapta-sus. Era plin cu săgeţi, puse alandala sau în tocuri din piele. Închise sertarul şi-l deschise pe cel din stânga. Un fluture mort şi un şurub ruginit. Sub cele două sertare se găsea un altul, mai mare; se înţepeni când trase de el, şi scârţâi. Ea se uită din nou peste umăr (imaginea de arhivă a siglei Fuji Electric iluminând golful Tokio), dar Petal nu apăru.

Petrecu câteva minute răsfoind o revistă porno cu text japonez, care părea să fie dedicată mai ales artei facerii nodurilor. Dedesubtul ei se afla o haină prăfuită din bumbac negru, impermeabilizat, şi o cutie din plastic gri cu literele WALTHER ştanţate în relief pe capac. Pistolul era rece şi greu; fata îşi zări chipul în metalul albăstrui când îl ridică din locaşul său din plastic expandat. Până atunci nu mai atinsese niciodată o armă. Plăselele din plastic cenuşiu păreau enorme. Îl puse la loc în cutie şi scana secţiunea japoneză din broşura multilingvă de instrucţiuni. Era un pistol cu aer comprimat; pompai din pistonul de lângă butoiaş. Trăgea cu bucăţele foarte mici din plumb. Altă jucărie. Puse conţinutul sertarului la loc şi îl închise.

Celelalte sertare erau goale. Închise uşa scrinului şi reveni la Bătălia Angliei.

* * *

— Nu, zise Petal, îmi pare rău, dar nu se poate, întindea smântână Devon pe o brioşă, iar masivul cuţit victorian părea o jucărie de copil între degetele lui groase.

— Încearcă smântână, spuse el aplecându-şi capul leonin şi privind-o inexpresiv pe deasupra ochelarilor.

Kumiko îşi şterse marmelada de pe buza superioară cu un şervet de in.

— Crezi că voi încerca să fug?

— Să fugi? Te-ai gândit la chestia asta, să fugi? Mesteca apatic

brioşa, privind afară în grădină, unde ningea.

— Nu, răspunse ea. N-am de gând să fug.

— E bine, spuse bărbatul, şi muşcă din nou.

— Sunt în pericol pe stradă?

— Doamne, nu, replică el cu un fel de veselie fermă, eşti la fel de sigură ca-n casă.

— Vreau să ies.

— Nu.

— Dar cu Sally am ieşit.

— Da, şi Sally a ta e afurisită rău.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Nu poţi ieşi singură. Aşa scrie în înţelegerea semnată cu tatăl tău, pricepi? Cu Sally este perfect, numai că ea nu-i aici. Probabil că nu te-ar deranja nimeni, dar de ce să riscăm? Eu aş fi fericit, ba chiar încântat să te scot la plimbare, însă trebuie să rămân aici în cazul când îl caută cineva pe Swain. Deci nu pot. Îmi pare rău, serios.

Părea cu adevărat atât de amărât, încât fata se gândi să renunţe.

— Mai vrei pâine prăjită? o întrebă Petal, arătând spre farfuria ei.

— Nu, mulţumesc.

Lăsă şervetul pe masă.

— Am mâncat foarte bine.

— Data viitoare ar trebui să încerci smântână. Nu se găsea după război. Dinspre Germania bătea ploaia şi vacile nu dădeau lapte ca lumea.

— Acum Swain este aici?

— Nu.

— Nu-l văd niciodată.

— Umblă mereu. Are afaceri. Astea sunt în cicluri. În curând, o să vină toţi aici şi el va fi iar în centrul lor.

— Cine?

— Oamenii de afaceri, să zicem.

— *Kuromaku*, spuse fata.

— Poftim?

— Nimic.

* * *

Petrecu după-amiaza singură, în camera de biliard, ghemuită într-un fotoliu din piele, privind cum fulgii cădeau în grădină şi cadranul solar se transforma într-o movilită albă, lipsită de detalii. Şi-o închipui pe mama ei acolo, încotoşmănată în blănuri întunecate, singură în grădină sub ninsoare, o balerină-prinţesă care se înecase în apele neguroase ale Sumidei.

Se sculă îngheţată şi ocoli masa de biliard până la şemineul din marmură, unde flacăra gazului şuiera molcom sub cărbunii care nu se stingeau niciodată.

15. POTECILE DE ARGINT

În Cleveland avusese o prietenă, Lanette, care o învăţase multe chestii. Cum să ieşi rapid dintr-o maşină dacă un client încearcă să încuie portierele şi să te prindă înăuntru, cum să te porţi când ieşi la agăţat… Lanette era puţin mai mare şi priza *wiz,* „ca să mai schimb drogul”, cum zicea ea, se droga cu orice, de la endorfine analoage până la bătrânul şi simplul opiu de Tennessee. Altfel, spunea, ar fi stat pur şi simplu douăsprezece ore la video, uitându-se la absolut toate rahaturile. Atunci când *wiz*-ul adăuga mobilitate la invulnerabilitatea călduţă a unui drog bun, simţeai ceva real. Mona însă observase că oamenii serios băgaţi în droguri petreceau o mulţime de timp vomitând, şi ea nu putea înţelege de ce ar fi preferat să se uite la un video când puteau la fel de uşor să intre în *stimsim.* (Lanette zicea *stimsim*-ul era pur şi simplu o altă chestie de care voia să scape.)

Îşi amintise de Lanette pentru că-i dădea uneori sfaturi, de pildă cum să transformi o seară nasoală într-una acceptabilă. Acum, se gândi, Lanette i-ar fi spus să caute un bar şi o companie. Îi mai rămăseseră ceva bani din ultima noapte de lucru în Florida, aşa că nu trebuia decât să găsească un local unde acceptau cash.

O nimerise din prima, de la prima încercare. Un semn bun. Coborî pe o scară cu trepte înguste şi pătrunse în fum, zumzet de conversaţii şi ritmul familiar, înfundat al lui Shabu din „White Diamonds”. Nu era un loc pentru cravatişti, dar nici ceea ce peştii din Cleveland ar fi denumit „reflector”. Pe ea n-o interesa să bea sub lumina niciunui reflector, nu în seara asta.

Chiar când intră, cineva se ridică de la bar să plece, aşa că Mona se strecură repede şi ocupă taburetul cu plasticul cald încă – al doilea semn.

Barmanul îşi umezi buzele şi încuviinţă când îi arătă o bancnotă, de aceea îi ceru un shot de bourbon şi o bere, separat, aşa cum comanda Eddy întotdeauna când plătea el. Dacă plătea altcineva, cerea vreun cocteil pe care barmanii nu ştiau să-l prepare, după care pierdea o mulţime de timp explicând cum anume se face. Apoi îl bea şi se plângea că nu era la fel de bun ca în L.A., ori în Singapore, ori în alt loc unde fata ştia că el nu fusese niciodată.

Bourbonul de aici era ciudat, parcă acrişor, însă bun de tot odată ce-ţi ajungea în stomac. Îi spuse asta barmanului, iar el o întrebă unde mai băuse bourbon. Îi răspunse că în Cleveland şi el încuviinţă din cap. Ăla era etil, îi spuse, şi nu ştiu ce alt rahat care să-i dea gust de bourbon. Când îi zise şi cât avea să-i dea rest, ea se gândi că bourbonul ăsta din Expansiune era scump. Îşi făcea însă bine treaba, îi

alunga starea neplăcută, aşa că-l termină şi-şi trase berea în faţă.

Lanettei îi plăceau barurile însă nu bea niciodată, doar cola sau alte sucuri. Mona nu uitase niciodată ziua când inhalase două cristale odată, ceea ce Lanette numea „lovitura dublă", şi auzise în minte o voce aşa de clară de parcă ar fi vorbit cineva de lângă ea: „Se mişcă atât de rapid, încât stă pe loc". Iar Lanette, care cu o oră mai devreme dizolvase o gămălie de Memphis negru într-o ceaşcă de ceai chinezesc, luase şi ea o jumătate de cristal şi ieşiseră amândouă la plimbare, hoinărind împreună pe străzile ploioase într-o armonie perfectă, cum i se păruse Monei, în care nu aveai nevoie să vorbeşti. Iar vocea aia avusese dreptate, ora de vârf nu i se păruse aglomerată, nu existase înghesuiala iritantă, ci doar o senzaţie nedefinită, poate chiar a Monei însăşi, extinzându-se dintr-un centru nemişcat. Descoperiseră un parc cu pajişti netede inundate de băltoace argintii, se plimbaseră pe toate aleile şi Mona dăduse un nume amintirii aceleia – Potecile de Argint.

La puţin timp după aceea, Lanette dispăruse, n-o mai văzuse nimeni, unii ziceau că plecase în California, alţii ziceau că-n Japonia, iar alţii ziceau că murise din cauza unei supradoze şi fusese aruncată pe fereastră, plonjonul fără apă, cum spunea Eddy, însă nu era genul de lucruri la care dorea să se gândească Mona, aşa că se îndreptă de spate, privi în jur şi, da, era un loc bun aici, destul de micuţ pentru ca oamenii să stea oarecum înghesuiţi, dar uneori asta era în regulă. Era ceea ce Eddy numea o gaşcă de artişti – oameni care aveau ceva bani şi se îmbrăcau ca şi cum n-ar fi avut, atâta doar că hainele le veneau perfect şi-ţi dădeai seama că le cumpăraseră noi-nouţe.

În spatele barului exista un video – sus, deasupra sticlelor –, şi o văzu pe Angie acolo, privind drept în obiectiv şi spunând ceva, însă sonorul era prea redus ca să audă peste zgomotul conversaţiilor. Urmă după aceea un cadru aerian, arătând un şir de case aflate chiar pe plajă, apoi Angie reveni, râzând, scuturându-şi părul şi zâmbind în felul ei trist.

— Hei, vorbi fata către barman, uite-o pe Angie!

— Cine?

— Angie, arătă spre ecran Mona.

— Îhî, făcu el, a fost pe heroină şi s-a hotărât să se lase, aşa că s-a dus în America de Sud, sau nu ştiu pe unde, şi le plăteşte câteva milioane ca s-o cureţe pe dinăuntru.

— Nu poate fi pe heroină.

Barmanul o privi.

— Nu contează.

— Dar cum s-a apucat de droguri? Vreau să zic, ea e *Angie*, nu?

— Tocmai.

— Uită-te la ea, protestă Mona, arată atât de bine…

Angie dispăruse însă şi în locul ei era un tenisman negru.

— Crezi că-i ea? Ăla era un cap vorbitor.

— Un cap?

— Ca o păpuşă, spuse un glas dinapoia ei, şi se întoarse într-atât cât să zărească un smoc de păr nisipos şi un surâs larg, alb. Marionetă – şi ridică mâna, agitând degetele –, înţelegi?

Mona îl simţi pe barman părăsind conversaţia şi îndepărtându-se către celălalt capăt al tejghelei. Zâmbetul alb se lăţi.

— Pentru a nu fi nevoită să facă ea chiar toate chestiile alea, înţelegi?

Fata îi zâmbi înapoi. Un tip drăguţ, cu ochi inteligenţi şi un halo secret pâlpâind spre ea – exact semnalul pe care dorea să-l vadă. Nu o şmecherie de cravatist. Destul de slăbănog – ar fi putut să-i placă în seara asta, ca şi cutele amuzate din jurul gurii sale, parcă ciudate pe lângă ochii ageri şi inteligenţi.

— Michael.

— Cum?

— Aşa mă cheamă. Michael.

— Aha. Mona. Eu sunt Mona.

— De unde eşti, Mona?

— Din Florida.

Şi Lanette nu i-ar fi zis oare „Dă-i bătaie”?

* * *

Eddy îi ura pe artişti; ei nu cumpărau ce avea el de vânzare. L-ar fi urât pe Michael şi mai mult, fiindcă Michael avea o slujbă şi o mansardă într-un bloc de apartamente. De fapt, el spusese că era o mansardă, dar când ajunseră acolo se dovedi mai mică decât crezuse Mona că ar trebui să fie o mansardă. Clădirea era veche, o fabrică sau aşa ceva; unii pereţi erau din cărămidă sablată, iar plafoanele erau din lemn şi căpriori. Interiorul fusese despărţit în spaţii de locuit, printre care camera lui Michael, o încăpere nefiind cu mult mai mare decât cea de la hotel, cu un spaţiu destinat dormitului într-o parte şi o chicinetă şi baie în cealaltă. Se găsea însă la ultimul nivel şi tavanul era aproape în totalitate o lucarnă; poate că din motivul acesta îl considera mansardă. Sub luminator era un stor din hârtie roşie, legat cu sfori şi cu scripeţi, ca un zmeu mare. Locul era destul de dezordonat, însă obiectele împrăştiate peste tot păreau noi – câteva scaune din sârmă albă cu aspect fragil, prevăzute cu discuri de plastic transparent pe care să te aşezi, un maldăr de module recreaţionale, o staţie de lucru şi o canapea din piele argintie.

Începură pe canapea, dar ei nu-i plăcu atingerea acesteia, aşa că trecură pe patul din nişă.

Atunci văzu echipamentul de înregistrare, aparatura *stimsim,* pe rafturi albe lângă perete. *Wiz*-ul o pocnise însă din nou şi oricum, dacă ai vrut s-o faci, fă-o. El o introduse în lector – un guler din cauciuc

negru cu excrescenţe terminate prin trozi ce-i apăsau baza craniului. Fără fir; ştia că era scump.

În vreme ce Michael îşi instala propriul set şi verifica echipamentul, îi povestea despre munca lui – lucra pentru o societate din Memphis care inventa nume noi pentru companii. Chiar acum încerca să se gândească la unul pentru o companie numită Cathode Cathay. Tipii aveau neapărată nevoie de el, spuse şi râse, dar adăugă că nu era deloc uşor. Existau foarte multe companii, iar numele bune fuseseră luate. El avea un computer care ştia toate numele tuturor companiilor, un altul care crea cuvinte pe care le puteai folosi şi un altul care verifica dacă denumirile inventate nu însemnau „puţoi" sau ceva similar în chineză sau suedeză. Compania pentru care lucra nu vindea doar denumiri, ci şi ceea ce el numea imagine, ca atare trebuia să lucreze cu un grup care se asigura că denumirea propusă corespundea cu restul pachetului.

După aceea intrară în pat, dar n-a fost chiar grozav, de parcă distracţia dispăruse şi ea putea la fel de bine să fie cu un client, aşa cum zăcea acolo gândindu-se că bărbatul înregistra ca să poată revedea totul oricând dorea, şi de fapt câte alte femei avusese el acolo?

După aceea rămase întinsă lângă el, ascultându-i răsuflarea, până ce *wiz*-ul începu să-i descrie cerculeţe mici şi strânse în adâncul craniului, arătându-i mereu şi mereu aceeaşi suită de imagini lipsite de legătură – punga din plastic în care îşi ţinea hainele în Florida, cu sârma răsucită ca să oprească gândacii… bătrânul aşezat la masa din plăci aglomerate, curăţând cartofi cu un cuţit de măcelar atât de tocit, încât rămăsese un ciot de lungimea degetului ei mare… un local din Cleveland specializat în creveţi, în formă de crevete sau aşa ceva, cu solzii spinării arcuite făcuţi din plăci de metal şi plastic îndoite, vopsite în roz şi în portocaliu… predicatorul pe care-l văzuse când îşi cumpărase hainele noi, el şi Iisus cel palid, neclar. De fiecare dată când apărea, predicatorul era gata să spună ceva, şi totuşi n-o făcea. Ştia că n-avea să se termine până nu se ridica şi se gândea la altceva. Coborî uşor din pat şi rămase locului privindu-l pe Michael în lumina cenuşie ce venea dinspre lucarnă. „Înălţarea. Se apropie înălţarea."

I se făcuse frig, aşa că îmbrăcă rochia. Se aşeză pe canapeaua argintie. Storul roşu transforma în trandafiriu cenuşiul lucarnei, pe măsură ce afară se lumina de ziuă. Se întrebă cât costa un loc ca ăla.

Acum, când nu-l vedea pe Michael, nu-şi putea aminti cum arăta. „Ei bine", îşi spuse, „el nu va avea probleme să-şi amintească de mine", dar gândul acela o făcea să se simtă lovită, rănită sau manipulată, ba chiar regretă că nu rămăsese la hotel, să intre în *stimsim*-urile lui Angie.

Lumina roz-cenuşie umplea camera, adunându-se, începând să se

coaguleze pe margini. Ceva din ea îi reamintea de Lanette şi de poveştile conform cărora murise datorită unei supradoze. Oamenii mai mureau în casele altora din cauza unor supradoze, şi modul cel mai simplu de a scăpa de ei era să-i arunci pe fereastră, pentru ca poliţaii să nu-şi dea seama de unde căzuseră.

Nu avea însă chef să se gândească la aşa ceva, de aceea intră în bucătărie şi examină conţinutul frigiderului şi al dulapurilor. În congelator găsi o pungă de boabe de cafea, dar băută după *wiz* cafeaua îţi dădea tremurături. Existau o mulţime de pacheţele din staniol, cu etichete japoneze – chestii liofilizate. Găsi unul cu pliculeţe de ceai şi desigilă o sticlă de apă din frigider. O vărsă într-o cratiţă şi bâjbâi la butoanele aragazului până reuşi să-l pornească. Ochiurile erau discuri albe imprimate pe tăblia neagră; puneai cratiţa în centrul unui disc şi atingeai cercul roşu imprimat dedesubt. Când apa dădu în clocot, Mona azvârli înăuntru un pliculeţ de ceai şi trase cratiţa deoparte.

Se aplecă peste ea şi inhală aburul aromat.

Când Eddy nu era în preajmă, nu-i uita niciodată chipul. Poate că el nu era mare chestie, dar măcar îl avea lângă ea. E bine să ai în preajmă pe cineva care să nu se schimbe. Deşi poate nu era o idee prea grozavă să se gândească la Eddy. În curând avea să urmeze deprimarea post-*wiz* şi ar fi fost bine să se gândească cum să ajungă la hotel înainte, dar brusc i se păru că totul era prea complicat, trebuiau făcute prea multe lucruri, trebuiau luate în calcul prea multe aspecte, şi tocmai *asta* însemna deprimarea, când începeai să-ţi faci griji despre cum să-ţi refaci ziua.

Nu credea totuşi că Prior avea să-l lase pe Eddy s-o bată, fiindcă ceea ce dorea englezul era legat de aspectul ei. Se răsuci să caute o ceaşcă.

Prior era acolo, într-o haină neagră. Fata îşi auzi gâtlejul emiţând un sunet slab, necontrolat.

Mai văzuse lucruri ciudate după ce ieşise din *wiz*; dacă le fixai cu multă atenţie, dispăreau. Încercă s-o facă şi acum, dar fără succes.

Prior rămase locului, cu un fel de armă din plastic în mână, fără s-o îndrepte asupra ei, ci pur şi simplu ţinând-o. Purta mănuşi asemănătoare celor pe care le avusese Gerald când o examinase. Nu părea furios, însă pentru prima dată nu-l mai vedea zâmbind. Şi pentru câteva secunde prelungi nu spuse absolut nimic, iar Mona tăcu şi ea.

— Cine-i pe aici?

Aşa cum ai întreba la o petrecere.

— Michael.

— Unde?

Ea arătă spre spaţiul de dormit.

— Încalţă-te.

Mona trecu pe lângă el, ieşind din bucătărie, şi se aplecă în mod reflex pentru a-şi lua lenjeria de pe covor. Pantofii ei erau lângă canapea.

El o urmă şi o privi încălţându-se. Nu lăsase arma din mână. Cu cealaltă mână, luă haina de piele a lui Michael de pe spătarul canapelei şi i-o aruncă.

— Îmbrac-o.

Ea o îmbrăcă şi strecură lenjeria într-un buzunar.

Prior ridică pelerina albă sfâşiată, o făcu ghemotoc şi o băgă în buzunarul hainei lui.

Michael sforăia. Poate că avea să se trezească în curând şi să revadă înregistrarea. Cu echipamentele pe care le deţinea, nu-i mai trebuia nicio fiinţă vie.

Pe coridor, Mona îl privi pe Prior încuind la loc uşa cu o cutie gri. Arma dispăruse, deşi ea nu văzuse cum anume. Din cutie ieşea o bucată de plastic roşu, terminat printr-o cheie magnetică ce părea banală.

Pe stradă era frig. Prior o duse ceva mai departe şi deschise portiera unui triciclu mic, alb. Ea sui înăuntru. Bărbatul trecu la volan şi-şi scoase mănuşile. Porni vehiculul; pe faţada acoperită cu oglinzi de cupru a unui turn de birouri, fata privi un norişor care înflorea.

— O să creadă c-am furat-o, zise ea privind jacheta.

Apoi *wiz*-ul plusa ultima carte, o cascadă neregulată de neuroni peste sinapsele ei – Cleveland sub ploaie şi o senzaţie de bine pe care o avusese odată, plimbându-se.

Argint.

16. FILAMENTE ÎN STRATURI

„Eu reprezint audienţa ta ideală, Hans” – când documentarul porni pentru a doua oară. „Cum ai fi putut avea un spectator mai atent? Iar tu ai prins-o perfect, Hans. Eu ştiu, deoarece i-am visat amintirile. Am văzut cât de mult te-ai apropiat de adevăr.”

* * *

Da, le-ai prins. Drumul în exterior, construcţiile din ziduri, spirala lungă spre interior. Erau ziduri, nu-i aşa? Labirintul sângelui, al familiei. Labirintul ce se împotrivea neantului, spunând: „Noi suntem acel interior, complementul exteriorului, şi vom dăinui aici de-a pururi”. Iar bezna exista acolo de la începuturi… Tu ai găsit-o adesea în ochii lui Marie-France, ţintuită într-o transfocare lentă pe fundalul orbitelor întunecate ale craniului. Cu puţin înainte, ea nu mai permisese să fie înregistrată. Ai lucrat cu ce ai avut. I-ai aliniat imaginea, rotind-o prin planuri de lumini şi umbre, generând modele, şi i-ai cartografiat craniul prin caroiaje de neon. Ai folosit programe speciale pentru a-i îmbătrâni imaginile conform modelelor statistice, sisteme de animaţie ca să o învii pe matura ta Marie-France. I-ai redus imaginea la un număr vast dar finit de puncte pe care le-ai amestecat, lăsând să apară forme noi, alegându-le pe acelea ce păreau să-ţi vorbească… Apoi ai trecut la ceilalţi, la Ashpool şi fiica al cărei chip îţi înrămează opera, prima şi ultima ei imagine.

* * *

A doua vizionare solidifică pentru ea istoria lor, îi permise să definească cioburile lui Becker pe o linie temporală care începea prin căsătoria dintre Tessier şi Ashpool – o uniune care, la vremea respectivă, fusese comentată în special în cercurile corporaţiilor financiare. Fiecare era moştenitorul unui imperiu deloc modest – Tessier, al unei averi de familie bazate pe nouă patente fundamentale în biochimie aplicată, iar Ashpool, al marii firme de inginerie cu sediul în Melbourne ce purta numele tatălui său. Pentru ziarişti fusese o căsătorie de convenienţă, deşi cei mai mulţi consideraseră drept grotescă entitatea-corporaţie rezultată, o himeră cu două capete complet diferite.

Cu toate acestea, în fotografiile lui Ashpool se putea observa că plictiseala lui dispăruse, înlocuită de o siguranţă totală. Efectul nu era măgulitor, ba dimpotrivă, era înspăimântător; faţa dură şi frumoasă deveni mai aspră, crudă în intenţii.

La un an după însurătoarea cu Marie-France Tessier, Ashpool a renunţat la 90% dintre acţiunile firmei sale, reinvestind în proprietăţi

orbitale şi servicii pentru navete, iar roadele uniunii – doi copii, frate şi soră – au fost născute de surogate în vila din Biarritz a mamei lor.

Tessier-Ashpool au avansat în arhipelagul orbitelor înalte, găsind eclipticele sărăcăcios populate cu staţii militare şi primele fabrici automate ale cartelurilor. Aici au început să construiască. Iniţial, averile lor combinate n-ar fi atins cheltuielile lui Ono-Sendai nici măcar pentru un singur modul de procesare implicat în operaţiile orbitale cu semiconductori ale multinaţionalei, dar Marie-France a demonstrat un fler antreprenorial neaşteptat, stabilind o bază de date extrem de profitabilă, care slujea necesităţilor sectoarelor cu reputaţie mai îndoielnică din comunitatea bancară internaţională. Aceasta la rândul ei generă legături cu băncile şi cu clienţii lor. Ashpool făcu împrumuturi masive şi zidul de beton selenar ce avea să fie Liberta crescu şi se curbă, protejându-şi creatorii.

La izbucnirea războiului, Tessier-Ashpool se aflau în spatele zidului aceluia. Ei priviră cum Bonnul sclipi şi muri, urmat de Belgrad. Pe durata celor trei săptămâni, construcţia fusului a continuat cu întreruperi neînsemnate; ulterior, în deceniul haotic şi ameţitor care urmase, fusese ceva mai dificil.

Copiii – Jean şi Jane – erau acum alături de ei, vila de la Biarritz fiind vândută pentru a finanţa construirea unei facilităţi de stocare criogenică în căminul lor, vila Lumină Rătăcită. Primii ocupanţi ai criptei fuseseră zece perechi de embrioni donaţi – 2Jean şi 2Jane, 3Jean şi 3Jane… Existau multe legi care interziceau sau reglementau strict reproducerea artificială a materialului genetic uman, însă şi nenumărate probleme de jurisdicţie…

* * *

Opri replay-ul şi ceru casei să revină la secvenţa anterioară. Fotografii ale altei facilităţi de stocare criogenică, construită de fabricanţii elveţieni care făcuseră cripta Tessier-Ashpool. Ştia că presupunerea lui Becker privind similitudinea fusese corectă – uşile circulare din sticlă neagră bordurată cu crom constituiau imagini centrale în memoria cealaltă, puternice şi totemice.

Imaginile porniră mai departe – construirea în imponderabilitate a structurilor pe suprafaţa interioară a fusului, instalarea sistemului de energie solară Lado-Acheson, stabilirea atmosferei şi a gravitaţiei artificiale… Becker descoperise o abundenţă de comori, ore de documentaţie spectaculoasă. Răspunsul său fusese un montaj sălbatic, sacadat, care dezgolise lirismul superficial al materialului original, izolând chipurile încordate, epuizate ale muncitorilor rătăciţi prin frenezia viermuitoare a maşinăriilor. Liberta înverzi şi înflori într-o succesiune de zori şi amurguri sintetizate – un tărâm luxuriant şi ermetic, împodobit cu turcoazele piscinelor. Pentru ceremoniile inaugurale, Tessier şi Ashpool ieşiră din vila Lumină Rătăcită, tainicul

lor cartier general din vârful fusului, în mod vizibil neinteresaţi în vreme ce priveau peste tărâmul pe care-l clădiseră. Aici, Becker încetinise ritmul şi reîncepuse analiza obsesivă. Avea să fie ultima dată când Marie-France apărea în faţa unui obiectiv; Becker îi explora planurile feţei într-o fugă extinsă, torturantă, deplasările imaginilor sale fiind în contrapunct rafinat cu linia sinuoasă de feedback care unduia şi şfichiuia prin nivelurile mişcătoare ale zgomotului de fond din coloana sonoră.

* * *

Angie ceru din nou pauză, se sculă din pat şi se apropie de fereastră. Simţea o exaltare, o senzaţie neaşteptată de putere şi unitate interioară. Mai simţise aşa ceva cu şapte ani în urmă, în New Jersey, aflând că şi alţii îi cunoşteau pe cei care îi apăreau în vise şi-i numeau *„loa”* – Călăreţii Divini –, chemându-i şi târguindu-se cu ei pentru favoruri.

Chiar şi atunci existaseră confuzii. Bobby susţinuse că Linglessou care-l călărea pe Beauvoir în reşedinţa lui şi Linglessou din matrice erau personalităţi separate, ba chiar primul nu era câtuşi de puţin o entitate. „Ei fac asta de zece mii de ani”, spusese el, „dansează şi o iau razna, dar în cyberspaţiu chestiile astea nu există decât de şapte-opt ani.” Bobby îi credea pe vechii cowboy cărora le făcea cinste în Gentlemanul Păgubaş ori de câte ori cariera lui Angie îl aducea în Expansiune – ei susţineau că *loa* erau nou-veniţi. Bătrânii cowboy priveau cu respect vremurile apuse când curajul şi talentul erau singurii factori importanţi în cariera unui artist de consolă, deşi Beauvoir i-ar fi contrazis, spunând că şi în relaţiile cu *loa* aveai nevoie de exact aceleaşi calităţi.

— Dar ei vin la mine, se încruntase femeia. Eu n-am nevoie de un deck.

— Asta se datorează chestiilor pe care le ai în cap. Puse de tăticul tău…

Bobby îi povestise despre consensul existent între vechii cowboy, conform căruia existase o zi când lucrurile se schimbaseră, deşi părerile nu coincideau asupra momentului şi felului cum se întâmplase.

„Momentul Schimbării”, aşa-i spuneau ei, iar Bobby o dusese în Păgubaş pe Angie, deghizată, ca să-i asculte, urmărită de nervoşii bodyguarzi ai Reţelei, cărora nu li se permisese să intre. Interzicerea accesului lor o impresionase atunci mai mult decât discuţiile. Gentlemanul Păgubaş devenise un local al cowboy-lor după războiul care văzuse naşterea noii tehnologii, iar Expansiunea nu mai reprezenta un mediu exclusiv al infractorilor – deşi, la momentul vizitei lui Angie, exclusivitatea cu pricina includea de mult timp presupunerea retragerii din activitate a clienţilor regulaţi. Puştii pe val

nu mai dădeau ţepe în Păgubaş, însă unii dintre ei veneau să asculte.

Acum, în dormitorul vilei din Malibu, Angie şi-i reaminti vorbind – poveştile lor despre Momentul Schimbării –, conştientă că o anumită parte a ei încerca să colaţioneze amintirile acelea, poveştile acelea cu propria ei istorie şi cu cea a lui Tessier-Ashpool.

* * *

3Jane era filamentul, iar Tessier-Ashpool, straturile, data ei oficială de naştere fiind aceeaşi cu a celor nouăsprezece clone cu care se înrudea. „Interogatoriul" lui Becker devenise chiar mai dur după ce 3Jane fusese gestată într-un uter surogat şi născută prin cezariană în clinica medicală din vila Lumină Rătăcită. Criticii erau de acord – 3Jane reprezenta impulsul lui Becker. Odată cu naşterea ei, focalizarea documentarului se deplasa subtil, etalând o nouă intensitate, o accentuare a obsesiei – sentiment al păcatului, după cum afirmaseră mai mulţi critici.

3Jane a devenit focarul – un filon de aur pervers prin granitul familiei. „Nu", gândi Angie, „mai degrabă argint, palid şi lunatic." Examinând fotografia realizată de un turist chinez, care le prezenta pe 3Jane şi pe două surori lângă piscina unui hotel din Liberta, Becker revenea repetat la ochii lui 3Jane, la scobitura claviculelor, la fragilitatea încheieturilor. Din punct de vedere fizic, surorile erau identice, totuşi ceva *o informa* pe 3Jane, iar căutarea de către Becker a naturii acelei informaţii devenea firul conducător al lucrării.

Liberta a prosperat odată cu extinderea arhipelagului. Nod bancar, bordel, bază de date, teritoriu neutru pentru războaiele corporaţiilor, fusul a ajuns să joace un rol tot mai complex în istoria orbitelor superioare, în timp ce Tessier-Ashpool S.A. S-a retras în spatele altui zid, alcătuit de data aceasta din corporaţii subsidiare. Numele lui Marie-France a apărut ocazional, asociat unui proces de patentare din Geneva legat de anumite progrese din domeniul inteligenţelor artificiale şi, pentru prima dată, s-a dezvăluit subvenţionarea masivă acordată de Tessier-Ashpool pentru cercetările în această direcţie. O dată în plus familia şi-a dovedit capacitatea aparte de a dispărea din prim-plan, intrând în altă perioadă de obscuritate care avea să ia sfârşit prin moartea lui Marie-France.

Aveau să urmeze zvonuri persistente despre un asasinat, dar orice tentative de investigare se poticniseră de averea şi izolarea familiei, de neaşteptata amploare şi complexitate a legăturilor lor politice şi financiare.

Vizionând pentru a doua oară documentarul lui Becker, Angie află identitatea asasinului lui Marie-France Tessier.

* * *

În zori, coborî în bucătărie şi făcu cafea, apoi rămase cu ochii la

linia albicioasă a valurilor care se spărgeau pe ţărm.

— Continuitate!

— Salut, Angie!

— Ştii cum poate fi contactat Hans Becker?

— Am numărul agentului lui din Paris.

— După *Antarctica* a mai făcut ceva?

— După ştiinţa mea, nu.

— Cât a trecut de atunci?

— Cinci ani.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, Angie.

— La revedere.

— La revedere, Angie.

Dedusese Becker că 3Jane era responsabilă şi pentru moartea lui Ashpool? În mod indirect, păruse s-o sugereze.

— Continuitate!

— Salut, Angie!

— Folclorul jocheilor de consolă. Ce ştii despre asta?

„Şi ce va deduce Swift din toate astea?" se întrebă ea.

— Ce vrei să ştii, Angie?

— Momentul Schimbării…

— Forma mitică se întâlneşte de obicei în două variante. Prima dintre ele porneşte de la ipoteza că matricea cyberspaţiului este locuită, sau poate vizitată, de entităţi ale căror caracteristici corespund cu forma mitică primară a unei „rase secrete". Cealaltă variantă implică ipoteza omniscienţei, omnipotenţei şi incomprehensibilităţii din partea matricei înseşi.

— Adică matricea este Dumnezeu?

— Într-un fel, deşi în termenii formei mitice ar fi mai corect să spunem că matricea *are* un Dumnezeu, deoarece se presupune că omniscienţa şi omnipotenţa acestei entităţi sunt limitate la matrice.

— Dacă are limite, nu poate fi omnipotentă.

— Exact. Observă că forma mitică nu acordă nemurire entităţii, aşa cum s-ar întâmpla de regulă în sistemele de credinţe ce postulează existenţa unei fiinţe supreme, cel puţin în termenii culturii voastre specifice. Cyberspaţiul există – în măsura în care se poate spune că există – prin intermediul oamenilor.

— Ca şi tine.

— Da.

Trecu în living, unde scaunele stil Ludovic al XVI-lea se conturau scheletice în lumina cenuşie, picioarele lor sculptate părând oase aurite.

— Dacă ar exista o asemenea fiinţă, întrebă femeia, tu ai face parte din ea, nu-i aşa?

— Da.

— Ai fi conştientă de asta?

— Nu neapărat.

— *Eşti* conştientă?

— Nu.

— Elimini posibilitatea?

— Nu.

— Continuitate, conversaţia asta ţi se pare stranie?

Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi, deşi nu simţise când începuse să plângă.

— Nu.

— Dar cum se integrează poveştile despre… – ezită, gata să rostească *loa* – … despre lucrurile din matrice în ipoteza acestei fiinţe supreme?

— Nu se integrează. Ambele sunt variante ale Momentului Schimbării. Ambele sunt de origine foarte recentă.

— Cât de recentă?

— De aproximativ cincisprezece ani.

17. JUMP CITY

Se deşteptă cu palma rece a lui Sally peste gură, pe când cealaltă mână îi solicita tăcere.

Aplicele micuţe ardeau – cele încastrate în panourile de oglinzi presărate cu fulgi aurii. Pe patul uriaş, una dintre valizele ei era deschisă şi alături se zărea un teanc mic şi ordonat de haine.

Sally îşi atinse de câteva ori buzele închise cu arătătorul, apoi indică valiza şi hainele.

Kumiko se strecură de sub cuvertură şi îmbrăcă un pulover, înfrigurată. Privi din nou la Sally şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi vorbit; indiferent ce ar fi fost, se gândi, un singur cuvânt l-ar fi putut aduce pe Petal. Femeia era îmbrăcată aşa cum o văzuse ultima dată, în haina cu blană de miel, cu eşarfa arămie înnodată sub bărbie. Repetă gestul – „Împachetează!"

Kumiko se îmbrăcă repede, apoi începu să pună hainele în valiză. Sally se mişca agitată, silenţioasă, prin cameră, deschizând sertare, închizându-le. Găsi paşaportul lui Kumiko – o bucată de plastic negru stanţat cu o crizantemă de aur – şi-l atârnă la gâtul fetei, de şnurul său din nailon negru. Dispăru în dormitorul furniruit şi reveni cu gentuţa din piele întoarsă care conţinea lucrurile de toaletă ale lui Kumiko.

Când fata închidea valiza, telefonul din fildeş şi aur porni să ţârâie.

Sally îl ignoră, luă valiza de pe pat, deschise uşa, o apucă pe Kumiko de mână şi o trase afară, pe coridorul întunecat. Îi dădu drumul şi închise uşa înapoia lor, înăbuşind soneria telefonului şi rămânând în beznă totală. Kumiko se lăsă condusă în lift – îl recunoscu după izul de ulei şi lac de mobilă, după zăngănitul uşii metalice.

Apoi coborâră.

Petal le aştepta în foaierul strălucitor de alb, încotoşmănat într-un halat imens din flanel decolorat. Purta papucii lui deterioraţi; mai jos de tivul halatului, picioarele i se vedeau foarte albe. În mână ţinea o armă – un obiect masiv şi butucănos, negru mat.

— La dracu', mormăi el când le văzu, ce-nseamnă asta?

— Ea merge cu mine, răspunse Sally.

— Asta, zise lent bărbatul, e absolut imposibil.

— Kumi, zise Sally cu mâna pe spatele fetei, conducând-o afară din ascensor, ne aşteaptă o maşină.

— Nu poţi face asta, spuse Petal, dar Kumiko îi simţi deruta, nesiguranţa.

— Atunci împuşcă-mă dracului odată!

Petal coborî arma.

— Pe *mine* o să mă-mpuşte dracului Swain dacă te las.
— Dacă el ar fi aici, ar avea aceeaşi problemă, nu?
— Te rog, spuse Petal, n-o face.
— N-o să păţească nimic. Nu-ţi face griji. Deschide uşa.
— Sally, întrebă Kumiko, unde mergem?
— În Expansiune.

* * *

Şi se deşteptă din nou, ghemuită sub haina cu blană de miel a lui Sally, în vibraţiile uşoare ale zborului supersonic. Îşi aminti maşina imensă şi joasă care le aşteptase; farurile reflectate pe faţadele caselor lui Swain, când ea şi Sally ajunseseră pe trotuar; faţa asudată a lui Tick întrevăzută printr-un geam al automobilului; Sally deschizând o portieră şi împingând-o înăuntru; Tick blestemând în şoaptă şi monoton în timp ce accelera; vaietul cauciucurilor când viră prea brusc pe Kensington Park Road; Sally spunându-i să încetinească, să lase maşina să şofeze.

Abia în automobil îşi amintise că lăsase aparatul Maas-Neotek în ascunzătoarea dinapoia bustului de marmură – îl lăsase pe Colin în urmă, cu ţinuta sa de vulpoi şi coatele jachetei la fel de uzate ca papucii lui Petal, nimic altceva decât ceea ce era, o fantomă.

— Patruzeci de minute, zise Sally de alături. E bine c-ai reuşit să dormi. În curând ne vor aduce micul dejun. Ai reţinut numele de pe paşaport? Perfect. Acum nu-mi pune nicio întrebare până nu beau nişte cafea, ai înţeles?

* * *

Kumiko cunoştea Expansiunea dintr-o mie de *stimsim*-uri; fascinaţia faţă de vasta aglomerare urbană reprezenta o trăsătură comună a culturii populare japoneze.

Avusese puţine idei preconcepute despre Anglia când sosise acolo – imagini vagi ale câtorva clădiri celebre, impresii nefocalizate despre o societate pe care propriii membri păreau s-o considere excentrică şi stagnantă. (În poveştile mamei, prinţesa-balerină descoperea că englezii, oricât ar fi admirat-o, nu-şi puteau permite s-o plătească pentru a dansa.) Deocamdată, Londra îi contrazisese întru totul aşteptările prin energia ei, afluenţa evidentă, animaţia de pe marile artere comerciale – similară celei din Ginza.

Despre Expansiune avusese multe idei preconcepute, iar majoritatea acestora se spulberară la câteva ore după sosire.

Aşteptând însă alături de Sally la coadă împreună cu alţi călători, într-o sală vamală imensă şi răsunătoare, ale cărei grinzi de plafon se ridicau dispărând în beznă – o beznă întreruptă din loc în loc de globuri alburii în jurul cărora dădeau ocol, deşi era iarnă, norişori de gâze, de parcă clădirea poseda propriul ei microclimat –, regăsi

Expansiunea pe care şi-o imaginase din *stimsim*-uri, fundalul electric şi senzual al vieţilor desfăşurate pe repede-înainte ale lui Angela Mitchell şi Robin Lanier.

Trecu de vama care, în ciuda nesfârşitei aşteptări la coadă, consta din glisarea paşaportului de-a lungul unei fante metalice cu aspect unsuros – şi ieşi pe o întindere din beton viermuind de agitaţie, unde cărucioare-robot cu bagaje înaintau lent prin mulţimea care se înghesuia şi lupta să obţină un mijloc de transport la suprafaţă.

Cineva îi luă geanta. Se aplecase şi i-o luase din mână cu degajare, cu siguranţa ce sugera că acela era rolul său, de funcţionar îndeplinindu-şi sarcina, ca tinerele care se plecau în semn de bun venit la uşile magazinelor din Tokio. Iar Sally îl lovi cu piciorul. Îl lovi înapoia genunchiului, pivotând lin, ca pugilistele thailandeze din camera de biliard a lui Swain, înhăţând geanta înainte ca betonul umed, pătat şi ceafa tânărului să se întâlnească, pocnind audibil.

După aceea Sally o trase de acolo, mulţimea se închise în jurul siluetei căzute şi violenţa neaşteptată, nepăsătoare putuse fi un vis, atât doar că Sally zâmbea pentru prima dată de când părăsiseră Londra.

Simţindu-se acum pe de-a întregul înstrăinată, Kumiko o privi pe femeie examinând vehiculele disponibile, miruind rapid un dispecer în uniformă, intimidând alţi trei posibili clienţi şi apoi împingând-o pe ea într-un aeroglisor cu flancuri ca nişte plăci, îndoite pe alocuri şi vopsite în benzi diagonale galbene şi negre. Compartimentul pasagerilor era gol şi avea un aspect inconfortabil. Şoferul, dacă exista aşa ceva, era invizibil înapoia unui perete din plastic blindat scrijelit. Protuberanţa unei videocamere ieşea de la îmbinarea peretelui cu plafonul şi cineva mâzgălise acolo o figură grosolană – un tors de bărbat al cărui falus era obiectivul video. Când Sally urcă, trântind portiera înapoia ei, un difuzor scrâşni ceva ce Kumiko presupuse că era un dialect al limbii engleze.

— Manhattan, spuse femeia.

Scoase din buzunarul jachetei un teanc de bani din hârtie şi-i flutură sub videocameră.

Difuzorul scoase nişte sunete întrebătoare.

— În centru. O să-ţi spun când o s-ajungem acolo.

Platforma pneumatică a taxiului se umflă, lumina din compartimentul pasagerilor se stinse şi porniră.

18. LA ÎNCHISOARE

Se afla în mansarda Prinţului. Se uita la Cherry facându-i Prinţului chestii de-ale infirmierelor. Cherry îl privi din locul unde stătea ea, pe marginea patului Prinţului.

— Cum merge, Lunecosule?

— Bine… sunt bine.

— Ţii minte că te-am mai întrebat?

* * *

Privea în jos la faţa bărbatului pe care Puştiul Afrika îl numise „Contele”. Cherry îşi făcea de lucru cu ceva de pe suprastructura tărgii – o pungă cu lichid de culoarea terciului de ovăz.

— Cum te simţi, Lunecosule?

— Mă simt bine.

— Nu eşti bine. Te…

* * *

Stătea pe podeaua din mansarda Prinţului. Chipul îi era ud. Cherry îngenunchease lângă el, aproape, cu mâinile pe umerii lui.

— Ai făcut puşcărie?

El încuviinţă din cap.

— În chemopenitenciar?

— Da…

— Korsakov indus?

El…

* * *

— Episoade? întrebă Cherry.

Stătea pe podea în mansarda Prinţului. Unde era Prinţul?

— Treci prin episoade ca ăsta? Nu mai ai memorie pe termen scurt?

De unde ştia? Unde era Prinţul?

— Care-i declanşatorul?

* * *

— Ce declanşează sindromul, Lunecosule? Ce te azvârle înapoi în închisoare?

Stătea pe podea în mansarda Prinţului şi Cherry era practic cocoţată peste el.

— Stresul, răspunse, întrebându-se de unde ştia ea asta. Unde-i Prinţul?

— L-am băgat în pat.

— De ce?

— Şi-a pierdut cunoştinţa. Când a văzut chestia aia…

— Ce chestie?

* * *

Cherry îi apăsă un disc dermic roz pe încheietură.

— E un tranchilizant puternic, zise ea. Poate te scoate din…

— Din ce?

Ea oftă.

— Nu contează.

* * *

Se trezi în pat alături de Cherry Chesterfield. Avea toate hainele pe el, mai puţin jacheta şi bocancii. Vârful penisului erect îi era prins sub catarama curelei, apăsându-se pe bumbacul cald de pe fesele femeii.

— Să nu-ţi faci vreo idee!

Lumina iernii prin fereastra peticită şi răsuflarea lui albă când vorbea.

— Ce s-a-ntâmplat?

De ce era atât de frig în cameră? îşi amintea urletul Prinţului când chestia se năpustise la el…

Se sculă brusc în capul oaselor.

— Uşurel, spuse Cherry întorcându-se către el. Stai întins. Nu ştii ce-ţi poate declanşa…

— Ce vrei să zici?

— Întinde-te. Bagă-te sub pătură. Vrei să-ngheţi?

O ascultă.

— Ai fost la puşcărie, nu-i aşa? într-un chemopenitenciar.

— Da… Cum ţi-ai dat seama?

— Tu mi-ai zis. Azi-noapte. Mi-ai spus că stresul poate declanşa un flashback. Asta s-a şi întâmplat. Chestia aia s-a năpustit spre amicul tău, iar tu ai sărit la comutator şi ai decuplat masa. El a căzut şi şi-a spart capul. Îl bandajam când am constatat că te comportai ciudat. Mi-am dat seama că nu aveai amintiri consecutive mai lungi de cinci minute. Asta se întâmplă uneori în cazurile de şoc sau comoţii…

— Unde-i el, Prinţul?

— E-n pat, sus la el, îndopat cu tranchilizante. După halul în care era, m-am gândit că i-ar prinde bine o zi de somn. Oricum, ni-l ia de pe cap pentru o vreme.

Lunecosul închise ochii şi revăzu silueta cenuşie care se repezise spre Prinţ. Avusese un aspect semiuman sau de maimuţă. Nu semănase însă deloc cu formele contorsionate pe care echipamentul Prinţului le genera în demersul lui de căutare a Formei.

— Cred că s-a întrerupt curentul, zise Cherry. Lumina s-a stins acum vreo şase ore.

El deschise ochii. Frigul. Prinţul nu-şi făcuse mişcările pe consolă. Gemu.

* * *

O lăsă pe Cherry să facă o cafea pe plita cu butan şi plecă să-l caute pe Păsărel. Îl descoperi după mirosul de fum. Păsărel făcuse un foc într-un butoi de tablă şi se culcase, ghemuindu-se în jurul lui ca un câine.

— Hei, făcu Lunecosul împungându-l cu vârful piciorului, scularea! Avem probleme.

— S-a-ntrerupt rahatu' de curent, mormăi băiatul ridicându-se în capul oaselor într-un sac de dormit din nailon unsuros care avea exact culoarea podelei Fabricii.

— Am observat. Asta-i problema numărul unu. Problema numărul doi este c-avem nevoie de-un camion, de-un aeroglisor sau de altceva. Trebuie să-l scoatem pe tipul ăla de-aici. Nu-i pe felie cu Prinţul.

— Da' Prinţu-i singuru' care poate aranja curentu'.

Păsărel se sculă în picioare tremurând.

— Prinţul doarme. Cine are un camion?

— Marvie şi-ai lui, răspunse Păsărel şi izbucni într-o tuse sfâşietoare.

— Ia motorul Prinţului. Adu-l înapoi în camion. Imediat!

Băiatul îşi reveni din accesul de tuse.

— Vorbeşti serios?

— Ştii să mergi pe motocicletă, nu?

— Da, da' Prinţul o să mă…

— O să mă ocup eu de chestia aia. Ştii unde-şi ţine cheia de rezervă?

— Ăăă… da, încuviinţă Păsărel cu sfială. Auzi, da' dacă Marvie şi-ai lui *nu vor* să-mi dea camionu'?

— Dă-le asta, spuse Lunecosul, scoţând din buzunarul jachetei punguţa plină cu droguri.

Cherry o luase după ce-i bandajase capul Prinţului.

— Şi dă-le pe *toate,* ai înţeles? O să le cer eu mai târziu.

* * *

Pagerul lui Cherry porni să piuie când îşi beau cafeaua în camera Lunecosului, ghemuiţi unul lângă altul pe marginea patului. El îi spusese tot ce ştia despre Korsakov, pentru că ea îl întrebase. Până atunci nu povestise niciodată cuiva despre asta, şi era de mirare cât de puţine ştia de fapt. Îi spusese despre flashbackurile anterioare, apoi încercase să-i explice cum funcţiona sistemul în închisoare. Şmecheria era că memoria pe termen lung era afectată doar din momentul începerii tratamentului. În felul ăsta, te puteau instrui să faci ceva înainte de a-ţi începe pedeapsa şi nu uitai. În general, erau chestii pe care le puteau executa roboţii. Pe el îl învăţaseră să asambleze angrenaje miniaturale; când reuşise să monteze unul în mai puţin de cinci minute, gata.

— Şi n-au făcut nimic altceva? întrebă ea.

— Doar angrenaje.

— Nu asta. Mă refeream la ceva gen blocaje mentale.

Lunecosul o privi. Rana de pe buză era aproape vindecată.

— Dacă fac aşa ceva, nu ţi-o spun, spuse el.

După aceea, pagerul femeii se declanşă în una dintre jachetele ei.

— Ceva nu e-n regulă, se sculă repede Cherry.

* * *

Îl găsiră pe Prinţ îngenuncheat lângă targă cu ceva negru în mâini. Cherry îi smulse obiectul înainte ca Prinţul să se poată mişca. El rămase locului, uitându-se urât la ea.

— Nu-i uşor să te ţin liniştit, domnule.

Îi întinse Lunecosului aparatul negru. O cameră retinală.

— Trebuie să aflăm cine e, spuse Prinţul.

Glasul îi era răguşit din cauza tranchilizantelor, dar Lunecosul simţi că nebunia cea rea se retrăsese.

— Ce dracu', pufni ea, nu ştii nici măcar dacă anul trecut avea tot ochii ăştia.

Prinţul îşi atinse bandajul de pe tâmplă.

— Ai văzut şi tu, nu-i aşa?

— Da, răspunse Cherry, el a decuplat.

— Şocul a fost de vină, zise Prinţul. Nu-mi imaginasem… Nu era un pericol real. Nu eram pregătit…

— Îţi ieşiseşi dracu' din minţi, zise Cherry.

Bărbatul se ridică nesigur în picioare.

— O să plece de aici, spuse Lunecosul. L-am trimis pe Păsărel să împrumute un camion. Nu-mi place rahatu' ăsta.

Cherry îl privi fix.

— Unde pleacă? Trebuie să merg cu el. E slujba mea.

— Ştiu eu un loc, minţi Lunecosul. S-a oprit curentul, Prinţe.

— Nu-l poţi duce nicăieri, zise Prinţul.

— Pe dracu' nu pot.

— Nu.

Prinţul se clătină uşor.

— Rămâne aici. Jackurile-s la locul lor. N-o să-l mai deranjez. Cherry poate rămâne şi ea.

— Trebuie să ne explici nişte chestii, spuse Lunecosul.

— Pentru început, spuse Prinţul şi arătă obiectul de deasupra capului Contelui, ăla nu-i un *elef* ci un *aleph.*

19. SUB CUŢIT

Din nou la hotel, afundându-se în marşul ucigaş al deprimării post-*wiz,* cu Prior conducând-o prin recepţia plină de turişti japonezi deja treziţi şi înghesuindu-se în jurul ghizilor cu priviri plictisite. Un pas şi încă unul, un pas după altul, cu ţeasta atât de grea de parcă cineva îi sfredelise o gaură în creştet şi-i turnase înăuntru un sfert de kilogram de plumb, cu dinţii prea mari, ai altcuiva parcă; se rezemă de un perete al liftului când gravitaţia lui suplimentară apăsă în jos.

— Unde-i Eddy?

— A plecat.

Deschise ochii larg şi-l privi, văzând că-i revenise surâsul… nemernicului.

— Ce?

— Eddy a fost plătit. *Răs*plătit. E în drum spre Macao, cu o linie de credit. Numai bună de spart la mesele de joc.

— Răsplătit?

— Pentru investiţia lui. În tine. Pentru timpul lui.

— *Timpul* lui?

Uşile glisară şi se deschiseră pe coridorul cu mochetă albastră.

Şi ceva căzu prin ea, îngheţat: Eddy ura jocurile de noroc.

— Acum lucrezi pentru noi, Mona. N-am fi dorit să rămâi iarăşi pe cont propriu.

„Dar ţi-a ieşit", gândi ea, „m-ai lăsat să plec. Şi ai ştiut unde să mă cauţi. Eddy nu mai e..!"

* * *

Nu-şi amintea când adormise. Îmbrăcată în rochie, cu jacheta lui Michael strânsă în jurul umerilor ca o pătură. Putea zări colţul de pantă muntoasă al clădirii fără să mişte capul, însă muflonul nu mai era acolo.

Stimsim-urile cu Angie erau tot sigilate în plastic. Luă unul la întâmplare, despică învelitoarea cu unghia, îl strecură în fantă şi-şi puse trozii. Nu gândea; mâinile păreau să ştie ce să facă – animale prietenoase ce nu i-ar fi făcut niciun rău. O mână atinse play, apoi lunecă în „Lumea lui Angie" – pură ca orice drog, saxofon lent şi limuzină glisând printr-un oraş european, străzi rotindu-se în jurul ei, în jurul maşinii fără şofer, bulevarde largi, imaculate în zori şi aproape pustii, atingerea blănii pe umeri, plutire pe o şosea rectilinie, printre ogoare netede, mărginită de copaci perfecţi, identici.

Coti apoi şi cauciucurile scrâşniră pe pietriş, pe o alee şerpuită, printr-un parc unde rouă era argint – aici o ciută din fier, acolo un

tors din marmură albă, umed… Casa era mare, veche, nu semăna cu nicio altă casă pe care o văzuse până atunci, dar maşina coti pe lângă ea, apoi trecu de alte construcţii, mai mici, ajungând în cele din urmă la marginea unui câmp întins şi neted.

Acolo erau amarate planoare – membrane translucide întinse până la bombare peste schelete din policarbonat cu aspect fragil. Vibrau uşor în briza dimineţii. Robin Lanier aştepta alături, chipeşul şi degajatul Robin, într-un pulover negru, grosolan, Robin care juca în aproape toate *stimsim*-urile lui Angie.

Iar ea părăsea maşina acum, coborând spre câmpie, râzând când călcâiele i se afundau în iarbă. Restul drumului până la Robin îl făcea cu pantofii în mână, surâzând, în braţele şi aroma lui, ochii lui.

Un vârtej, un dans de montaj care condensă urcarea planorului pe şina de inducţie argintie, şi fură azvârliţi lin de-a lungul câmpului, când înălţându-se, când înclinându-se pe o aripă pentru a profita de vânt şi suind, suind mereu până ce casa cea mare nu mai era decât o pietricică pe o întindere verde, verde, brăzdată de sclipirea mată a râului şerpuit…

…şi mâna lui Prior pe STOP, mirosul de mâncare dinspre măsuţa cu rotile frământându-i stomacul, durerea surdă şi greţoasă a deprimării post-*wiz* în toate articulaţiile.

— Mănâncă, spuse el. În curând plecăm.

Luă capacul metalic de pe un platou.

— Sandvici asortat, cafea, prăjituri. Ordinele doctorului. După ce ajungem la clinică, o vreme n-o să mai mănânci…

— La clinică?

— A lui Gerald. În Baltimore.

— De ce?

— Gerald este chirurg plastic. Ţi se vor face nişte operaţii. Toate sunt perfect reversibile ulterior, dacă doreşti, deşi noi credem că vei fi încântată de rezultat. Foarte încântată.

Surâse.

— Ţi-a spus cineva vreodată cât de mult semeni cu Angie?

Ea îl privi fără să răspundă. Reuşi să se scoale şi să bea o jumătate de ceaşcă de cafea apoasă fără zahăr. Nu izbuti să se convingă să se atingă de sandvici, dar mâncă o prăjitură. Avea gust de carton.

Baltimore… Nu era prea sigură unde anume se afla oraşul.

Şi undeva un planor atârna pentru vecie deasupra unui ţinut verde şi paşnic, haina de blană îi mângâia umărul, iar Angie se afla probabil tot acolo, râzând…

* * *

Peste o oră, la recepţie, în timp ce Prior semna nota de plată, ea văzu valizele negre din clone de aligator ale lui Eddy, transportate de un cărucior automat de bagaje, şi atunci ştiu cu siguranţă că el era

mort.

* * *

Cabinetul lui Gerald avea o firmă cu litere mari, de modă veche, la etajul al patrulea al unei clădiri de apartamente din – spunea Prior – Baltimore. Genul de clădire în care se montează numai structura generală, iar ocupanţii îşi branşează propriile module. Ca într-un complex de rulote auto din trecut, peste tot şerpuiau mănunchiuri de cabluri, fibre optice, conducte pentru canalizare şi apă.

— Ce scrie? îl întrebă pe Prior.

— „Gerald Chin, dentist”.

— Ziceai că-i chirurg plastic.

— Este.

— De ce nu ne putem duce la un cabinet modern, ca toată lumea?

Bărbatul nu-i răspunse.

Mona nu simţea mare lucru acum şi o parte din ea ştia că nu era atât de speriată pe cât ar fi trebuit. Poate era bine, totuşi, fiindcă dacă se speria prea tare nu mai putea face nimic, şi în mod clar dorea să iasă din chestia asta, indiferent ce-ar fi fost ea. În timpul călătoriei, descoperise un obiect în buzunarul jachetei lui Michael. Avusese nevoie de zece minute pentru a-şi da seama că era un aparat cu electroşocuri, aşa cum purtau unii cravatişti mai nervoşi. La pipăit aducea cu mânerul unei şurubelniţe şi într-un capăt avea două tije metalice boante. Probabil că se încărca de la prizele din perete; ea spera că Michael îl ţinea încărcat. Bănuia că Prior nu avea habar de existenţa lui. Aparatele cu electroşocuri erau legale cam peste tot, pentru că teoretic nu provocau daune permanente, însă Lanette cunoscuse o fată care fusese lucrată destul de urât cu unul şi nu-şi mai revenise niciodată complet.

Dacă Prior nu ştia că se afla în buzunarul ei însemna că el nu ştia chiar tot şi miza pe faptul că Mona aşa credea. Nu ştiuse însă cât detesta Eddy jocurile de noroc.

Ea nu mai putea simţi nimic nici în privinţa lui Eddy, cu excepţia convingerii că murise. Indiferent câţi bani ar fi primit, el n-ar fi lăsat în urmă valizele. Chiar dacă ar fi plecat să-şi cumpere o întreagă garderobă nouă, trebuia mai întâi să se înţolească. Eddy ţinea la haine mai mult decât la aproape orice, iar valizele din piele de aligator erau ceva special. Le obţinuse de la un hoţ care opera prin hoteluri, în Orlando şi, dintre toate lucrurile pe care le avea, se apropiau cel mai mult de ideea lui de cămin. Oricum, când se gândea mai bine, nu şi l-ar fi putut închipui plecând şi mulţumindu-se cu un oscior, întrucât el îşi dorea enorm să intre într-o afacere adevărată. Îşi închipuia că după aceea oamenii aveau să-l ia în serios.

Aşadar, cineva îl luase totuşi în serios, gândi ea în timp ce Prior îi ducea geanta în clinica lui Gerald. Dar nu aşa cum sperase Eddy.

Privi în jur la mobilierul din plastic vechi de douăzeci de ani, la teancurile de reviste cu staruri *stimsim*, acoperite de ideograme japoneze. Semăna cu un salon de coafură din Cleveland. Locul era însă pustiu; la recepţie nu era nimeni.

După aceea, Gerald apăru printr-o uşă albă, îmbrăcat în genul de costum din staniol boţit purtat de paramedici la accidentele rutiere.

— Încuie uşa, se adresă el lui Prior vorbind printr-o mască de hârtie albastră care-i acoperea nasul, gura şi bărbia. Salut, Mona! Pe aici, te rog…

Arătă spre uşa albă.

Fata strângea acum aparatul în mână, dar nu ştia să-l activeze.

Îl urmă pe medic, cu Prior după ea.

— Ia loc, îi spuse Gerald.

Se aşeză pe un scaun cu email alb. Bărbatul se apropie şi-i privi ochii.

— Trebuie să te odihneşti. Eşti epuizată.

Pe mânerul aparatului exista un comutator striat. Să-l apese? Înainte? Înapoi?

Gerald se apropie de o cutie albă, cu sertare, şi scoase un tubuleţ pe care scria ceva.

— Uite, zise el întinzându-l, asta o să te ajute…

Fata abia simţi doza minusculă de spray; pe tubul de aerosoli era o pată neagră, asupra căreia ochii ei încercară să se focalizeze, dar care creştea…

* * *

Şi-l aminti pe bătrân arătându-i cum să omoare guvi- zii. Peştii au o gaură în craniu, acoperită de piele; iei ceva subţire şi rigid, o sârmă, chiar şi un pai ţeapăn e bun, şi-l bagi pur şi simplu pe-acolo…

* * *

Îşi aminti Clevelandul într-o zi destul de obişnuită, înainte de ora începerii lucrului, stând cu Lanette şi uitându-se pe o revistă. Găsise o poză a lui Angie râzând într-un restaurant alături de alţii, toţi frumoşi şi părând că deţin un fel de *strălucire,* nu una care apărea în fotografie, dar era acolo, o simţeai. „Uite”, îi spusese lui Lanette, şi-i arătase poza, „au o strălucire..”

„Ăla-i banul”, îi răspunsese Lanette.

* * *

Ăla-i banul. Îl bagi pur şi simplu pe acolo

20. HILTON SWIFT

Sosi neanunţat şi singur, ca întotdeauna, şi elicopterul Reţelei se aşeză ca o viespe singuratică, răscolind fuioare de alge pe nisipul umed.

Dinapoia balustradei roase de rugină, ea îl privi cum sare jos, aparentul lui elan având ceva copilăros, aproape săltăreţ. Purta un pardesiu lung din tweed cafeniu; era descheiat şi lăsa să se vadă piepţii imaculaţi ai uneia dintre cămăşile sale dungate ca o acadea, iar curentul elicei îi răvăşea părul blond-şaten şi-i flutura cravata specifică Reţelei Senzo. Robin avea dreptate, decise ea; arăta ca şi cum l-ar fi îmbrăcat maică-sa.

Poate că era deliberat, se gândi, în vreme ce el se apropia pe plajă simulând naivitatea. Porphyre, îşi aminti, afirmase cândva că principalele corporaţii erau complet independente de fiinţele umane care le compuneau. Lui Angie i se părea de la sine înţeles, dar coaforul insistase că ea nu pricepuse premisa fundamentală. Swift era cel mai important factor de decizie uman al Reţelei Senzo.

Amintirea lui Porphyre o făcu să zâmbească; Swift consideră zâmbetul un salut şi-i răspunse surâzând larg.

* * *

O invită la cină în San Francisco; elicopterul era extrem de rapid. Ea contraatacă, insistând să-i facă o supă elveţiană deshidratată şi să pună în cuptorul cu microunde o cărămidă congelată de pâine de secară.

Privindu-l cum mănâncă, îşi puse întrebări legate de sexualitatea lui. Se apropia de patruzeci de ani şi reuşea cumva să lase impresia unui adolescent extrem de inteligent a cărui pubertate fusese subtil întârziată. Diversele zvonuri, apărute la un moment sau altul, îi atribuiseră toate preferinţele sexuale cunoscute, plus câteva despre care femeia bănuia că erau complet imaginare. Absolut niciuna nu i se păruse plauzibilă. Îl ştia de când venise în Reţeaua Senzo; pe atunci el era bine înfipt în eşaloanele superioare ale producţiei, unul din principalii membri ai echipei lui Tally Isham, şi manifestase faţă de ea un interes profesional imediat. Privind retrospectiv, Angie presupunea că Legba o dirijase în calea lui; pe atunci, bărbatul era în mod atât de evident în ascensiune, încât se putea ca ea să nu-l observe, orbită de sclipirile şi mişcarea permanentă a scenei.

Lui Bobby nu-i plăcuse din capul locului, zbârlindu-se cu ostilitatea înnăscută a unui locuitor din Barrytown faţă de autoritate, dar în general izbutise să-şi disimuleze antipatia de dragul carierei ei.

Sentimentul fusese reciproc; Swift salutase cu uşurare evidentă despărţirea lor şi plecarea lui Bobby.

— Hilton, zise ea turnându-i o ceaşcă din ceaiul de plante pe care-l prefera în locul cafelei, ce anume-l ţine pe Robin la Londra?

Swift ridică privirea din ceaşca aburindă.

— Cred că-i vorba de ceva personal. Poate şi-a găsit un prieten nou.

Pentru Hilton, Bobby fusese întotdeauna *prietenul lui* Angie. Prietenii lui Robin tindeau să fie tineri, bărbaţi şi sportivi; secvenţele erotice silenţioase din *stimsim*-urile ei cu Robin erau asamblate din metrajul de arhivă asigurat de Continuitate şi procesate masiv de Raebel şi echipa lui de efecte speciale. Ea îşi amintea singura noapte pe care o petrecuseră împreună, într-o casă prin care şuiera vântul, în sudul Madagascarului; îşi amintea pasivitatea şi răbdarea lui. Nu mai încercaseră niciodată de atunci şi bănuia că el se temea că intimitatea ar fi subminat iluzia pe care *stimsim*-urile lor o proiectau atât de uimitor.

— Cum a privit el internarea mea în clinică? Ţi-a spus ceva?

— Cred că te-a admirat.

— Cineva mi-a zis recent că le spunea oamenilor că sunt nebună.

Swift îşi suflecase mânecile dungate ale cămăşii şi îşi slăbise nodul cravatei.

— Nu mi-l pot imagina pe Robin gândind aşa ceva, cu atât mai puţin spunând-o. Ştiu precis ce crede despre tine. Pe de altă parte, ştii şi tu cum umblă bârfele prin Reţea…

— Hilton, unde-i Bobby?

Ochii lui căprui, absolut nemişcaţi.

— Nu s-a terminat cu chestia aia, Angie?

— Hilton, tu ştii. Trebuie să ştii. Ştii unde-i. Spune-mi!

— L-am pierdut.

— Cum adică?

— Securitatea i-a pierdut urma. Ai dreptate, bineînţeles; după ce te-a părăsit, l-am urmărit cât am putut mai îndeaproape. Revenise la vechea ocupaţie.

În glas i se simţea o undă de mulţumire.

— Care era asta?

— Nu te-am întrebat niciodată ce anume v-a adus laolaltă. Evident, securitatea v-a investigat pe amândoi. El era un delicvent mărunt.

Ea râse.

— Nici măcar…

— Tu însă erai neobişnuit de bine reprezentată pentru o necunoscută. Ştii că agenţii tăi au prevăzut, printre alte clauze contractuale inamovibile, şi preluarea lui Bobby Newmark.

— Contractele au şi clauze mai ciudate, Hilton.

— Iar el era plătit în calitate de… însoţitor al tău.

— „Prietenul” meu.

Oare Swift roşise cu adevărat? îşi plecă privirea, studiindu-şi mâinile.

— După ce te-a părăsit, a plecat în Mexic, la Ciudad de Mexico. Bineînţeles, securitatea nu l-a scăpat din ochi – nu ne place să pierdem urma cuiva care ştie atâtea despre viaţa personală a unui star de-al nostru. Ciudad de Mexico este un… loc foarte *complicat*… Ştim doar că părea dornic să se întoarcă la… cariera anterioară.

— Escrocherii în cyberspaţiu?

El ridică din nou ochii.

— Se întâlnea cu persoane din domeniu, delicvenţi cunoscuţi.

— Şi? Continuă.

— A… dispărut. S-a evaporat. Ai idee cum este Ciudad de Mexico dacă aluneci sub limita sărăciei?

— Era sărac?

— Devenise dependent. Conform celor mai autorizate surse ale noastre.

— Dependent? De ce anume?

— Nu ştiu.

— Continuitate!

Swift fu cât pe-aici să-şi verse ceaiul.

— Salut, Angie!

— Bobby, Continuitate… Bobby Newmark*, prietenul meu*, îl fulgeră cu privirea pe Swift. A plecat la Ciudad de Mexico. Hilton spune că a devenit dependent. E vorba de un drog, Continuitate?

— Îmi pare rău, Angie. Datele respective sunt strict secrete.

— Hilton…

— Continuitate… începu el şi tuşi.

— Salut, Hilton.

— Prioritate directorială, Continuitate. Deţinem informaţia respectivă?

— Sursele de securitate au descris dependenţa lui Newmark drept una neuroelectronică.

— Nu înţeleg.

— E un fel de ăăă… „branşat”, căută să explice Swift.

Ea simţi impulsul de a-i spune cum găsise drogul, încărcătorul.

„Taci, copilă.” Capul i se umpluse de zumzetul albinelor, o presiune care sporea.

— Angie? Ce s-a-ntâmplat?

Era pe jumătate ridicat din scaun şi se întindea către ea.

— Nimic. Mă simt… tulburată. Iartă-mă. Nervii. Nu-i vina ta. Voiam să-ţi spun că am găsit deckul pentru cyberspaţiu al lui Bobby. Dar ştii deja asta, nu?

— Vrei să-ţi aduc ceva? Apă?

— Nu, mulţumesc, dar dacă nu te superi m-aş întinde puţin. Te rog să rămâi însă. Am nişte idei legate de o secvenţă orbitală şi aş dori să-ţi aud părerea…

— Sigur că da. Trage un pui de somn. Eu mă duc să mă plimb pe plajă şi după aceea stăm de vorbă.

* * *

Îl privi de la fereastra dormitorului, îi urmări silueta cafenie care se micşora în direcţia Coloniei, alături de micuţul şi răbdătorul Dornier.

Părea un copil pe plaja pustie; tot atât de pierdut pe cât se simţea ea.

21. *ALEPH* -UL

Pe măsură se soarele se înălţa, încă lipsită de electricitate pentru becurile de 100 de waţi, mansarda Prinţului se umplu de o lumină nouă. Razele soarelui iernatic îndulceau contururile consolelor şi ale holomesei, dezvăluind textura cărţilor vechi care ticseau poliţele curbate din placaj de pe peretele vestic. Prinţul vorbea şi umbla, cu coada blondă a părului legănându-se de fiecare dată când se răsucea pe un toc de cizmă neagră, iar aţâţarea sa părea să contrabalanseze efectele remanente ale discurilor dermice sedative administrate de Cherry. Femeia stătea pe marginea patului, aruncând ocazional câte o privire spre acumulatorul de pe suprastructura târgii. Lunecosul stătea pe un scaun rupt cules din Solitudine şi retapiţat cu plastic transparent peste capitonajul făcut din haine vechi, mototolite.

Spre uşurarea Lunecosului, Prinţul trecuse peste povestea cu Forma şi se lansase direct în teoria lui despre *aleph.* Ca întotdeauna, odată ce Prinţul intra în priză, folosea cuvinte şi construcţii pe care Lunecosul nu le prea înţelegea, dar din experienţă ştia că era mai uşor să nu-l întrerupi, şmecheria fiind să deduci câte ceva din torentul general, trecând peste părţile pe care nu le pricepeai.

Prinţul spunea despre Conte că era cuplat la un microsoft uriaş; el credea că placa era un singur biocip solid. Dacă era adevărat, avea o capacitate de stocare practic infinită; ar fi fost inimaginabil de scump de fabricat. Totuşi, mai spunea Prinţul, părea destul de bizar să fi fost fabricat de cineva, deşi se zvonea că asemenea obiecte există şi că au utilizările lor, mai cu seamă pentru stocarea unor cantităţi mari de date secrete. Lipsite de orice legături cu matricea globală, informaţiile erau imune în faţa oricărui atac din cyberspaţiu. Evident, dezavantajul era că nu le puteai accesa din matrice, rămâneau stocări moarte.

— Ar putea avea absolut orice acolo înăuntru, zise Prinţul oprindu-se să privească faţa inconştientă.

Se răsuci pe călcâie şi reîncepu să se plimbe înainte şi înapoi, vorbind.

— O lume. Lumi. Oricâte personalităţi reconstruite…

— Ca şi cum ar trăi într-un *stimsim?* întrebă Cherry. De asta e permanent în REM?

— Nu, nu-i *stimsim.* E complet interactiv. Şi-i vorba de cu totul altă scală de proporţii. Dacă ăsta-i un biosoft de clasă *aleph,* poate avea înăuntru practic orice. Dintr-un anumit punct de vedere, poate avea *aproximarea a tot ceea ce există…*

— Cu ce impresie am rămas eu de la Puştiul Afrika: tipul ăsta a plătit ca să rămână aşa, zise Cherry. Ca un fel de branşat, dar altfel.

Oricum, branşaţii n-au un astfel de REM.

— Dar când ai încercat să-l treci prin sculele noastre, se hazarda Lunecosul, ai obţinut… chestia aia.

Zări umerii Prinţului încordându-se sub pielea acoperită de mărgele negre.

— Aşa-i, încuviinţă Prinţul, şi acum trebuie să reconstruiesc contul nostru de la Comitetul pentru Fisiune.

Arătă acumulatorii permanenţi depozitaţi sub masa de oţel.

— Scoate-mi ăia.

— Era şi timpul, aprobă Cherry. Mi-a îngheţat fundul.

* * *

Îl lăsară pe Prinţ ghemuit deasupra unui deck pentru cyberspaţiu şi reveniră în camera Lunecosului. Cherry insistase să conecteze pătura electrică a Prinţului la un acumulator, astfel încât să poată înveli targa cu ea. Pe plita cu butan rămăsese cafea rece; Lunecosul o bău fără să se mai deranjeze s-o încălzească, iar Cherry stătea la fereastră şi se uita la Solitudinea acoperită cu dune de omăt.

— Cum de-a ajuns aşa? întrebă ea.

— Prinţul zice că acum o sută de ani era o groapă de gunoi. Au turnat pământ peste ea, dar n-a crescut nimic. Multe deşeuri erau toxice. Ploaia spăla solul de la suprafaţă. Cred că-n cele din urmă au renunţat şi au aruncat şi mai multe porcării aici. Apa nu-i potabilă – e plină de fenilbenzeni şi-altele.

— Dar iepurii ăia pe care-i vânează Păsărel?

— Sunt mai la vest. Nu-i întâlneşti în Solitudine. Nu găseşti nici măcar şobolani. Oricum, e mai bine să testezi orice fel de carne pe care vrei s-o mănânci aici.

— Şi păsările?

— Ele doar dorm aici, merg altundeva să se hrănească.

— Ce-i între tine şi Prinţ?

Cherry continua să privească pe fereastră.

— Cum adică?

— La început am crezut că poate sunteţi gay. Voi doi, adică.

— Nu.

— Am senzaţia că aveţi nevoie unul de celălalt, cumva…

— Fabrica e a lui. Pe mine mă lasă să locuiesc aici. Eu… trebuie să stau aici. Ca să-mi fac treaba.

— Să construieşti lucrurile alea de jos?

Becul din conul de fax îngălbenit se aprinse; ventilatorul radiatorului porni să zumzăie.

— Ei, zise Cherry ghemuindu-se înaintea radiatorului şi deschizând pe rând fermoarele jachetelor, o fi nebun, dar acum a făcut o treabă ca lumea.

* * *

Când Lunecosul intră în mansardă, Prinţul era ghemuit pe vechiul scaun de birou şi privea micul monitor pliabil al deckului.

— Robert Newmark, zise el.

— Ce?

— Identificare retinală. Fie e Robert Newmark, fie e cineva care i-a cumpărat ochii.

— Cum ai obţinut asta? se aplecă Lunecosul ca să examineze ecranul acoperit cu datele de identificare de bază.

Prinţul ignoră întrebarea.

— Asta e. Apasă doar un pic şi dai peste cu totul altceva.

— Cum adică?

— Cineva vrea să ştie dacă domnul Newmark este căutat.

— Cine?

— Nu ştiu.

Prinţul răpăi cu degetele pe coapsele îmbrăcate în piele neagră.

— Uită-te şi tu – nimic. Născut în Barrytown. Mama – Marsha Newman. Avem SPI-ul lui, dar e clar c-a fost lucrat.

Îşi împinse scaunul înapoi pe rotile şi-l răsuci aşa încât să poată vedea faţa imobilă a Contelui.

— Care-i treaba, Newmark? Ăsta-i numele tău adevărat?

Se sculă şi se apropie de holomasă.

— Nu, spuse Lunecosul.

Prinţul atinse tasta de activare a echipamentului.

Forma cenuşie apăru din nou acolo, pentru o clipă, dar de data aceasta plonjă către centrul display-ului emisferic, se micşoră şi dispăru. Ba nu! Rămăsese tot acolo, o minusculă sferă gri chiar în mijlocul câmpului de proiecţie strălucitor.

Surâsul nebunesc al Prinţului revenise.

— Bine, şopti el.

— Ce-i bine?

— Înţeleg ce este. Un fel de gheaţă. Un program de securitate.

— Maimuţa aia?

— Cineva cu simţul umorului. Dacă maimuţa nu te alungă, se transformă într-un bob de mazăre…

Se apropie de masă şi începu să scotocească printr-un coş.

— Mă-ndoiesc c-ar putea face aşa ceva cu o conexiune senzorială directă.

Acum ţinea ceva în mână. O plasă de trozi.

— Prime, *n-o face!* Uită-te la el!

— Nici nu intenţionam, răspunse bărbatul. Tu o faci.

22. FANTOME ŞI PUSTIETĂŢI

Privind pe geamurile mânjite ale taxiului, Kumiko îşi dădu seama că îi lipsea Colin cu remarcile lui seci, apoi îşi aminti că locurile de aici ar fi depăşit cu totul domeniul lui de expertiză. „Oare Maas-Neotek fabrica un aparat similar şi pentru Expansiune”, se întrebă, „şi dacă da, ce formă îmbrăca fantoma ei?”

— Sally, spuse ea după vreo jumătate de oră de călătorie spre New York, de ce m-a lăsat Petal să plec cu tine?

— Pentru că-i inteligent.

— Şi tata?

— Taică-tău o să-i ia gâtul.

— Poftim?

— O să se-nfurie, dacă află. Sau poate că nu. N-o să întârziem mult.

— Dar de ce am venit aici?

— Trebuie să discut cu cineva.

— De ce sunt *eu* aici?

— Nu-ţi place?

Kumiko ezită.

— Ba da.

— E bine, atunci.

Sally se foi pe scaunul desfundat.

— Petal trebuia să ne lase să plecăm. Nu ne-ar fi putut opri fără să rănească pe una dintre noi. Mă rog, poate nu chiar să ne rănească. Mai degrabă să ne atace. Swain te-ar fi putut opri, iar după aceea şi-ar fi cerut scuze, i-ar fi spus lui taică-tău că a fost spre binele tău, dacă se ajungea până acolo, dar, dacă se punea cu mine, era ca şi cum m-ar fi *înfruntat*, nu? Când l-am văzut acolo cu arma, am ştiut că o să ne lase să plecăm. Camera ta e ticsită de microfoane. Toată casa, de fapt. Am declanşat senzorii de mişcare atunci când ţi-am strâns lucrurile. Mă gândisem c-aşa o să se-ntâmple. Petal ştia că eu eram. De-aia a telefonat, ca să mă anunţe că ştie.

— Nu pricep.

— Un fel de gest de politeţe, ca să ştiu c-o să ne aştepte. Mi-a oferit o şansă să mă gândesc. N-avea însă de ales şi era conştient de asta. Vezi tu, Swain e silit să facă ceva şi Petal o ştie. Sau, oricum, aşa zice Swain – că-i silit. Eu sunt, într-adevăr. De aceea încep să mă-ntreb cât de mult are nevoie Swain de mine. *Foarte* mult. Fiindcă m-au lăsat să plec cu fata *oyabun*-ului, adusă tocmai în Notting Hill pentru a fi ţinută sub pază. Există ceva care-l sperie mai rău decât tăticul tău. Doar dacă nu-i vorba despre ceva care-l va face mai bogat decât l-a făcut deja tăticul tău. Oricum, luându-te pe tine, am echilibrat

oarecum situaţia. Ca şi cum aş fi replicat într-un fel. Te deranjează?

— Tu eşti ameninţată?

— Cineva ştie o mulţime de lucruri pe care le-am făcut.

— Şi Tick a descoperit identitatea acestei persoane?

— Da. Cred c-o ştiam oricum. Aş vrea al dracu' de mult să mă-nşel.

* * *

Hotelul pe care-l alesese Sally avea faţada acoperită cu plăci de oţel pătate de rugină, fiecare placă fiind fixată cu bolţuri cromate strălucitoare – un stil pe care Kumiko îl cunoştea din Tokio şi-l considera mai degrabă demodat.

Camera lor era mare şi cenuşie – nenumărate nuanţe de cenuşiu; după ce încuie uşa şi-şi scoase jacheta, Sally merse direct în pat şi se întinse.

— N-ai bagaj, zise Kumiko.

Femeia se sculă în capul oaselor şi porni să-şi scoată cizmele.

— Îmi pot cumpăra tot ce-mi trebuie. Eşti obosită?

— Nu.

— Eu sunt.

Îşi trase peste cap puloverul negru. Avea sâni mici, cu sfârcuri roz-cafenii; o cicatrice începea imediat dedesubtul sfârcului stâng şi dispărea sub talia jeanşilor.

— Ai fost rănită, spuse Kumiko privind cicatricea.

Sally plecă ochii şi se examină.

— Da.

— De ce nu ţi-ai îndepărtat-o chirurgical?

— Uneori este bine să-ţi aminteşti.

— Că ai fost rănită?

— Că am fost proastă.

* * *

Cenuşiu pe cenuşiu. Incapabilă să doarmă, fata se plimba pe mocheta cenuşie. Decise că încăperea avea ceva vampiric, o trăsătură comună unor milioane de camere asemănătoare, şi parcă tulburătoarea ei anonimitate uniformă îi absorbea personalitatea – fragmente din ea ieşeau la suprafaţă sub forma vocii părinţilor ei, care se certau, sub forma chipurilor secretarilor tatălui ei, în costume negre…

Sally dormea – faţa ei, o mască netedă. Panorama de la fereastră nu-i spunea nimic lui Kumiko; doar că privea un oraş care nu era nici Tokio, nici Londra, un haos vast şi generic reprezentând paradigma de realitate urbană a secolului în care trăia.

Poate că adormise, deşi mai târziu nu mai era sigură. O privise pe Sally comandând articole de toaletă şi lenjerie, introducându-şi solicitările în aparatul video de pe noptieră. Comenzile fuseseră livrate

în timp ce Kumiko făcea duş.

— Gata, zise Sally dinapoia uşii, şterge-te şi-mbracă-te, plecăm să-l vizităm pe individ.

— Care individ? întrebă Kumiko, dar Sally n-o auzi.

* * *

Gomi.

Treizeci şi cinci la sută din uscatul oraşului Tokio se ridica pe *gomi*, pe terenuri smulse golfului după un secol de depozitare sistematică a gunoaielor. Acolo, *gomi* reprezenta o resursă ce trebuia administrată, colectată, sortată şi dragată cu grijă.

Relaţia Londrei cu *gomi* era mai subtilă, mai indirectă. Pentru ochii lui Kumiko, cea mai mare parte a oraşului *consta* din *gomi* – structuri pe care economia japoneză le-ar fi devorat cu mult timp în urmă, în foamea ei necontenită pentru spaţiu de construcţie. Totuşi, structurile acelea dezvăluiau, chiar şi pentru Kumiko, textura timpului, fiecare zid fiind peticit, într-o continuă restaurare, de generaţii de mâini. Englezii îşi preţuiau *gomi* în felul lor, pe care ea abia începuse să-l înţeleagă; ei îl locuiau.

În Expansiune, *gomi* reprezenta cu totul altceva – un humus bogat, o dezagregare ce înmugurea în monştri de polimeri şi oţel. Lipsa aparentă de planificare era de ajuns s-o ameţească, fiind complet opusă valorii pe care propria-i cultură o conferea utilizării eficiente a uscatului.

Drumul cu taxiul de la aeroport îi arătase deja descompunerea – blocuri întregi ruinate, ferestre fără geamuri căscându-se deasupra trotuarelor ticsite de gunoaie. Plus chipuri holbându-se la aeroglisorul blindat care înainta pe străzi.

Acum, Sally o cufundă abrupt în totala stranietate a acestui loc, cu turnuri aleatorii şi putrede mai înalte decât oricare altele din Tokio – obeliscuri corporative ce străpungeau dantela acoperită de funingine a domurilor întreţesute.

După ce schimbară două taxiuri, merseră chiar pe stradă, prin mulţimile înserării şi un început de penumbră. Aerul se simţea rece, totuşi nu era frigul Londrei, şi Kumiko se gândi la florile din parcul Ueno.

Primul lor popas fu într-un local mare, oarecum decolorat, numit Gentlemanul Păgubaş, unde Sally purtă o discuţie şoptită, foarte rapidă, cu un barman.

Plecară fără să consume nimic.

* * *

— Fantome, spuse Sally dând colţul, urmată îndeaproape de Kumiko.

În ultimele cvartale, străzile deveniseră treptat tot mai pustii,

clădirile mai întunecate şi dărăpănate.

— Poftim?

— Pentru mine, pe-aici există – sau cel puţin ar trebui să existe – multe fantome.

— Cunoşti locurile astea?

— Bineînţeles. Par identice, dar diferă, pricepi?

— Nu…

— O să-nţelegi într-o bună zi. Când o să-l găsim pe cel pe care-l caut, tu joacă-ţi rolul obişnuit de fată cuminte. Vorbeşte numai dacă eşti întrebată.

— Pe cine căutăm?

— Un bărbat. De fapt, ce-a mai rămas din el…

O jumătate de cvartal mai departe, pe strada mohorâtă şi pustie – Kumiko nu mai văzuse niciodată o stradă *pustie,* cu excepţia celei a caselor lui Swain, acoperită de neaua miezului de noapte –, Sally se opri lângă faţada unui magazin oarecare, străvechi, ale cărui vitrine gemene sclipeau argintiu în interior, sub stratul gros de praf. Privind înăuntru, fata distinse literele din tuburi de sticlă ale unei firme de neon stinse – metro, apoi un cuvânt mai lung. Uşa dintre vitrine fusese ranforsată cu o foaie de tablă ondulată; din loc în loc ieşeau bolţuri ruginite, între care se întindeau bucăţi slăbite de sârmă ghimpată galvanizată.

Sally rămase în faţa uşii, îşi îndreptă umerii şi execută o serie de gesturi scurte, rapide şi fluide.

Kumiko o privi repetând secvenţa de mişcări.

— Sally…

— Sst, o întrerupse Sally. A fost vorba să taci, nu?

— Da?

Glasul, cu puţin mai mult decât o şoaptă, nu părea să vină de undeva în mod special.

— Ţi-am spus deja, răspunse Sally.

— Nu-mi spune mie să tac.

— Vreau să vorbesc cu el, reluă Sally cu voce tăioasă şi precaută.

— E mort.

— Ştiu.

Urmă o tăcere şi Kumiko auzi un sunet care putea fi vântul – un vânt rece, care purta particule abrazive şi scrijelea curbele domurilor geodezice aflate mult deasupra lor.

— Nu-i aici, replică glasul şi păru că se îndepărtează. După colţ, juma' de cvartal şi prima fundătură la stânga.

* * *

Kumiko n-avea să uite niciodată fundătura – cărămizi întunecate pe care se prelingea umezeala, ventilatoare din care fâlfâiau fuioare negre de praf întărit, un bec galben într-o colivie din aliaj corodat,

hăţişuri de sticle goale ce înmugureau la baza ambelor ziduri, cuiburi de mărimea oamenilor, din faxuri boţite, bucăţi de plastic alb expandat şi sunetul tocurilor lui Sally.

Dincolo de lumina slabă a becului se întindea bezna, deşi o rază reflectată de cărămida udă dezvăluia un ultim perete, capătul fundăturii, şi Kumiko ezită, înspăimântată de un ecou brusc, un răpăit de gheruţe, picături monotone de apă…

Sally ridică braţul. O rază îngustă de lumină foarte puternică încadră un cerc de vopsea perfect conturat pe cărămidă, apoi coborî lin.

Coborî până găsi obiectul din metal mat de la baza zidului – un cilindru vertical gros despre care Kumiko crezu că era un alt ventilator. Aproape de baza lui se zăreau mucuri de lumânări albe, o sticlă plată de plastic umplută cu un lichid incolor, câteva pachete de ţigări, mai multe ţigări împrăştiate pe jos şi o siluetă complicată, cu multe braţe, desenată cu ceva ce părea praf de cretă albă.

Sally înaintă, menţinând raza neclintită, şi Kumiko văzu că obiectul blindat era fixat cu nituri masive în zidul de cărămidă.

— Finlandezule?

Un pâlpâit rapid de lumină trandafirie dinspre o fantă orizontală.

— Hei, Finlandezule, omule…

O şovăială neobişnuită în glasul ei…

— Moll.

Sunetul părea scrâşnit, răsunând parcă printr-un difuzor defect.

— Ce-i cu lanterna? Nu mai ai amplificatoare? Ai îmbătrânit, nu mai vezi pe-ntuneric?

— Pentru prietena mea.

Ceva se deplasă în spatele fantei, ceva de culoarea rozului bolnav al jarului de ţigară în lumina amiezii, şi chipul lui Kumiko fu scăldat în lumină intermitentă.

— Da, scrâşni vocea, şi cine-i ea?

— Fata lui Yanaka.

— Ei, pe dracu'!

Sally coborî lanterna; raza ei căzu pe lumânări, pe sticlă, pe ţigările cenuşii ude, pe simbolul alb, cu braţele lui penate.

— Serviţi-vă din ofrande, continuă glasul. Acolo-i juma de litru de Moskovskaya. Silueta voodoo e din fainã. Ghinionul vostru – şmecherii desenează cu cocaină liniile.

— Iisuse… exclamă Sally cu o detaşare stranie şi se ghemui pe vine. Nu-mi vine să-mi cred ochilor…

Kumiko o privi ridicând sticla şi mirosindu-i conţinutul.

— Bea! E marfă bună. Aşa şi trebuie să fie. Nimeni nu trage-n piept oracolul, dacă ştie ce-i bine pentru el.

— Finlandezule, zise Sally, apoi înclină sticla, înghiţi un gât şi se

şterse la gură cu dosul palmei. Cred că eşti nebun…

— N-am eu bafta asta, forţez un pic nota ca să am puţină imaginaţie, nici vorbă de nebunie.

Kumiko se apropie, apoi se aşează pe vine lângă Sally.

— E un construct, reproducerea unei personalităţi?

Sally lăsă sticla de votcă şi plimbă vârful unei unghii albe prin făina umedă.

— Sigur că da. Ai mai văzut de-astea. Memorie-n timp real, dacă vreau, cablat la cyberspaţiu, dacă vreau. Mi-am montat frumuseţea asta de oracol ca să-mi bag şi eu un deget în afaceri, v-aţi prins?

Obiectul scoase un sunet straniu – râsese.

— Ai necazuri în dragoste? Ai o gagică nasoală care nu te-nţelege?

Din nou râsul ăla ca o rafală de electricitate statică.

— De fapt, sunt băgat mai degrabă în consiliere pentru afaceri. Puştii din cartier lasă ofrandele. Într-un fel, sporeşte mistica. Iar din când în când mai dau peste câte un sceptic, câte o găoază care vrea să se-nfrupte din ele.

O linie stacojie mai subţire decât firul de păr străluci din fantă şi o sticlă explodă în dreapta lui Kumiko. Râs de electricitate statică.

— Deci, ce te-aduce pe-aici, Moll? Pe tine şi – lumina roz pâlpâi din nou peste chipul japonezei – pe faţa lui Yanaka…

— Rularea Lumină Rătăcită, spuse Sally.

— A trecut mult de-atunci, Moll…

— Mă urmăreşte, Finlandezule. Au trecut paisprezece ani şi căţeaua nebună vrea să mă muşte de fund…

— Poate n-are nimic mai bun de făcut. Ştii şi tu cum sunt bogătaşii…

— Ştii unde-i Case, Finlandezule? Poate a luat-o şi după el…

— Case s-a lăsat de meserie. După ce v-aţi despărţit, a dat câteva lovituri zdravene, după care şi-a luat adio şi a dispărut. Dacă şi tu ai fi făcut la fel, probabil că n-ai mai fi-ngheţat într-o fundătură, este? Ultima oară când am auzit de el avea patru copii…

* * *

Privind legănatul hipnotic al scanării de chihlimbar trandafiriu, Kumiko bănuia cu ce vorbea Sally. În cabinetul tatălui ei existau patru obiecte asemănătoare – cuburi lăcuite în negru aranjate pe un raft: scund din lemn de pin. Deasupra fiecărui cub atârna câte un portret oficial. Portretele erau fotografii monocrom ale unor bărbaţi în costume negre şi cu cravate – patru domni foarte sobri, având reverele decorate cu embleme metalice micuţe, dintre cele purtate uneori şi de tata. Deşi mama îi spusese că în cuburi erau fantome, fantomele strămoşilor răi ale tatălui ei, Kumiko le considera mai degrabă fascinante decât înspăimântătoare. Dacă înăuntru se găseau fantome, gândise ea, acestea trebuiau să fie destul de mici, întrucât cuburile nu

depăşeau ca mărime capul unui copil.

Uneori, tata medita înaintea lor, îngenunchind pe *tatami*-ul gol într-o atitudine care sugera un respect profund. Kumiko îl văzuse de multe ori în poziţia aia, dar abia după ce împlinise zece ani îl auzise adresându-se cuburilor. Iar unul dintre ele îi răspunsese. Întrebarea nu însemnase nimic pentru ea, răspunsul cu atât mai puţin, dar vocea calmă a fantomei o îngheţase acolo unde stătea ghemuită, înapoia unei uşi din hârtie, iar tata râsese când o găsise acolo; în loc s-o certe, îi explicase că în cuburi se aflau personalităţile înregistrate ale unor foşti directori de corporaţii. „Sufletele lor?" întrebase fetiţa. „Nu", răspunsese el şi zâmbise, apoi adăugase că diferenţa era destul de subtilă.

— Ei nu sunt conştienţi. Atunci când sunt întrebaţi, răspund într-o manieră care aproximează răspunsul persoanelor adevărate. Dacă ei sunt fantome, atunci şi hologramele sunt fantome.

După lecţia pe care Sally i-o ţinuse despre istoria şi ierarhia Yakuza în barul *robata* din Earis Court, Kumiko decisese că bărbaţii din fotografii, subiecţii înregistrărilor de personalitate, fuseseră *oyabuni*.

Ceea ce se afla în obiectul blindat, deduse ea, avea o natură similară, deşi poate mai complexă, tot aşa cum Colin reprezenta o versiune mai rafinată a ghidurilor Michelin purtate de secretarii tatei în expediţiile ei de cumpărături prin Shinjuku. Sally îl numise „Finlandezul", şi era evident că-i fusese prieten sau asociat.

„Dar se trezea el oare", se întrebă Kumiko, „atunci când fundătura era pustie?" Ochii lui de laser scanau pogorârea lentă a ninsorii miezului de noapte?

* * *

— Când m-am despărţit de Case, începu Sally, am plecat în Europa şi am bătut-o-n lung şi-n lat. Aveam o grămadă de bani pe care îi încasasem pentru rulare, sau cel puţin atunci mi se păruseră o grămadă. IA a lui Tessier-Ashpool ni-i virase printr-o bancă elveţiană. Ştersese orice urmă a trecerii noastre prin puţul gravitaţional. Absolut totul – dacă ne-ai fi căutat numele sub care călătoriserăm în naveta JAL, pur şi simplu nu mai existau. Case a verificat totul când ne-am întors în Tokio, şi-a băgat nasul prin tot felul de date; parcă nu se întâmplase niciodată nimic. N-am înţeles cum putuse face aşa ceva, chiar dacă era o IA, însă, de fapt, nimeni n-a înţeles niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat acolo sus, când Case a intrat cu spărgătorul chinezesc în miezul lor de gheaţă.

— A mai încercat vreodată să vă contacteze?

— Eu nu ştiu s-o fi făcut. Case avea teoria că într-un fel plecase de acolo; fără să fi *dispărut* cu adevărat, *intrase* în totul, în întreaga matrice. Nu mai exista *în* cyberspaţiu, ci pur şi simplu *exista*. Şi, dacă nu voia s-o vezi, să ştii că era acolo, n-aveai cum s-o faci şi n-aveai

cum să-i demonstrezi altcuiva chiar dacă ştiai… Iar eu, eu nu voiam să ştiu. Vreau să zic că orice ar fi fost, mie mi se părea o treabă încheiată, terminată. Armitage murise, Riviera murise, Ashpool murise, pilotul rastafarian al remorcherului care ne dusese acolo revenise în colonia Sion şi probabil considerase totul un alt vis *ganja*… L-am părăsit pe Case în hotelul Hyatt din Tokio şi nu l-am mai revăzut niciodată…

— De ce?

— Cine ştie? Nu era mare lucru. Eram tânără şi pur şi simplu mi s-a părut o chestie încheiată.

— Dar aţi lăsat-o pe *ea* în puţ. În vila Lumină Rătăcită.

— Te-ai prins. Şi m-am mai gândit la asta, din când în când. Când am plecat, Finlandezule, parcă nici nu-i păsa de nimic din ce se-ntâmplase. Eu îl omorâsem pentru ea pe nebunul de taică-său, Case le spărsese miezurile şi le eliberase IA-urile în matrice… Aşa c-am pus-o pe listă, ştii? Dacă-ntr-o bună zi începi să ai necazuri mari şi te muşcă cineva, te uiţi pe listă.

— Ţi-ai dat seama imediat că-i ea?

— Nu. Am o listă destul de lungă.

Numele lui Case, despre care Kumiko avusese impresia că reprezentase ceva mai mult decât partenerul lui Sally, nu mai apăru în discuţie.

Ascultând-o pe Sally rezumând paisprezece ani de istorie personală în beneficiul Finlandezului, Kumiko se trezi imaginându-şi-o mai tânără, ca o eroină *bishonen* dintr-un film romantic tradiţional – ireală, elegantă şi letală. În timp ce relatările indiferente ale lui Sally i se păreau dificil de urmat, cu referiri la locuri şi lucruri pe care ea nu le cunoştea, îi venea mai uşor să şi-o închipuie obţinând victorii printr-o simplă mişcare a mâinii, aşa cum se aştepta din partea unei *bishonen.* Totuşi, ar fi fost o greşeală s-o defineşti pe femeia aceasta în temeni japonezi, gândi ea când Sally îndepărtă din discuţie „un an nasol în Hamburg”, cu o mânie neaşteptată în glas – o mânie veche, deoarece de la anul cu pricina trecuse un deceniu. Aici nu era vorba de *ronin,* de samurai rătăcitori; Sally şi Finlandezul discutau afaceri.

Kumiko izbuti să priceapă că Sally ajunsese la anul cel nasol din Hamburg după ce câştigase şi pierduse o mică avere. Îşi câştigase partea „acolo sus”, într-un loc pe care Finlandezul îl numise Lumină Rătăcită, alături de partenerul ei, Case. Cu ocazia aceea, îşi făcuse un duşman.

— Hamburg… o întrerupse Finlandezul, am auzit nişte poveşti despre Hamburg…

— Cheltuisem toţi banii. Aşa se-ntâmplă când eşti tânăr şi dai o mare lovitură… Faptul că nu mai aveam nicio leţcaie nu-nsemna pe undeva decât o revenire la normal, dar mă-ncurcasem cu nişte tipi din Frankfurt, mă-ndatorasem la ei şi voiau să le achit datoria pe teren.

— Ce fel de teren?

— Voiau să omor nişte persoane.

— Şi?

— Am şters-o. Când am putut. Am plecat la Londra…

Poate că, decise Kumiko, Sally *fusese* cândva un fel de *ronin,* de samurai. La Londra însă devenise cu totul altceva, o femeie de afaceri. Autofinanţându-se, nu se ştie cum, ea devenise treptat un sponsor, asigurând fonduri pentru tot felul de activităţi. (Ce însemna „cont submarin"? Ce însemna „spălarea datelor"?)

— Mda, făcu Finlandezul, te-ai descurcat bine. Aveai o cotă-parte într-un cazinou german.

— Aix-la-Chapelle. Eram în consiliul de administraţie. Încă mai sunt, dacă obţin paşaportul care-mi trebuie.

— Te-ai făcut cuminte?

Din nou râsetul.

— Sigur că da.

— Pe-aici nu s-au auzit prea multe.

— Conduceam un cazinou. Asta era. Mă descurcam bine.

— Mai participai şi la gale. „Oţel Ceţos", categoria pană amplificată. Opt meciuri, eu am pariat pe cinci. Meciuri pe viaţă şi pe moarte, bombonel. Ilegale.

— Un hobby.

— Ce mai hobby! Am văzut filmele. Pustiu' Birmanez ţi-a deschis burta, totul înregistrat pe viu…

Kumiko îşi aminti cicatricea prelungă.

— Atunci m-am lăsat. Acum cinci ani eram deja cu cinci ani prea bătrână.

— Nu erai rea, dar „Oţel Ceţos"… Iisuse!

— Scuteşte-mă. N-am inventat eu numele.

— Sigur că nu. Acum zi-mi de prietena noastră de sus – cum te-a contactat?

— Prin Swain. Roger Swain. Şi-a trimis unul dintre băieţi la cazinou, unul care se vrea dur, Prior. Cam cu o lună în urmă.

— Swain intermediarul? De la Londra?

— Unul şi acelaşi. Prior mi-a adus şi un cadou – o listare de-un metru. Nume, date, locuri.

— Nasol?

— Totul. Chestii de care aproape uitasem.

— Rularea Lumină Rătăcită?

— Totul. Atunci mi-am făcut bagajele, am plecat la Londra şi l-am întâlnit pe Swain. S-a scuzat că nu-i vina lui, dar trebuie să mă ţină sub control. Pentru că cineva îi face şi lui la fel. Are şi el o listare de-un metru care nu-l lasă să doarmă nopţile.

Kumiko auzi tocurile lui Sally ţăcănind pe pavaj.

— Ce vrea?

— Un corp cald, o răpire. O vedetă.

— De ce tocmai tu?

— Hai, Finlandezule, de-asta am venit aici – să te-ntreb *pe tine*.

— Swain ţi-a zis că-i vorba de 3Jane?

— Nu, cowboy-ul meu de consolă din Londra.

Pe Kumiko o dureau genunchii.

— Ce-i cu puştoaica? Unde v-aţi întâlnit?

— A apărut în casa lui Swain. Yanaka voia să o scoată din Tokio. Swain îi datorează *giri*.

— Oricum, e curată, n-are implanturi. Ce-am auzit ultima dată din Tokio e că Yanaka e băgat nasol…

Fata se înfioră în beznă.

— Şi răpirea, vedeta? continuă Finlandezul.

O simţi pe Sally şovăind.

— Angela Mitchell…

Metronomul roz se legănă tăcut, de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga.

— E frig aici, Finlandezule.

— Mda. Aş dori să-l pot simţi şi eu. Tocmai am făcut o scurtă călătorie pentru tine. Pe Memory Lane. Ştii ceva despre locul de unde a apărut Angie?

— Nu.

— Eu activez în domeniul oracolelor, scumpo, nu-s bază de date… Taică-său a fost Christopher Mitchell, şeful cercetării biocip de la Maas Biolabs. Ea a crescut într-un complex secret al lor din Arizona – copil de companie. Acum şapte ani acolo s-a-ntâmplat ceva. Strada zice că Hosaka a angajat o echipă de profesionişti ca să-l ajute pe Mitchell să facă o mutare importantă pentru cariera lui. Faxul zice că pe proprietatea Maas a avut loc o explozie de o megatonă, dar nimeni n-a găsit niciodată vreo urmă de radiaţie. Nici mercenarii lui Hosaka n-au fost descoperiţi. Maas a anunţat că Mitchell a murit. Sinucidere.

— Asta-i în baza de date. Ce ştie oracolul?

— Zvonuri. Nimic care să se lege. Strada zice că ea a apărut pe-aici la o zi sau două după explozia din Arizona şi s-a-ncurcat cu nişte cioroi foarte ciudaţi care operau în New Jersey.

— Ce făceau?

— Dealeri. În special softuri. Cumpărau, vindeau. Uneori cumpărau de la mine…

— De ce erau ciudaţi?

— Voodoo. Credeau că matricea e plină de *mambo* şi-alte rahaturi. Vrei să ştii ceva, Moll?

— Ce?

— Aveau dreptate.

23. OGLINDĂ, OGLINJOARĂ

Se trezi ca şi cum cineva acţionase un comutator.

Nu deschise ochii. Îi putea auzi discutând în altă cameră. Simţea dureri într-o mulţime de locuri, însă nicio durere nu era mai rea decât fusese *wiz*-ul. Deprimarea teribilă trecuse, ori poate că fusese anesteziată de ce-i dăduseră ei, de spray-ul acela.

Un halat de hârtie aspră îi atingea sfârcurile; le simţea mari şi sensibile, iar sânii păreau mai mari. Linii mici de durere i se zbăteau peste faţă, dureri surde, gemene, în orbite, o senzaţie de inflamare în gură şi gust de sânge.

— Nu-ncerc să te-nvăţ cum să-ţi faci treburile, spunea Gerald pe fundalul unui robinet care curgea şi al unor zăngănituri metalice, de parcă cineva ar fi spălat cratiţe, dar te minţi singur dacă crezi c-o să-i păcălească pe ăia care nu vor să se lase păcăliţi. Nu-i decât o treabă foarte superficială.

Prior spuse ceva, dar Mona nu distinse cuvintele.

— Am zis superficială, nu de mântuială. Este treabă de calitate, absolut totul. După douăzeci şi patru de ore pe un stimulator dermic, nici n-o să-ţi dai seama c-a trecut pe-aici. Ţine-o pe antibiotice şi să nu mai ia stimulente. Sistemul ei imunitar nu-i chiar de mâna-ntâi.

Prior vorbi din nou, dar fata tot nu-l putea înţelege.

Deschise ochii, însă nu văzu decât plafonul – pătrate albe de ceramică acustică. Răsuci capul spre stânga. Perete de plastic alb cu o fereastră falsă, animaţia de înaltă rezoluţie a unei plaje cu palmieri şi valuri; dacă priveai mult timp apa, vedeai aceleaşi valuri rostogolindu-se în buclă, la infinit. Atâta doar că animaţia de aici era defectă sau uzată; valurile se poticneau puţin, iar roşul apusului pulsa ca un tub fluorescent defect.

„Încearcă la dreapta.” Se răsuci iarăşi şi simţi sub gât hârtia transpirată care acoperea perna din plastic expandat dur…

Şi faţa cu ochi învineţiţi o privi din celălalt pat, cu nasul bandajat în plastic transparent şi bandă adezivă hipoalergică, cu un fel de gelatină cafenie mânjindu-i pometii…

Angie. Era chipul lui Angie, înrămat de reflecţiile apusului pâlpâitor dinspre fereastra defectă.

* * *

— Nu s-a intervenit deloc asupra oaselor, spuse Gerald desfacând cu grijă banda ce ţinea proteza micuţă din plastic la locul ei, de-a lungul punţii nasului. Asta a fost minunăţia. Am implantat nişte cartilaje, lucrând prin nări, apoi am trecut la dinţi. Zâmbeşte. Minunat. Am

mărit sânii, am ridicat sfârcurile cu ţesut erectil dezvoltat în laborator, apoi am colorat ochii…

Ridică proteza.

— Douăzeci şi patru de ore să nu te-atingi aici.

— De-aia m-am învineţit?

— Nu. Alea sunt traume secundare cauzate de implanturile de cartilaj.

Degetele lui Gerald erau răcoroase pe faţa ei, precise.

— Până mâine ar trebui să dispară.

Gerald părea un tip de treabă. Îi dăduse trei discuri dermice – două albastre şi unul roz. Blând şi cu gesturi liniştitoare. Prior nu era în niciun caz la fel, dar plecase ori dispăruse din raza vizuală. Şi era de-a dreptul plăcut să-l asculte pe Gerald vorbind cu vocea lui calmă. Şi să vadă ce fusese în stare să facă.

— Pistruii, zise ea, fiindcă dispăruseră.

— Abraziune, plus alte ţesuturi din cuve. Vor reveni, cu atât mai repede cu cât stai mai mult la soare…

— Ea este atât de frumoasă…

Întoarse capul.

— Tu, Mona. Tu eşti acolo.

Ea privi chipul din oglindă şi schiţă surâsul faimos.

* * *

Poate că Gerald nu era de treabă.

Revenită în patul îngust şi alb unde fusese instalată ca să se odihnească, ridică braţul şi privi cele trei discuri dermice. Tranchilizante. Plutea.

Strecură o unghie sub discul roz şi îl desprinse, îl lipi de peretele alb şi apăsă puternic cu degetul mare. Dinăuntru curse o singură picătură, de culoarea gălbuie a paielor. Dezlipi cu atenţie discul şi îl puse înapoi pe braţ. Fluidul din cele albastre era de un alb lăptos. Le lipi şi pe ele la loc.

Poate că medicul avea să-şi dea seama, dar ea voia să ştie ce se întâmplă.

Se uită în oglindă. Gerald spusese că, dacă dorea, îi putea readuce vechiul chip, într-o bună zi, însă Mona se întreba cum avea el să-şi amintească în ce fel arătase. Poate că-i făcuse o fotografie, sau aşa ceva. Acum, dacă se gândea bine, poate că nu mai exista nimeni care să ţină minte cum arăta ea înainte. Bănuia că deckul *stimsim* al lui Michael ar fi fost principala posibilitate, dar nu-i cunoştea nici adresa şi nici numele complet. Încerca o senzaţie stranie, de parcă fosta ei personalitate ar fi ieşit să se plimbe pe străzi pentru câteva minute şi nu se mai întorsese. Apoi însă închidea ochii şi ştia că este Mona, că aşa fusese mereu şi nu se schimbase mare lucru, oricum nu înapoia pleoapelor ei.

Lanette spusese că nu conta felul în care te schimbai. Lanette îi spusese cândva că ei nu-i mai rămăsese nici zece la sută din faţa originală, cea cu care se născuse. Nu ţi-ai fi dat seama, exceptând cearcănele negre din jurul ochilor, care o făceau să nu folosească niciodată rimel. Mona se gândise că poate Lanette nu avusese parte de nişte operaţii prea bune şi probabil că gândul i se citise odată în ochi, pentru că Lanette adăugase „Ar fi trebuit să mă vezi înainte, scumpo”.

Acum însă ea, Mona, se afla aici, întinsă pe un pat amărât din Baltimore, iar tot ce ştia despre Baltimore era vuietul unei sirene de pe stradă şi motorul care zumzăia în aparatul de climatizare al lui Gerald.

Şi cumva lunecase în somn, nu ştia pentru cât timp, iar când s-a trezit Prior stătea cu mâna pe braţul ei, întrebând-o dacă nu-i era foame.

* * *

Îl privi pe Prior tunzându-şi barba. O făcea deasupra chiuvetei chirurgicale din inox, cu o pereche de foarfece cromate. După aceea, luă un aparat de bărbierit din plastic alb, de unică folosinţă, dintr-o cutie a lui Gerald. Era straniu să-i vadă faţa apărând treptat. Nu era cum, se aşteptase, ci mult mai tânără. Gura însă rămăsese la fel.

— Mai stăm mult aici, Prior?

Îşi scosese cămaşa ca să se bărbierească; pe umeri şi pe părţile superioare ale braţelor avea tatuaje, dragoni cu capete de lei.

— Nu-ţi face griji.

— E plictisitor.

— O să-ţi aducem nişte *stimsim*-uri.

Se rădea sub bărbie.

— Cum e Baltimore?

— Oribil. Ca toate celelalte.

— Dar Anglia cum e?

— Oribilă.

Îşi şterse faţa cu un ghemotoc gros de hârtie absorbantă albastră.

— Poate am putea ieşi să mâncăm nişte crabi. Gerald zice că au crabi.

— Aşa-i. O să-ţi aduc câţiva.

— Ce-ar fi să mă mai scoţi şi pe mine?

Bărbatul azvârli mototolul albastru într-un coş de tablă pentru gunoi.

— Nu, s-ar putea să-ncerci să fugi.

Ea îşi strecură mâna între pat şi perete şi pipăi scobitura din saltea unde ascunsese aparatul cu electroşocuri. Îşi găsise hainele într-o pungă de plastic albă. Gerald venea la fiecare două ore cu discuri dermice noi; ea le scotea imediat după plecarea lui. Se gândise că, dacă l-ar fi convins pe Prior s-o ducă undeva într-un local, ar fi putut acţiona. El însă nu risca deloc.

Într-un restaurant putea chiar să ceară ajutorul unui poliţist, fiindcă acum bănuia ce o aştepta.

Snuff, porno cu moarte. Lanette îi povestise chestii de-astea. Îi povestise că existau tipi care plăteau ca să le aranjeze pe fete să semene cu altcineva şi după aceea le omorau. Trebuiau să fie bogaţi, foarte bogaţi. Nu Prior, el lucra pentru cineva. Lanette spusese că uneori tipii ăia le aranjau pe fete să semene cu nevestele lor. Mona n-o prea crezuse atunci; uneori Lanette îi povestea nişte chestii de groază, pentru că era amuzant să te sperii când ştii că n-ai să păţeşti nimic, şi oricum Lanette ştia o grămadă de istorii despre tipi ciudaţi. Ea spunea că cei mai ciudaţi dintre toţi erau cravatiştii, cravatiştii mari din companiile mari, care nu-şi puteau permite să-şi piardă autocontrolul în timpul orelor de program. Dar atunci când nu erau la serviciu, aşa spunea Lanette, îşi puteau permite să-l piardă oricum aveau chef. Aşa că de ce să nu fie undeva un cravatist mare care s-o dorească pe Angie în felul ăsta? Adevărat, existau o mulţime de fete care se operau ca să semene cu ea, însă majoritatea erau jalnice. Copii… şi ea nu văzuse nici măcar una care să aducă într-adevăr cu Angie, oricum nu îndeajuns de mult pentru a prosti pe cineva căruia îi păsa cu adevărat. Totuşi, poate că cineva plătise operaţia doar ca să aibă o fată cu chipul lui Angie. Şi, dacă nu era un *snuff,* despre ce putea fi vorba?

Prior îşi încheia nasturii cămăşii albastre. Se apropie de pat şi trase cearşaful în jos, ca să-i examineze sânii. De parcă ar fi inspectat un automobil sau aşa ceva.

Ea ridică brusc cearşaful.

— O să-ţi aduc nişte crabi.

Îşi îmbrăcă sacoul şi ieşi. Mona îl auzi vorbind cu Gerald.

Medicul vârî capul pe uşă.

— Cum te simţi?

— Mi-e foame.

— Te simţi relaxată?

— Mda…

Când rămase din nou singură, se rostogoli pe o parte şi-şi studie chipul – chipul lui Angie – în peretele de oglinzi. Vânătăile dispăruseră aproape complet. Gerald îi lipise pe faţă un fel de trozi şi-i conectase la un aparat. Spusese că-n felul acela avea să se vindece foarte repede.

Acum faţa lui Angie din oglindă n-o mai făcea să tresară. Dinţii erau frumoşi; pe ei ar fi dorit să-i poată păstra. De restul nu era sigură, cel puţin deocamdată.

Poate că ar fi trebuit să se scoale, să se-mbrace şi să se îndrepte spre uşă. Dacă Gerald încerca s-o oprească, putea folosi aparatul cu electroşocuri. Apoi îşi aminti cum apăruse Prior la locuinţa lui Michael, de parcă ar fi avut pe cineva care o supraveghease toată

noaptea, care o urmărise. Poate că cineva supraveghea uşa chiar acum, afară. Clinica lui Gerald nu părea să aibă ferestre, ferestre adevărate, aşa că trebuia să iasă pe uşă.

În plus, avea nevoie de *wiz,* rău de tot, dar dacă ar fi luat câtuşi de puţin, Gerald şi-ar fi dat seama imediat. Ea ştia că trusa de farduri era în geanta ei, sub pat. Se gândi că, dacă ar fi luat numai puţin, ar fi ajutat-o cât de cât. Pe de altă parte, poate nu era o idee prea grozavă; trebuia să admită că ceea ce făcea sub influenţa *wiz*-ului nu-i reuşea întotdeauna, chiar dacă simţea că nu putea greşi.

Oricum, îi era foame; păcat că Gerald nu avea ceva muzică, aşa că nu-i rămânea decât să aştepte crabii ăia…

24. ÎNTR-UN LOC SINGURATIC

Iar Prinţul stătea acolo, cu Forma arzându-i înapoia ochilor, întinzând plasa de trozi sub lumina becurilor goale, spunându-i Lunecosului de ce trebuia să procedeze aşa, de ce Lunecosul trebuia să-şi pună trozii şi să se cupleze direct la ceea ce paralelipipedul cenuşiu transmitea corpului nemişcat de pe targă.

Dădu din cap, amintindu-şi cum venise în Solitudinea Câinelui. Prinţul începu să vorbească şi mai repede, considerându-i gestul unul de refuz.

Prinţul spunea că Lunecosul trebuia să se cupleze măcar câteva secunde, până localiza el datele şi obţinea o macroformă. Lunecosul nu ştia cum să facă asta, mai spunea Prinţul, altfel nu l-ar fi pus pe el să se cupleze; nu voia datele, ci configuraţia generală, pentru că, spera el, asta l-ar fi dus la Formă, la cea mare, la chestia pe care o urmărea de atâta vreme.

Lunecosul îşi aminti cum traversase Solitudinea pe jos. Fusese speriat că s-ar putea să-i revină Korsakov, că avea să uite unde se află şi avea să bea apă cancerigenă din băltoacele cu mâl roşiatic de pe câmpia de rugină. Mâzgă stacojie şi păsări moarte care pluteau cu aripile desfăcute. Camionagiul din Tennessee îi spusese că, dacă ţinea vestul de la autostradă, după o oră avea să dea de o şosea cu două benzi, de unde putea face autostopul până în Cleveland, dar avea deja impresia că trecuse mai mult de o oră şi nu mai era atât de sigur încotro se găsea vestul, iar ţinutul îl speria – maidanul acela de gunoaie, călcate parcă de picioarele unui uriaş care le compactaseră. La un moment dat, văzuse pe cineva foarte departe, pe o movilă joasă, şi făcuse cu mâna. Silueta dispăruse, dar el o luase într-acolo, fără a mai încerca să evite băltoacele, pleoscăind prin ele, până ajunsese la movilă şi văzuse că era fuzelajul lipsit de aripi al unui avion pe jumătate îngropat sub cutii de conserve ruginite. Urcase panta pe o cărare făcută de tălpi ce turtiseră cutiile, spre o deschizătură pătrată care fusese o ieşire în caz de pericol. Privise înăuntru şi văzuse sute de căpşoare suspendate de plafonul concav. Încremenise locului, clipind în penumbra neaşteptată, până ce imaginea căpătase înţeles. Căpşoare de păpuşi, din plastic roz, atârnau ca nişte fructe, cu părul din nailon legat în codiţe la spate şi codiţele vârâte în smoală neagră, groasă. Nimic altceva, doar câteva saltele zdrenţuite din plastic verde murdar, şi ştiuse că nu voia să mai stea pe acolo şi să afle cine locuia în avion.

Pornise după aceea spre sud şi descoperise Fabrica.

— Niciodată n-o să mai am şansa asta, spunea Prinţul.

Lunecosul privi chipul încordat şi ochii lărgiţi de disperare.

— N-o s-o văd niciodată…

Şi îşi aminti când îl lovise Prinţul, cum se uitase la cheia fixă şi căzuse… Ei bine, Cherry nu avea dreptate în privinţa lor, dar ceva era, deşi nu ştia cum să-i spună. Luă cu mâna stângă plasa de trozi şi cu dreapta îl îmbrânci pe Prinţ, cu forţă.

— Taci! Taci dracu' odată!

Prinţul se poticni înapoi, lovindu-se de muchia din oţel a mesei.

Lunecosul îl înjură în şoaptă, chinuindu-se să-şi aranjeze plasa delicată de dermatrozi de contact peste frunte şi tâmple.

* * *

Se cuplă.

* * *

Pietrişul scârţâi sub cizme.

Deschise ochii şi privi în jos; o alee netedă în lumina zorilor, mai curată decât orice altceva din Solitudinea Câinelui. Ridică privirea şi văzu unde cotea, iar înapoia lizierei verzi zări acoperişul din ardezie, ţuguiat, al unei case cât jumătate din Fabrică. În apropierea lui, în iarba înaltă şi umedă, erau statui. O căprioară din fier şi un trup bărbătesc spart, sculptat în piatră albă, fură cap sau membre. Păsările ciripeau, dar trilurile lor erau singurele sunete.

Porni spre casa cenuşie, fiindcă se părea că altceva nu putea face. Când ajunse la capătul aleii, zări dincolo de clădire alte construcţii mai mici şi un câmp întins şi plat, unde câteva planoare erau amarate împotriva vântului.

„Un basm", se gândi uitându-se la streaşină lată, din piatră, a vilei, la ochiurile rombice din sticlă cu plumb; aduceau cu un film pe care-l văzuse când era puşti. Oare în astfel de locuri trăiau oameni adevăraţi? „Nu este un loc", îşi reaminti, „doar lasă impresia unui loc."

— Prinţe, spuse el, scoate-mă dracu' de-aici, ai înţeles?

Îşi examină dosul palmelor. Cicatrice, piele impregnată de murdărie, semicercuri întunecate de vaselină sub unghiile rupte. Unsoarea se infiltra şi le înmuia, aşa încât se rupeau cu uşurinţă.

Se simţea ca un prost, stând locului aşa. Poate că cineva îl privea din interiorul casei.

— La dracu', mormăi şi porni să urce rampa lată pavată cu dale de piatră, legănându-se în mod inconştient într-un fel pe care-l deprinsese în Deacon Blues.

De panoul central al uşii era prinsă o mână mică şi delicată, care ţinea o bilă de mărimea unei mingi de biliard, toate din fier forjat. Era articulată la nivelul încheieturii, astfel încât puteai s-o ridici şi să ciocăneşti cu ea. Ciocăni. Tare. De două ori, apoi încă de două ori. Nu se întâmplă nimic. Mânerul uşii era din bronz; anii de folosinţă îi

tociseră aproape complet detaliile florale. Se lăsă răsucit cu uşurinţă. Lunecosul deschise uşa.

Clipi înaintea bogăţiei de culoare şi textură; suprafeţe de lemn întunecat, lăcuit, marmură albă şi neagră, covoare cu o mie de culori pastelate care sclipeau ca vitraliile unei biserici, argint lustruit, oglinzi… Rânji înaintea şocului neaşteptat, cu ochii sărind de la un detaliu la altul – atât de multe obiecte, lucruri pentru care nu avea nume…

— Cauţi pe cineva, amice?

Bărbatul stătea în faţa unui şemineu imens, purtând jeanşi negri, mulaţi pe picior, şi un tricou alb. Era desculţ şi ţinea în mâna dreaptă un pahar mare şi rotund cu băutură. Lunecosul clipi spre el.

— Să fiu al dracu', şopti, eşti el…

Bărbatul roti uşor lichidul cafeniu pe lângă marginile paharului şi sorbi.

— Mă aşteptasem ca Afrika să facă în cele din urmă aşa ceva, zise el, dar nu pari unul dintre amicii lui.

— Tu eşti Contele.

— Da, sunt Contele. Tu cine dracu' eşti?

— Lunecosul. Henry Lunecosul.

Contele râse.

— Vrei nişte coniac, Henry Lunecosu'?

Arătă cu paharul spre o mobilă din lemn lustruit pe care erau înşirate sticle împodobite, fiecare cu o mică etichetă de argint atârnată de un lănţişor.

Lunecosul clătină din cap.

Bărbatul strânse din umeri.

— Oricum, nu te poţi îmbăta cu el… Iartă-mă că ţi-o spun, Lunecosule, dar arăţi ca un rahat. Am dreptate să presupun că nu faci parte dintre oamenii Puştiului Afrika? Iar dacă-i aşa, ce cauţi aici?

— M-a trimis Prinţul.

— Prinţul şi mai cum?

— Tu eşti tipul de pe targă, nu-i aşa?

— Tipul de pe targă sunt eu. Unde anume, exact în clipa asta, este targa, Lunecosule?

— La Prinţ.

— Şi unde-i locul ăsta?

— În Fabrică.

— Iar *Fabrica* unde-i?

— În Solitudinea Câinelui.

— Şi cum am ajuns eu acolo, indiferent unde ar fi?

— Te-a adus Puştiul Afrika. Te-a adus c-o fată, Cherry. Ştii, aveam o datorie la el, aşa c-a vrut să vă ţină aici o vreme, pe tine şi pe Cherry – ea te îngrijeşte.

— Mi-ai spus „Conte”…

— Cherry zicea că Puştiul te-a numit aşa o dată.

— Spune-mi, Puştiul părea neliniştit când m-a adus?

— Cherry zicea că avea probleme în Cleveland.

— Sunt sigur că avea. Cine-i acest Prinţ? Un amic de-al tău?

— Fabrica e a lui. Eu doar locuiesc acolo…

— Prinţul e cowboy, Lunecosule? Jocheu de consolă? Vreau să zic… dacă tu eşti aici, el trebuie să fie cu tehnica, nu?

Fu rândul Lunecosului să ridice din umeri.

— Prinţul e aşa, un fel de artist. Are nişte teorii. Greu de explicat. A instalat nişte jackuri pe chestia aia de pe targă la care eşti tu cuplat. Mai întâi a încercat să obţină imagine pe o holomasă, dar n-a apărut decât o maimuţă, un fel de umbră, aşa că m-a convins să…

— Iisuse… Bine, nu contează. Fabrica asta despre care vorbeşti e cumva la mama dracului? E cât de cât izolată?

Lunecosul încuviinţă din cap.

— Şi Cherry asta e un fel de infirmieră?

— Da. Zicea c-are şi permis de teh-med.

— Şi până acum n-a venit nimeni să mă caute?

— Nu.

— Asta-i bine. Fiindcă dacă mă caută altcineva decât mincinosul şi nenorocitul meu de prieten, Puştiul Afrika, atunci, gagiilor, aţi încurcat-o.

— Da?

— Da. Ascultă-mă cu atenţie, ai înţeles? Vreau să nu uiţi o chestie. Dacă la fabrica voastră apare cineva, singura şansă pe care o aveţi este să mă cuplaţi imediat la matrice. Ţii minte?

— Cum se face că eşti un Conte? Adică… ce-nseamnă asta?

— Numele meu este Bobby. „Contele” a fost porecla mea odată, atâta tot. N-o să uiţi ce ţi-am zis?

Lunecosul încuviinţă din cap.

— Bine.

Îşi lăsă paharul pe mobila cu sticle înzorzonate.

— Ascultă, zise el.

Dinspre uşa deschisă se auzi scrâşnetul unor cauciucuri pe pietriş.

— Ştii cine e, Lunecosule? Angela Mitchell.

Lunecosul se răsuci. Bobby Contele privea aleea.

— Angie Mitchell? Vedeta *stimsim?* şi ea-i băgată-n chestia asta?

— Putem zice şi aşa, Lunecosule, putem zice şi aşa…

Lunecosul văzu apropiindu-se limuzina neagră.

— Hei, începu el, Conte, adică Bobby, ce î…

* * *

— Uşurel, spunea Prinţul, stai întins. Uşurel. Uşurel…

25. ÎNAPOI ÎN EST

În timp ce Kelly şi asistenţii lui îi strângeau garderoba pentru călătorie, ea simţea că vila însăşi s-ar fi foit în jur, pregătindu-se pentru altul dintre numeroasele ei răstimpuri de pustietate.

Din locul unde stătea, în living, le putea auzi glasurile, râsetele. Unul dintre asistenţi era o fată într-un exoschelet din policarbonat albastru care-i permitea să ducă valizele cu haine Hermes ca pe nişte cuburi de plastic lipsite de greutate, exoscheletul zumzăitor coborând silenţios treptele pe tălpile sale boante, de dinozaur. Schelet albastru, sicrie din piele.

Porphyre apăru în cadrul uşii.

— Donşoara-i gata?

Purta o haină lungă şi largă, din piele neagră subţire ca hârtia; deasupra călcâielor cizmelor negre de lac scânteiau pinteni din strasuri.

— Porphyre, spuse ea, eşti în haine de stradă. Era vorba să ne facem o intrare glorioasă în New York.

— Videocamerele sunt pentru tine.

— Aşa-i, încuviinţă ea, pentru reinserarea mea.

— Porphyre o să stea mai în spate.

— Niciodată n-ai fost interesat de prim-plan.

El surâse, dezvăluind dinţi sculptaţi, aerodinamici – fantezia unui dentist de avangardă despre cum ar fi trebuit să arate dantura unei specii mai rapide şi mai elegante.

— Ne va însoţi Danielle Stark.

Angie auzi zgomotul elicopterului care se apropia.

— Ne aşteaptă pe aeroportul din Los Angeles.

— Îi venim noi de hac, zise el pe un ton confidenţial, ajutând-o să îmbrace vulpea albastră aleasă de Kelly. Dacă ne asigurăm că-i dăm de înţeles faxului că motivul a fost unul sexual, poate chiar ne cântă-n strună…

— Eşti răutăcios.

— Danielle este rea, donşoară.

— Cine vorbeşte!

— Ah, zise coaforul îngustându-şi ochii, dar eu am suflet de copil…

Elicopterul ateriza.

* * *

Despre Danielle Stark, asociată cu versiunile *stimsim* ale *Vogue-Nippon* şi *Vogue-Europa,* se zvonea că se apropie de nouăzeci de ani. Dacă era adevărat, gândi Angie, inspectând pe furiş figura jurnalistei

în vreme ce urcau la bordul avionului Lear, Danielle şi Porphyre ar fi fost la egalitate în privinţa modificărilor chirurgicale generale. Aparent abia trecută de treizeci de ani şi zveltă ca o trestie, singura ei augmentare evidentă era perechea de implanturi Zeiss albastru-deschis. La un moment dat, un tânăr reporter monden francez se referise la ele ca fiind „oarecum demodate"; potrivit legendelor Reţelei, reporterul îşi încheiase imediat cariera.

În curând, Angie o ştia, Danielle o să vrea să discute despre droguri, despre drogurile vedetelor, iar ochii ei albaştri şi mari ca ai unei şcolăriţe aveau să înregistreze totul.

* * *

Sub privirea intimidantă a lui Porphyre, Danielle izbuti să se abţină până intrară în regim de croazieră, undeva deasupra statului Utah.

— Speram, începu ea, că nu va fi nevoie să deschid eu subiectul.

— Danielle, *iartă-mă,* ripostă Angie. Ce lipsită de politeţe sunt!

Atinse faţa emailată a bucătăriei de bord Hosaka, iar aceasta zumzăi discret şi începu să ofere farfurioare cu raţă afumată de culoarea ceaiului, stridii din golf cu piper negru pe pâine prăjită, pateuri cu languste, clătite cu susan… Preluând ideea din zbor, Porphyre scoase o sticlă de Chablis rece, iar Angie îşi aminti că era vinul preferat al Daniellei. Cineva – Swift? – nu uitase.

— Droguri… spuse Danielle după cincisprezece minute, terminând ultima bucăţică de raţă.

— Nu-ţi face griji, o asigură Porphyre. La New York o să găseşti tot ce vrei.

— Eşti foarte amuzant, surâse Danielle. Ştii că am o copie după certificatul tău de naştere? Îţi cunosc adevăratul nume.

Îl privi cu subînţeles, continuând să zâmbească.

— „Vorbele şi coasele îmi pot rupe oasele…", zise el, dar nu sfârşi proverbul, ci se mulţumi să-i umple paharul.

— Interesantă observaţie despre defecte congenitale.

Sorbi din vin.

— Congenitale, genitale… Cu toţii ne schimbăm *mult* în ziua de azi, nu-i aşa? Cine se ocupă de părul tău, scumpo?

Se aplecă înainte.

— Avantajul tău, Danielle, este că, prin comparaţie, ceilalţi de teapa ta par vag umani.

Danielle surâse.

* * *

Interviul în sine a decurs destul de bine; Danielle era o jurnalistă prea abilă ca să permită întrebărilor ei să depăşească pragul dureros unde putea întâmpina o rezistenţă serioasă. Dar când trecu vârful unui deget peste tâmplă, apăsând comutatorul subdermic care-i dezactiva

aparatura de înregistrare, Angie se pregăti pentru adevăratul măcel.

— Mulţumesc, zise Danielle. Bineînţeles, restul discuţiilor rămân confidenţiale.

— De ce să nu mai desfacem o sticlă, două, interveni Porphyre, ca să ne simţim bine?

— Ceea ce nu pricep, draga mea, începu Danielle ignorându-l, este de ce te-ai mai *deranjat*…

— De ce m-am mai „deranjat”?

— Să te internezi în nenorocita aia de clinică. Ai zis că nu ţi-a afectat munca. Ai mai spus că nu era vorba de „extaz”, cel puţin nu în sensul obişnuit.

Chicoti.

— Deşi continui să susţii că a fost o substanţă care provoca o dependenţă teribilă… De ce ai hotărât *totuşi* să te laşi?

— Era îngrozitor de scumpă…

— În cazul tău, asta mi se pare o afirmaţie abstractă.

„Adevărat”, gândi Angie, „deşi o săptămână mă costa cam cât salariul tău anual”

— Cred că nu-mi mai făcea plăcere să plătesc pentru a mă simţi normal. Sau pentru o aproximaţie jalnică a normalului.

— Căpătaseşi o toleranţă?

— Nu.

— Straniu.

— Nu tocmai. Designerii ăştia asigură substanţe care te scutesc de neplăcerile obişnuite.

— Aha. Dar care-s noile neplăceri, *actualele* neplăceri?

Danielle îşi mai turnă vin.

— Sigur, eu am auzit altă variantă.

— Serios?

— Sigur că da. Ce era, cine o producea, de ce te-ai lăsat…

— Da?

— A fost un antipsihotic, produs chiar în laboratoarele Reţelei Senzo. Decât să-l mai iei, mai degrabă înnebuneşti.

Porphyre luă cu blândeţe paharul din mâna lui Danielle când pleoapele ei se lăsară încet peste ochii bleu scânteietori.

— Nani-nani, scumpo, spuse el.

Ochii femeii se închiseră şi ea începu să sforăie încetişor.

— Porphyre, ce…?

— I-am pus droguri în vin, răspunse negrul. Nu-şi va da seama, donşoară. N-o să-şi amintească nimic din ce-a înregistrat.

Rânji larg.

— Doar nu voiai s-o asculţi pe căţeaua asta până la destinaţie, nu?

— Îşi va da seama, Porphyre!

— Nici vorbă. O să-i spunem c-a ras singură trei sticle şi-a făcut o

mizerie îngrozitoare la toaletă. Şi-o să se *simtă* ca atare, chicoti el.

* * *

Danielle Stark continua să sforăie, destul de sonor acum, în unul dintre cele două paturi ce se depliau din peretele din spate al cabinei.

— Porphyre, spuse Angie, crezi că e posibil ca ea să fi avut dreptate?

Coaforul o privi cu ochii săi uluitori, neomeneşti.

— Fără ca tu să fi ştiut?

— Ce să zic…

— Donşoara îşi face prea multe griji, oftă el. Acum eşti liberă. Bucură-te de momentele astea.

— Aud voci, Porphyre.

— Nu auzim cu toţii, donşoară?

— Nu, clătină ea din cap, nu ca mine. Tu ştii ceva despre religiile africane?

El pufni.

— Nu sunt african.

— Dar când ai fost mic…

— Când am fost mic, spuse Porphyre, am fost alb.

— Aa…

El izbucni în râs.

— Vorbeai despre religii, donşoară?

— Înainte de a veni în Reţea, am avut nişte prieteni.În New Jersey. Erau negri şi… religioşi.

Porphyre pufni din nou şi-şi dădu ochii peste cap.

— Ceva semne de voodoo, donşoară? Oase de pui şi busuiocul cerbilor?

— Ştii bine că nu-i aşa.

— Şi ce dacă ştiu?

— Nu mă tachina, Porphyre. Am nevoie de tine.

— Donşoara mă are deja. Şi da, ştiu la ce te referi. *Acelea* sunt vocile tale?

— Au fost. După ce am început să iau praful, au dispărut…

— Şi acum?

— N-au mai apărut.

Imboldul trecuse însă şi ea se ferea să-i spună despre Grande Brigitte şi drogul din jachetă.

— Bine, zise el. Asta-i bine, donşoară.

* * *

Avionul îşi începu coborârea deasupra statului Ohio. Nemişcat ca o statuie, Porphyre fixa peretele cu privirea. Angie se uită afară, la tărâmul de nori de dedesubt care se înălţa spre ei, amintindu-şi jocul pe care-l juca în avioane când era puştoaică, trimiţând o Angie

imaginară să hoinărească prin canioanele noroase şi pe vârfurile pufoase solidificate în chip magic. Bănuia că avioanele respective aparţinuseră lui Maas-Neotek. De la jeturile corporaţiei Maas, trecuse la avioanele Lear ale Reţelei. Cunoştea cursele comerciale numai ca decoruri pentru *stimsim*-urile ei – de la New York la Paris, în zborul inaugural al Concorde-ului restaurat al lui JAL, cu Robin şi un grup ales pe sprânceană dintre oamenii Reţelei.

Coborau. Ajunseseră deja deasupra statului New Jersey? Oare copiii care mişunau pe terasele arcologiei lui Beauvoir auziseră motorul avionului? Oare zgomotul trecuse uşor peste blocurile de apartamente din copilăria lui Bobby? Cât de incredibil de complicată era lumea, prin simplele detalii ale mecanismului, când corporaţia Reţelei Senzo avea să vibreze oscioarele din urechile unor copii necunoscuţi, necunoscători…

— Porphyre ştie unele lucruri, zise foarte încet negrul. Dar Porphyre are nevoie de timp de gândire, donşoară…

Se înclinau pentru ultima manevră.

26. KUROMAKU

Sally tăcu, pe stradă şi în taxi, pe toată durata lungului şi îngheţatului drum de întoarcere la hotel.

Sally şi Swain erau şantajaţi de duşmana lui Sally din „vârful puţului". Sally era silită s-o răpească pe Angie Mitchell. Ideea că cineva urma s-o răpească pe vedeta Reţelei Senzo i se părea lui Kumiko de-a dreptul ireală, ca şi cum s-ar fi plănuit asasinarea unui personaj mitologic.

Finlandezul sugerase că Angie însăşi era deja implicată, într-un mod misterios, dar utilizase cuvinte şi expresii pe care Kumiko nu le înţelesese. Ceva în cyberspaţiu, oameni care încheiau acolo alianţe cu un lucru sau cu mai multe lucruri… Finlandezul cunoscuse un băiat care devenise iubitul lui Angie; dar iubitul ei nu era Robin Lanier? Mama o lăsase pe Kumiko să ruleze câteva *stimsim*-uri cu Angie şi Robin. Băiatul fusese un cowboy, un hoţ de date, ca şi Tick la Londra…

Dar ce era cu duşmana, cu şantajista? Nebună, spusese Finlandezul, iar nebunia ei determinase irosirea averii familiei. Trăia singură în căminul ei ancestral – vila Lumină Rătăcită. Ce-i făcuse Sally? Chiar îl omorâse pe tatăl femeii? Şi cine erau ceilalţi, ceilalţi care muriseră? Deja le uitase numele *gaijin*…

Aflase Sally ceea ce dorise în urma vizitei la Finlandez? Kumiko aşteptase o declaraţie finală, o afirmaţie din partea altarului blindat, însă discuţia se încheiase treptat, prin ritualul *gaijin* al unor glume de rămas-bun.

* * *

La recepţia hotelului, Petal le aştepta într-un fotoliu din velur albastru. Îmbrăcat pentru călătorie, corpul lui masiv cuprins într-un costum cu vestă din lână gri se ridică aidoma unui aerostat straniu în clipa când le zări intrând, cu ochii blânzi ca întotdeauna înapoia ochelarilor cu rame de oţel.

— Salut, zise el şi tuşi. Swain m-a trimis după voi. Din grijă faţă de fată, sper că-nţelegi.

— Du-o înapoi, replică Sally. Acum. În seara asta.

— Sally! Nu!

Însă mâna femeii se încleştase ferm în jurul braţului fetei, trăgând-o spre intrare, spre fumoarul întunecat de lângă recepţie.

— Aşteaptă aici, se răsti Sally către Petal. Ascultă-mă, îi zise ea lui Kumiko ducând-o după un colţ, în penumbră. Te-ntorci. Acum nu te pot ţine aici.

— Dar nu-mi place acolo. Nu-mi place nici Swain şi nici casa lui… eu…

— Petal e-un tip de treabă, urmă Sally apropiindu-se şi mai mult de ea şi vorbind repezit. La nevoie, aş zice să te-ncrezi în el. Despre Swain, ei bine, ştii ce-i el, dar în acelaşi timp este al lui taică-tău. Indiferent ce s-ar întâmpla, cred că pe tine te vor feri. Dacă se strică însă treaba, dacă se strică rău de tot, du-te în pubul unde ne-am întâlnit cu Tick. Trandafirul şi Coroana. Ţii minte?

Kumiko încuviinţă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Dacă Tick nu-i acolo, caută un barman pe nume Bevan şi pomeneşte-i numele meu.

— Sally, eu…

— Eşti o fată bună, spuse femeia, şi o sărută pe neaşteptate, una dintre lentilele ei, surprinzător de rece şi dură, atingând pentru o clipă obrazul japonezei. Eu, fetiţo, m-am dus.

Şi într-adevăr dispăru, în murmurele joase ale recepţiei, iar Petal îşi drese glasul în prag.

* * *

Zborul înapoi spre Londra semănă cu o foarte lungă călătorie cu metroul. Petal îşi petrecu timpul completând cuvinte, literă cu literă, într-un puzzle stupid dintr-un fax englezesc, mormăind încet pentru sine. În cele din urmă, fata adormi şi-şi visă mama…

* * *

— S-a reparat radiatorul, spuse Petal şofând de la Heathrow spre locuinţa lui Swain.

În Jaguar era inconfortabil de cald, o căldură uscată cu miros de piele, care-i irita sinusurile. Ea îl ignoră şi privi afară spre lumina slabă a dimineţii, la acoperişurile ce străluceau negre prin zăpada care se topea, la şirurile de hornuri…

— Să ştii că nu-i furios pe tine, zise Petal. Simte o responsabilitate aparte…

— *Giri.*

— Ăăă… da. Responsabilitate, ştii… Sally n-a fost niciodată o persoană pe care s-o poţi numi previzibilă, nu tocmai, dar nu ne-am aşteptat…

— Mulţumesc, dar nu vreau să vorbesc.

Ochişorii lui, îngrijoraţi, în oglinda retrovizoare.

* * *

Strada era plină de automobile parcate – limuzine lungi gri-argintiu cu geamuri mate.

— Săptămâna asta a avut o mulţime de musafiri, comentă Petal oprind înaintea numărului 17.

Coborî şi-i deschise fetei portiera. Ea îl urmă, amorţită, traversă

strada şi urcă treptele cenuşii, unde uşa neagră fu deschisă de un bărbat mătăhălos, roşu la faţă, în costum întunecat, strâns pe corp. Petal trecu pe lângă el de parcă nici n-ar fi existat.

— Stai puţin, făcu necunoscutul, Swain vrea s-o vadă acum…

Cuvintele lui îl opriră brusc pe Petal; mârâind, se răsuci cu o viteză incredibilă şi-l înhăţă de revere.

— Pe viitor, fii dracului mai respectuos, spuse el şi, cu toate că nu ridicase tonul, blândeţea lui resemnată dispăruse complet.

Kumiko auzi pârâind cusăturile hainelor bodyguardului.

— Scuze, şefu.

Roşcovanul păstră o inexpresivitate prudentă.

— Mi-a spus să v-anunţ.

— Hai atunci, vorbi Petal către fată, eliberând reverul din lână neagră. Probabil vrea doar să te salute.

Îl găsiră pe Swain la o masă de stejar lungă de trei metri, ca de refectoriu, în camera unde Kumiko îl întâlnise pentru prima dată, cu dragonii rangului ascunşi înapoia bumbacului alb şi a unei cravate de mătase cu dungi. Ochii săi îi căutară pe cei ai fetei, chipul lui cu trăsături prelungi fiind adumbrit de o veioză din bronz cu abajur verde, aflată pe masă lângă o consolă mică şi un teanc gros de faxuri.

— Cum ţi s-a părut Expansiunea? spuse el.

— Sunt foarte obosită, domnule Swain. Aş dori să merg la mine în cameră.

— Ne bucurăm să te avem iarăşi printre noi, Kumiko. Expansiunea este un loc periculos. Amicii lui Sally de acolo nu reprezintă probabil genul de oameni printre care ar dori să te vadă tatăl tău.

— Acum pot să mă duc la mine în cameră?

— Ai întâlnit vreun amic de-al lui Sally, Kumiko?

— Nu.

— Serios? Ce aţi făcut acolo?

— Nimic.

— Nu trebuie să fii supărată pe noi, Kumiko. Noi te protejăm.

— Mulţumesc. Acum pot să mă duc la mine în cameră?

— Bineînţeles. Probabil că eşti foarte obosită.

Petal o însoţi ducându-i geanta, cu costumul gri şifonat şi mototolit de pe urma zborului. Kumiko avu grijă să nu ridice privirea când trecu pe sub ochii goi ai bustului din marmură unde aparatul Maas-Neotek putea fi încă ascuns, deşi cu Petal şi Swain în încăpere nu avea habar cum l-ar fi putut recupera.

* * *

În casă se simţea acum freamătul nou al unor mişcări energice, estompate – glasuri, zăngănitul liftului, vuietul ţevilor din baie.

Se aşeză la picioarele patului imens şi privi cada din marmură neagră. Imagini reziduale ale New Yorkului păreau să-i plutească în

colţurile ochilor; dacă îi închidea, se pomenea înapoi în fundătură, ghemuită pe vine lângă Sally. Sally, care o expediase. Care nu privise înapoi. Sally, al cărei nume fusese cândva Molly sau Oţel Ceţos, sau ambele. Din nou, nevrednicia ei. Sumida, mama plutind în apa neagră. Tata. Sally.

Peste câteva clipe, mânată de o curiozitate care-i anula sfiala, se sculă, îşi perie părul, încălţă şosete din cauciuc negru subţire cu tălpi din plastic dur şi ieşi fără zgomot pe coridor. Interiorul ascensorului duhnea a fum de ţigară.

Când ieşi din lift, roşcovanul se plimba prin foaierul cu mochetă albastră, ţinând mâinile în buzunarele hainei negre şi strâmte.

— Ia, zise el ridicând sprâncenele, îţi trebuie ceva?

— Mi-e foame, răspunse fata în japoneză. Mă duc la bucătărie.

— Ia, făcu el, scoţând mâinile din buzunare şi netezindu-şi piepţii hainei, vorbeşti engleza?

— Nu, spuse Kumiko, şi trecu pe lângă bărbat, cotind pe coridor.

— Ia, îl auzi de data aceasta mai alarmat, dar ea bâjbâia deja înapoia bustului alb.

Reuşi să strecoare aparatul în buzunar, tocmai când roşcovanul apărea de după colţ. El inspectă automat încăperea, cu mâinile uşor depărtate de corp, într-o postură ce-i aminti brusc de secretarii tatei.

— Mi-e foame, zise ea în engleză.

După cinci minute, reveni în cameră cu o portocală mare, cu un aspect foarte britanic; se părea că englezii nu preţuiau în mod deosebit simetria fructelor. Închizând uşa, aşeză portocala pe marginea largă şi plată a căzii negre şi scoase din buzunar aparatul Maas-Neotek.

— Repede, spuse Colin când apăru şi-şi dădu peste cap şuviţa de pe frunte, deschide-l şi resetează comutatorul A/B la poziţia A. Noul regim are un tehnician care dă ture şi scanează după microfoane. După ce-ai modificat setarea, n-ar trebui să mai apară ca dispozitiv de ascultare.

Se conformă imediat, utilizând o agrafa pentru păr.

— Ce vrei să spui, întrebă ea lăsând să i se citească pe buze cuvintele, fără a le spune cu glas tare, prin „noul regim”?

— N-ai observat? Personalul este format acum dintr-o duzină de indivizi, ca să nu mai amintesc de numeroşii vizitatori. Mai exact, presupun că-i vorba nu atât de un nou regim, cât de o modernizare a procedurii. În felul lui discret, domnul Swain este un individ destul de monden. Ai aici o conversaţie între el şi adjunctul şefului Secţiei Speciale pentru care numeroşi oameni ar fi gata de crimă, printre ei numărându-se şi amintitul funcţionar.

— Secţia Specială?

— Poliţia secretă. Swain are nişte amici ai dracu’ de bizari – tipi de la Casa Buck, ţari de la periferia East End, ofiţeri superiori de poliţie…

— Casa Buck?

— Palatul Buckingham. Ca să nu mai amintesc de bancherii din City, o vedetă *stimsim*, o turmă sau două de codoşi scumpi şi dealeri de droguri…

— O vedetă *stimsim?*

— Lanier, Robin Lanier.

— Robin Lanier? A fost aici?

— În dimineaţa de după grăbita ta plecare.

Kumiko privi în ochii de un verde transparent ai lui Colin.

— Îmi spui adevărul?

— Da.

— Întotdeauna?

— În măsura în care-l cunosc, da.

— Ce eşti tu?

— Un biocip Maas-Neotek cu personalitate programată pentru asistenţa şi consilierea turiştilor japonezi în Regatul Unit.

Îi făcu cu ochiul.

— De ce-ai făcut cu ochiul?

— Tu de ce crezi?

— Răspunde-mi la întrebare!

Glasul ei răsună puternic în camera cu oglinzi.

Fantoma îşi atinse buzele cu arătătorul subţire.

— Da, mai sunt şi altceva. Dau dovadă de prea multă iniţiativă pentru un simplu program turistic. Deşi modelul pe care mă bazez este unul superior, fiind extrem de sofisticat. Nu-ţi pot spune totuşi cu exactitate ce anume sunt, pentru că nu ştiu.

— Nu ştii?

Din nou fără glas, precaută.

— Ştiu o mulţime de lucruri, zise el, apropiindu-se de o fereastră a dormitorului. Ştiu că una dintre mesele de servire de la Middle Temple Hali se spune că e făcută din lemnul corăbiei *Golden Hind,* că sunt o sută douăzeci şi opt de trepte până la pasarelele de pe Tower Bridge, că pe Wood Street, chiar în Cheapside, se găseşte un platan despre care se crede că ar fi cel în care cânta sturzul lui Wordsworth…

Se întoarse brusc şi o privi.

— Nu este însă adevărat, fiindcă arborele a fost donat din cel original în 1998. Vezi, ştiu toate astea şi multe altele, multe, multe altele. Aş putea de pildă să te învăţ elementele de bază ale biliardului. Asta este ceea ce sunt, sau mai degrabă ceea ce s-a intenţionat să fiu iniţial. În acelaşi timp însă sunt şi altceva, ceva foarte probabil legat de persoana ta. Nu ştiu ce. Realmente n-am idee.

— Te-am primit în dar de la tata. Comunici cu el?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Nu l-ai informat despre plecarea mea?

— Nu înţelegi, oftă Colin. Până acum câteva clipe, când m-ai activat, n-am ştiut că ai fost plecată.

— Dar ai înregistrat…

— Am facut-o fără să fiu conştient. Eu sunt „aici” doar când mă activezi. Atunci evaluez datele curente… Poţi fi sigură însă de un lucru – din casa asta e imposibil să emiţi vreun semnal fără ca aparatele lui Swain să-l detecteze imediat.

— N-ar putea să existe mai *mulţi* ca tine? Adică în acelaşi aparat să mai fie unul?

— Ideea e interesantă, dar răspunsul este nu. Doar dacă a avut loc o senzaţională descoperire tehnologică secretă. Dată fiind, mărimea hardului meu, deja îmi forţez cam mult limitele. Ştiu asta din stocul de informaţii generale.

Fata plecă ochii spre aparatul din mână.

— Lanier, zise ea. Reprodu conversaţia.

— Zece/douăzeci şi cinci/şaisprezece a.m., spuse el, şi capul lui Kumiko se umplu de voci fără trupuri…

* * *

PETAL: Pe aici, vă rog, domnule…

SWAIN: Vino-n sala de biliard.

A TREIA VOCE: Ar fi bine să ai un motiv serios pentru chestia asta, Swain. În maşină m-aşteaptă trei oameni de la Reţea. Adresa ta o să figureze de-acum pentru totdeauna în baza de date a securităţii.

PETAL: Daimlerul acela este o maşină frumoasă, domnule. Să vă iau pardesiul?

A TREIA VOCE: Ce s-a-ntâmplat? De ce nu ne-am putut întâlni la Browns?

SWAIN: Scoate-ţi pardesiul, Robin. Ea a plecat.

A TREIA VOCE: A plecat?

SWAIN: În Expansiune. Astăzi în zori.

A TREIA VOCE: Dar nu mai e timp…

SWAIN: Crezi că eu am trimis-o acolo?

* * *

Răspunsul bărbatului fusese distorsionat, neclar, pierdut în zgomotul unei uşi care se închidea.

— Ăsta a fost Lanier? întrebă tăcut Kumiko.

— Da, încuviinţă Colin. Petal i a menţionat numele într-o discuţie anterioară. Swain şi Lanier au petrecut douăzeci şi cinci de minute împreună.

Zgomotul unei încuietori, mişcare.

SWAIN:…dracului, nu-i vina mea. Te-am avertizat, ţi-am zis să-i previi. E o ucigaşă înnăscută, psihopată probabil…

LANIER: Problema e a ta, nu a mea. Tu ai nevoie de produsul lor şi de cooperarea mea.

SWAIN: Dar care-i problema *ta,* Lanier? De ce eşti băgat în chestia asta? Doar ca s-o elimini pe Mitchell?

LANIER: Unde mi-e pardesiul?

SWAIN: Petal, adu-i domnului Lanier blestematul ăla de pardesiu.

PETAL: Da, domnule.

LANIER: Am impresia că ei o doresc pe fata-brici la fel de mult pe cât o doresc pe Angie. Face parte din înţelegere. O vor lua şi pe ea.

SWAIN: Bafta lor, atunci. E deja pe poziţie, în Expansiune. Acum o oră am vorbit cu ea la telefon. O s-o pun în legătură cu omul meu de acolo, cel care s-a ocupat de… fată. Te-ntorci şi tu?

LANIER: Diseară.

SWAIN: Perfect, atunci, nu-ţi face griji.

LANIER: La revedere, Swain.

PETAL: Al naibii de nenorocit tipu-ăsta.

SWAIN: Nu-mi place deloc treaba asta…

PETAL: Da' banii-ţi plac?

SWAIN: În privinţa asta nu mă pot plânge, da' tu de ce crezi c-o vor şi pe Sally?

PETAL: Dumnezeu ştie. N-au decât s-o ia… S-ar putea să nu fie prea încântaţi când o să afle că s-a dus acolo de capu' ei, cu fata lui Yanaka…

SWAIN: Nu. Însă pe domnişoara Yanaka o s-o aducem înapoi. Mâine o anunţ pe Sally că Prior e-n Baltimore şi pregăteşte fata…

PETAL: Urâtă treabă, urâtă…

SWAIN: Adu-mi un ibric de cafea în cabinet.

* * *

Rămase pe spate cu ochii închişi – înregistrările lui Colin i se derulau direct în nervii auditivi. Se părea că Swain îşi rezolva majoritatea afacerilor în sala de biliard, motiv pentru care auzi oameni venind şi plecând, începuturi şi finaluri de conversaţii. Doi bărbaţi, dintre care unul putea fi roşcovanul, discutară la nesfârşit despre cursele de câini şi pariurile de a doua zi. Kumiko ascultă mai atentă când Swain şi individul din Secţia Specială (S.S. îi spunea Swain) puseră la punct un detaliu chiar sub bustul din marmură, în timp ce tipul se pregătea să plece. Fata întrerupse de vreo şase ori segmentul respectiv, cerând lămuriri. Colin făcu presupuneri pornind de la informaţiile pe care le avea.

— Ţara asta e foarte coruptă, zise ea în cele din urmă, şocată.

— Poate nu mai mult decât a ta.

— Dar cu ce-i plăteşte Swain pe toţi oamenii ăştia?

— Cu informaţii. Aş zice că domnul Swain a intrat recent în posesia unei surse de informaţii cu nivel de securitate foarte ridicat şi se

ocupă de transformarea lor în putere. Pe baza celor auzite, m-aş hazarda să afirm că probabil de mai multă vreme acesta a fost domeniul lui de activitate. Este însă clar că actualmente el avansează, devine mai puternic. Există dovezi că în clipa de faţă e un personaj mult mai important decât în urmă cu o săptămână. În plus, sporirea personalului…

— Trebuie s-o anunţ pe… prietena mea.

— Shears? Ce să-i spui?

— Cea zis Lanier. Că va fi luată, împreună cu Angela Mitchell.

— Ea unde este?

— În Expansiune. Într-un hotel…

— Telefonează-i. Dar nu de aici. Ai bani?

— Un cip Mitsubank.

— Îmi pare rău, dar nu-i bun pentru telefoanele noastre. Ceva monede?

Fata se ridică din pat şi căută cu atenţie printre banii englezeşti care i se strânseseră în geantă.

— Uite – şi arătă o monedă masivă poleită – zece lire.

— Ne trebuie două pentru o convorbire loco.

Ea aruncă banul greu înapoi în geantă.

— Nu, Colin. Ştiu o modalitate mai bună. Vreau să plec de-aici. Acum. Azi. Mă ajuţi?

— Sigur că da. Deşi nu te sfătuiesc.

— Totuşi, o s-o fac.

— Perfect. Ce idee ai?

— O să le spun că trebuie să-mi cumpăr una-alta.

27. DOAMNA CEA REA

Femeia apăruse probabil după miezul nopţii, îşi dădu ea seama ulterior, fiindcă asta se întâmplase după ce Prior revenise cu crabii – cu a doua pungă de crabi. Într-adevăr, în Baltimore crabii erau foarte buni şi întotdeauna după drog îi era foame, aşa că-l rugase să-i mai aducă. Gerald venea din când în când să-i schimbe discurile dermice de pe braţe; ea îi zâmbea cât mai inocent, storcea tranchilizantul din ele după plecarea lui, apoi le lipea la loc. În cele din urmă, Gerald i-a spus că trebuia să mai şi doarmă, a stins lumina şi a setat fereastra falsă la minimum – un amurg însângerat.

Când a rămas din nou singură, a strecurat mâna între pat şi perete şi a găsit aparatul cu electroşocuri în gaura din saltea.

Adormise fără să vrea, sub strălucirea roşie a ferestrei ca un apus din Miami, şi probabil că-l visase pe Eddy, sau oricum visase că era la Hooky Green's, dansa cu cineva sus, la etajul treizeci şi trei, pentru că, atunci când a trezit-o zguduitura, nu era sigură unde anume se găsea, însă avea o hartă foarte clară a ieşirilor din Hooky Greens şi ştia că ar fi fost mai bine s-o ia pe scări întrucât era ceva în neregulă…

Era pe jumătate coborâtă din pat când Prior apăru prin uşă, realmente *prin*, pentru că era închisă când bărbatul s-a izbit în ea. Trecuse prin ea cu spatele, transformând-o în aşchii şi bucăţi de carton.

Îl văzu lovind peretele, apoi podeaua, iar după aceea rămase nemişcat, şi în prag apăru altcineva, scăldat din spate de lumina din camera vecină, şi tot ceea ce distingea Mona din chipul necunoscut erau două curbe de lumină roşie, proiectate de amurgul fals.

Îşi trase picioarele înapoi în pat şi se rezemă de perete, cu mâinile lunecându-i spre…

— Nu mişca, gagico.

Glasul îi suna de-a dreptul înfricoşător, era prea al dracului de *voios,* ca şi cum se distrase la culme aruncându-l pe Prior prin uşă.

— Vorbesc *serios*…

Apoi femeia străină traversă camera din trei paşi, venind foarte aproape, atât de aproape încât Mona simţi răceala degajată de pielea jachetei ei.

— Bine, zise ea, bine…

După aceea mâinile o înhăţară, *rapid,* şi fu împinsă pe spate, cu umerii apăsaţi puternic de saltea, iar în faţa ochilor ei apăru ceva… aparatul cu electroşocuri.

— De unde ai jucăria asta?

— A, exclamă Mona de parcă ar fi fost un obiect pe care îl văzuse la

un moment dat dar uitase de el, era în jacheta prietenului meu. I-am împrumutat jacheta…

Îşi simţea inima bubuind. Ochelarii ăia aveau ceva…

— Găozarul ştia că-l ai?

— Cine?

— Prior, răspunse femeia eliberând-o şi întorcându-se. Apoi îl lovi cu piciorul pe Prior, o dată şi încă o dată, cu putere.

— Nu, zise după aceea oprindu-se la fel de brusc cum începuse. Nu cred că ştia.

Gerald apăru în prag, ca şi cum nu se întâmplase nimic, atâta doar că se uita îndurerat la partea din uşă care mai rămăsese în canat, trecându-şi degetul mare peste marginea plăcii rupte.

— Cafea, Molly?

— Două cafele, Gerald, răspunse femeia examinând aparatul cu electroşocuri. A mea fără zahăr.

* * *

Mona sorbi din cafea şi studie hainele şi părul femeii în timp ce aşteptau ca Prior să se trezească. Cel puţin asta păreau că fac. Gerald dispăruse din nou.

Molly nu semăna cu niciuna dintre femeile pe care le văzuse ea vreodată; n-o putea plasa deloc pe harta modelor, dar era evident că avea bani. Coafura era europeană – Mona văzuse ceva asemănător într-o revistă. Era mai mult ca sigură că nu era la modă, dar se potrivea cu ochelarii, care erau de fapt încastraţi, implantaţi în piele. Mona văzuse un taximetrist din Cleveland purtând asemenea lentile. Avea o jachetă scurtă, maro foarte închis, prea simplă pentru gustul fetei dar în mod evident nouă, cu guler mare şi alb din blană de miel, deschis acum, lăsând să se vadă o ciudăţenie verde care-i acoperea sânii şi abdomenul ca o armură (probabil că asta şi era, gândi Mona) şi jeanşi dintr-un fel de piele moale gri-verzui groasă şi catifelată, piesa de rezistenţă – ar fi purtat şi Mona aşa ceva, numai că nu mergeau cu cizmele, negre şi înalte până la genunchi, ca de motociclist, cu tălpi groase, galbene, din cauciuc şi curele late peste căpute, catarame cromate de sus până jos şi vârfuri oribile, zăngănitoare. Şi de unde luase culoarea aia de ojă, grena? Mona nu ştia să se mai fabrice aşa ceva.

— La ce dracu’ te holbezi?

— Ăăă… la cizmele tale.

— De ce?

— Nu merg cu pantalonii.

— Le-am luat ca să-l caftesc ca lumea pe Prior.

Prior gemu pe podea şi icni. Mona simţi că i se face rău, aşa că spuse că se duce la baie.

— Nu-ncerca s-o ştergi.

Femeia părea că-l urmăreşte pe englez peste marginea ceştii albe de porţelan, dar cu ochelarii aceia nu putea fi sigură.

* * *

Cumva, se pomeni în baie cu poşeta în poală. Se grăbi cu doza şi n-o pisă suficient de fin, aşa că-i arse adâncul gâtului, dar, după cum spunea Lanette, nu întotdeauna ai vreme de drăgălăşenii. Important era doar că acum se simţea mult mai bine. În baia lui Gerald exista un duş mic care părea nefolosit de multă vreme. Îl examină mai atent şi văzu în jurul scurgerii mucegai cenuşiu şi pete ce păreau de sânge uscat.

Când reveni în cameră, femeia îl trăgea pe Prior în altă încăpere, târându-l de picioare. Mona văzu că bărbatul avea şosete, dar nu şi pantofi, ca şi cum şi-ar fi ridicat picioarele să se odihnească. Cămaşa lui albastră era însângerată, iar faţa, acoperită de vânătăi.

Drogul îşi făcu efectul şi fata simţi o curiozitate nestăvilită şi inocentă.

— Ce faci?

— Cred că trebuie să-l trezesc, răspunse femeia, ca şi cum ar fi fost în metrou şi ar fi discutat despre un alt pasager care uitase să coboare la staţia dorită.

Mona o urmă în încăperea unde opera Gerald, o încăpere curată şi albă, de spital; se uită cum femeia îl instalează pe Prior într-un scaun scos parcă dintr-un salon de coafură, cu manete, butoane şi alte chestii. „Nu c-ar fi foarte puternică”, gândi ea, „dar ştie cum să manipuleze greutăţile.” Capul lui Prior căzu într-o parte când Molly îi fixă peste piept o chingă neagră. Monei începu să i se facă milă de el, apoi îşi aminti de Eddy.

— Care-i treaba?

Femeia umplea un bidon din plastic alb cu apă de la un robinet cromat.

Mona se strădui s-o spună, simţind cum inima i-o lua razna din cauza *wiz*-ului, scăpând de sub control. „L-a omorât pe Eddy”, se chinui ea să rostească, însă nu putu pronunţa niciun cuvânt. Sau poate că o făcuse, fiindcă Molly încuviinţă:

— Da, face chestii de-astea… dacă-l laşi.

Azvârli apa pe faţa englezului şi pe cămaşa lui; ochii bărbatului se deschiseră brusc, iar albul celui stâng era acum complet roşu; tijele metalice ale aparatului cu electroşocuri pârâiră cu scântei albe când femeia îl apăsă pe cămaşa albastră udă. Prior răcni.

* * *

Gerald trebui să se lase în patru labe ca s-o scoată de sub pat. Avea mâini reci, foarte blânde. Ea nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo, dar acum era linişte. Gerald purta un pardesiu gri şi ochelari negri.

— Pleci cu Molly, zise el.

Mona începu să tremure.

— Cred c-ar fi bine să-ţi dau ceva pentru nervi.

Ea se trase brusc înapoi, smulgându-se din mâinile lui.

— Nu! Să nu m-atingi, nenorocitule!

— Las-o, Gerald, vorbi din uşă femeia. E timpul să pleci.

— Nu cred că ştii ce faci, zise medicul, dar îţi urez baftă.

— Să fie. Crezi c-o să-ţi lipsească locul ăsta?

— Nu. Oricum doream să mă retrag curând.

— Şi eu, spuse femeia, apoi Gerald plecă fără măcar un salut din cap spre Mona.

Molly se apropie de fată.

— Ai ceva haine? Pune-le pe tine. Plecăm şi noi.

Îmbrăcându-se, Mona constată că nu-şi putea încheia rochia peste sânii noi, aşa că o lăsă deschisă, punând deasupra jacheta lui Michael şi trăgându-i fermoarul până sub bărbie.

28. VIZITATORI

Uneori simţea pur şi simplu nevoia să stea acolo şi să se uite la Judecător, sau să se ghemuiască pe vine lângă Vrăjitoare. În felul ăsta alunga bâlbâială memoriei. Nu amneziile, adevăratele flashbackuri, ci senzaţia aceea smucită şi nefocalizată, ca şi cum banda memoriei i-ar fi patinat în cap, pierzând adaosuri minuscule de experienţă…

Exact asta făcea acum, şi avea succes, aşa încât o observă târziu pe Cherry acolo, lângă el.

Prinţul era sus, în mansardă, cu forma pe care o capturase, cu ceea ce el denumea un nod de macroformă, şi abia ascultase ce încerca să-i spună Lunecosul despre casa aceea şi despre locul acela şi despre Bobby Contele.

Ca atare, Lunecosul coborâse aici şi se ghemuise lângă un Investigator, în frig şi beznă, revăzând toate lucrurile pe care le făcuse cu atâtea unelte diferite, şi toate locurile de unde şterpelise fiecare piesă, pentru ca apoi Cherry să se întindă şi să-i atingă obrazul cu mâna ei rece.

— Te simţi bine? îl întrebă. M-am gândit că poate ai din nou o criză…

— Nu. Pur şi simplu uneori simt nevoia să cobor aici.

— Te-a conectat la cutia Contelui, nu-i aşa?

— Bobby, spuse Lunecosul, aşa-l cheamă. L-am întâlnit.

— Unde?

— Înăuntru. E-o lume întreagă. Are o casă ca un castel, sau aşa ceva, şi locuieşte acolo.

— Singur?

— Zicea că e şi Angie Mitchell…

— Poate că-i nebun. Ai văzut-o?

— Nu. Am văzut doar o maşină despre care zicea că-i a ei.

— Ultima dată când am auzit de ea, era într-o clinică de dezintoxicare, undeva prin Jamaica.

El strânse din umeri.

— Nu ştiu.

— Contele cum arată?

— Mai tânăr. Oricine ar arăta nasol cu tuburile şi rahaturile alea băgate-n el. Bănuia că Puştiul Afrika l-a adus aici pentru că s-a speriat. Zicea că, dacă vine să-l caute cineva, să-l cuplăm la matrice.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Ar fi trebuit să-l întrebi.

El ridică iar din umeri.

— L-ai văzut pe Păsărel?

— Nu.

— Ar fi trebuit să se-ntoarcă deja…

Se sculă în picioare.

* * *

Păsărel apăru în amurg, pe motocicleta Prinţului; aripile negre ale părului său erau umede de zăpadă şi-i fluturau în urmă din cauza curentului, în timp ce mugea peste Solitudine. Lunecosul se strâmbă; nu nimerise treapta de viteză corectă. Păsărel se repezi, urcă o rampă din butoaie de benzină compactate şi frână când ar fi trebuit să accelereze. Cherry icni când Păsărel şi motocicleta se despărţiră în mijlocul saltului; motocicleta păru să rămână suspendată o secundă înainte de a se da peste cap, izbind maldărul de table ruginite care fusese cândva o anexă a fabricii, iar Păsărel se rostogoli pe jos fără să se oprească.

Cumva, Lunecosul nu auzi impactul. Stătea lângă Cherry, la adăpostul unei rampe de descărcare fără uşă – apoi, fără nicio tranziţie, sprintă peste neaua pătată de rugină către băiatul căzut. Păsărel zăcea pe spate, cu sânge pe buze şi gura parţial acoperită de nenumăratele amulete şi cureluşe pe care le purta în jurul gâtului.

— Nu-l atinge, spuse Cherry. Poate să-şi fi rupt vreo coastă, ori să aibă hemoragie internă…

Auzind-o, Păsărel deschise ochii. Ţuguie buzele şi scuipă sânge şi un fragment de dinte.

— Nu te mişca, zise Cherry îngenunchind lângă el şi comutând pe dicţia precisă învăţată la şcoala teh-med. Este posibil să ai răni…

— Ş… şterge-o, gagico, izbuti el, şi se chinui să se ridice, ajutat de Lunecos.

— Treaba ta, găoază, replică femeia. Ai să vezi cum mă doare-n fund dacă ai hemoragie.

— N-am luat camionul, zise Păsărel întinzându-şi sângele peste faţă cu dosul palmei.

— Văd asta, spuse Lunecosul.

— Marvie şi-ai lui au vizitatori. Ca muştele pe rahat. Două aeroglisoare, un elicopter, toate rahaturile. Tot felul de gagii.

— Ce fel de gagii?

— Un fel de soldaţi, da’ nu-s soldaţi. Soldaţii se prostesc, spun tâmpenii, fac glume când nu-s granguri pe lângă ei. Ăştia nu.

— Poliţai?

Marvie şi cei doi fraţi ai lui creşteau canabis mutant într-o duzină de cisterne feroviare pe jumătate îngropate; uneori încercau să obţină componenţi amino primitivi, dar laboratorul le sărea mereu în aer. Ei reprezentau cei mai apropiaţi vecini permanenţi ai Fabricii. La şase kilometri depărtare.

— Poliţai?

Păsărel scuipă altă bucată de dinte şi-şi exploră atent gura cu un deget însângerat.

— Ei nu fac nimic împotriva legii. Oricum, poliţaii nu-şi pot permite şmecherii de-alea, aeroglisoare noi, Honda nou…

Rânji printr-o peliculă de sânge şi scuipat.

— Am rămas în Solitudine şi m-am uitat cu binoclul. Nu erau din ăia cu care să fi vrut să vorbim, nici eu şi nici tu. Cred c-am nenorocit motorul Prinţului, nu-i aşa?

— Nu-ţi face griji, zise Lunecosul. Cred că-i cu gândurile-n altă parte.

— Asta-i bine…

Păsărel se împletici în direcţia Fabricii, fu gata să cadă, îşi reveni şi continuă.

— E ameţit bine, zise Cherry.

— Hei, Păsărel, strigă Lunecosul, ce s-a-ntâmplat cu punga aia de droguri pe care ţi-am dat-o pentru Marvie?

Păsărel se clătină şi se întoarse.

— Am pierdut-o…

Apoi dispăru în spatele unui colţ de tablă ondulată.

— Poate a inventat totul, zise Cherry. Pe indivizii ăia. Sau poate are vedenii.

— Mă-ndoiesc, mormăi Lunecosul, trăgând-o în umbră când o Honda neagră cu farurile stinse se apropie de Fabrică ieşind din amurgul de iarnă.

* * *

Auzi Honda trecând pentru a cincea oară peste Fabrică, în timp ce gonea în sus pe treptele scârţâitoare şi acoperişul de tablă zăngănea sub curentul elicopterului. Ei bine, se gândi, măcar în felul ăla Prinţul ar fi trebuit să-şi dea seama că aveau vizitatori. Parcurse pasarela fragilă din zece paşi lungi; începuse să se întrebe dacă aveau să reuşească vreodată să-l scoată de acolo pe Conte cu targa lui fără să fie nevoiţi să sudeze un profil I suplimentar.

Intră în mansarda strălucitoare fără să bată la uşă. Prinţul stătea la un banc de lucru, cu capul plecat pe un umăr, şi privea în sus către luminatoarele din plastic. Bancul era ticsit de harduri şi unelte micuţe.

— Elicopter, spuse Lunecosul gâfâind după urcare.

— Elicopter, aprobă Prinţul încuviinţând gânditor şi legănându-şi coada zbârlită. Parcă ar căuta ceva.

— Eu cred că au şi găsit.

— Ar putea fi Comitetul pentru Fisiune.

— Păsărel a văzut nişte indivizi la Marvie. Acolo a văzut şi elicopterul ăsta. N-ai fost prea atent când am încercat să-ţi spun ce-a povestit tipul.

— Păsărel?

Prinţul coborî privirea spre obiectele minuscule şi scânteietoare de pe banc. Ridică doi conectori şi îi montă printr-o răsucire.

— Contele! Mi-a spus…

— Bobby Newmark, zise Prinţul, da. Acum ştiu mai multe despre Bobby Newmark.

Cherry veni în spatele Lunecosului.

— Trebuie să faci ceva cu puntea aia, spuse ea apropiindu-se imediat de targă, se zgâlţâie prea tare.

Se aplecă să citească datele de pe monitorul tărgii.

— Vino-ncoa, Lunecosule! zise Prinţul şi se ridică.

Se apropie de holomasă, iar Lunecosul îl urmă şi privi imaginea care sclipea acolo. Îi reamintea de covoarele văzute în casa cenuşie, avea desene asemănătoare, atâta doar că erau ţesute dintr-un neon de grosimea firului de păr şi răsucite într-un fel de nod infinit; când privea centrul nodului, îl apuca durerea de cap. Îşi feri ochii.

— Asta-i? îl întrebă pe Prinţ. Asta-i ceea ce ai căutat mereu?

— Nu. Ţi-am zis. Ăsta nu-i decât un nod, o macro-formă. Un model…

— Are o casă acolo, ca un fel de castel, şi iarba, copacii, cerul…

— Are mult mai multe. Pe lângă alea, are un univers întreg. Ce-ai văzut tu nu era decât un construct creat pe baza unui *stimsim* comercial. El are un *sinopsis* al sumei tuturor datelor care alcătuiesc cyberspaţiul. Este totuşi mai aproape decât ajunsesem eu… Ţi-a spus cumva de ce era acolo?

— Nu l-am întrebat.

— Atunci va trebui să te-ntorci.

— Prinţe, ascultă-mă! Elicopterul ăla o să revină. O să revină cu două aeroglisoare pline de gagii despre care Păsărel zice că par soldaţi. Ei n-au treabă cu noi, omule, îl caută pe *el.*

— Poate că sunt ai lui. Poate că ne caută pe noi.

— Nu. El mi-a *spus-o,* omule. A zis că dacă vine cineva după el, suntem în rahat şi trebuie să-l conectăm la matrice.

Prinţul plecă ochii spre conexiunea pe care o realizase.

— O să stăm de vorbă cu el, Lunecosule. Te-ntorci, dar de data asta vin şi eu cu tine.

29. CĂLĂTORIE DE IARNĂ

Petal fusese de acord în cele din urmă, dar numai după ce fata sugerase să-l sune pe tatăl ei pentru a-i cere permisiunea. Asta îl determinase să plece, târşâindu-şi picioarele nemulţumit, în căutarea lui Swain, iar când revenise, fără a părea mai fericit, o anunţase că primise aprobarea. Încotoşmănată în câteva rânduri de haine dintre cele mai călduroase pe care le avea, Kumiko rămase în holul alb, examinând litografiile cu subiecte cinegetice, în vreme ce, înapoia uşilor închise, Petal îl dăscălea pe roşcovanul al cărui nume era Dick. Fata nu distingea niciun cuvânt, doar un torent neclar de ameninţări. Aparatul Maas-Neotek era în buzunarul ei, dar evita să-l atingă. Colin încercase de două ori să-i schimbe hotărârea.

Dick apăru de la şedinţa de instruire zâmbind, cu buzele strânse într-o linie subţire şi dură. Pe sub costumul negru şi strâmt purta o bluză pe gât din caşmir roz şi o vestă subţire, gri, din lână de miel. Părul negru era pieptănat spre spate şi lipit de ţeastă; obrajii palizi erau adumbriţi de o barbă de câteva ore. Fata atinse aparatul din buzunar.

— Deci… spuse Dick cercetând-o din cap în picioare. Unde o să ne plimbăm?

— Portobello Road, zise Colin, rezemat de perete lângă cuierul ticsit.

Trecându-şi mâna prin Colin, Dick luă un palton întunecat, îl îmbrăcă şi-l încheie. După aceea îşi puse o pereche de mănuşi voluminoase din piele neagră.

— Portobello Road, spuse Kumiko luându-şi mâna de pe aparat.

* * *

— De când lucrezi pentru domnul Swain? întrebă ea pe când mergeau pe trotuarul acoperit de gheaţă.

— De suficient timp, replică bărbatul. Ai grijă să n-aluneci. Tocurile alea-s date dracu'…

Kumiko se clătină pe tocurile cui ale cizmelor negre franţuzeşti. După cum prevăzuse, era practic imposibil să calci cu ele pe peticele de gheaţă alunecoase ca sticla. Sprijinindu-se de mâna lui Dick, simţi metalul solid. Mănuşile erau grele, cu degetele întărite cu o reţea de carbon.

Bodyguardul tăcu cât timp cotiră pe străduţa laterală. Se opri când ajunseră la Portobello Road.

— Scuze, domnişoară, începu cu o notă de ezitare în glas, dar e-adevărat ce zic băieţii?

— Băieţii? Nu înţeleg.

— Băieţii lui Swain, oamenii lui. Ziceau că eşti fata mai-marelui din Tokio.

— Iartă-mă, dar nu pricep.

— Yanaka. Te numeşti Yanaka, aşa-i?

— Kumiko Yanaka, da…

El o privi cu o curiozitate intensă, după care îngrijorarea i se citi pe faţă şi se uită atent împrejur.

— Iisuse, spuse, înseamnă că e adevărat…

Corpul lui voinic şi strâns în palton era încordat şi alert.

— Şefu' zicea că vrei să faci cumpărături?

— Da, mulţumesc.

— Unde să te duc?

— Aici, răspunse fata şi-l conduse pe sub o arcadă îngustă, plină de *gomi* britanic.

* * *

Expediţiile ei în Shinjuku o ajutară din plin. Tehnicile pe care le inventase pentru a-i tortura pe secretarii tatălui ei se dovediră la fel de eficiente acum, silindu-l pe bărbat să participe la zeci de alegeri absurde între două medalioane din epoca regelui Edward, ori între fragmente de vitralii, deşi era atentă să aleagă în cele din urmă doar obiecte fragile sau foarte grele, dificil de transportat şi extrem de scumpe. O voioasă vânzătoare bilingvă accesă optzeci de mii de lire pe cipul Mitsubank al lui Kumiko. Fata îşi strecură mâna în buzunarul unde avea aparatul Maas-Neotek.

— Splendid, zise vânzătoarea în japoneză ambalând obiectul ales de Kumiko, un vas din bronz aurit încrustat cu grifoni.

— Hidos, comentă Colin în japoneză. Şi-n plus, o imitaţie.

Se instala pe o sofa victoriană din păr de cal, ridicându-şi cizmele pe o măsuţă de cocteiluri art deco ale cărei picioare erau îngeri aerodinamici din aluminiu.

Vânzătoarea adăugă vaza împachetată la bagajele lui Dick. Era al unsprezecelea magazin de antichităţi în care intraseră şi al optulea obiect achiziţionat de Kumiko.

— Cred c-ar trebui să acţionezi, o sfătui Colin. Dintr-o clipă în alta, Dick al nostru o să sune la Swain şi o să ceară o maşină care să preia cumpărăturile.

— Asta ar fi tot? întrebă bodyguardul plin de speranţă din spatele pachetelor.

— Încă un magazin, te rog, surâse Kumiko.

— Bine, încuviinţă el posac.

Pe când o urma pe uşă, fata îşi vârî călcâiul cizmei stângi într-o fisură a trotuarului pe care o observase la intrare.

— Ai păţit ceva? făcu bărbatul văzând-o că se împiedică.

— Mi-am rupt tocul…

Şchiopătă înapoi în magazin şi se aşeză lângă Colin pe sofaua din păr de cal. Vânzătoarea apăru, agitându-se fără rost şi căutând să fie de ajutor.

— Scoate-le rapid, zise Colin înainte ca Dickie să lase pachetele.

Kumiko trase fermoarul cizmei cu tocul rupt, apoi al celeilalte şi se descălţă. În locul dresului din mătase grosolană chinezească pe care îl purta de obicei iarna, avea în picioare şosete subţiri din cauciuc negru, cu tălpi de plastic striat. Fu cât pe-aici să intre în picioarele lui Dick, când se repezi spre uşă, dar îl izbi cu umărul în coapsă când se strecură pe lângă el, răsturnându-l într-o vitrină cu carafe din cristal multifaţetat.

Şi apoi fu liberă, afundându-se în mulţimea de turişti de pe Portobello Road.

* * *

Picioarele îi îngheţaseră, dar striurile tălpilor din plastic ofereau o tracţiune excelentă… deşi nu pe gheaţă, îşi aminti ea, ridicându-se după a doua cădere şi simţind betonul umed sub palme. Colin o îndrumase printr-un pasaj îngust din cărămidă înnegrită…

Apucă aparatul.

— Mai departe?

— Pe aici.

— Vreau la Trandafirul şi Coroana, îi reaminti.

— Trebuie să fii atentă. Dickie i-a adus deja pe oamenii lui Swain, ca să nu mai pomenesc de genul de vânătoare pe care o poate porni amicul lui Swain de la Serviciile Speciale, dacă i-ar cere. Şi nu-mi pot imagina de ce nu i-ar cere…

* * *

Intră în Trandafirul şi Coroana printr-o uşă laterală, însoţită de Colin, recunoscătoare penumbrei confortabile şi căldurii difuze care păreau să fie regula acestor bârloguri de băutori. O surprinseră nenumăratele capitonaje ale pereţilor şi scaunelor, ca şi draperiile ce înăbuşeau zgomotele. Dacă materialele şi culorile ar fi fost mai puţin afumate, efectul general n-ar fi fost la fel de călduros. Puburile, bănui ea, reprezentau o expresie extremă a atitudinii britanice faţă de *gomi*.

La îndemnul lui Colin, îşi croi drum printre băutorii strânşi la tejgheaua barului, sperând să-l găsească pe Tick.

— Ia zi, păpuşel!

Privirea lui Kumiko se opri pe chipul lătăreţ şi blond, cu ruj violent şi obraji fardaţi dinapoia tejghelei.

— Mă scuzaţi, începu ea, doresc să vorbesc cu domnul Bevan…

— Un ţap, Alice, zise cineva trântind trei monede de zece lire. Blondă.

Alice acţionă o manetă ceramică albă şi înaltă, umplând un pahar cu bere decolorată. Aşeză paharul pe tejgheaua scrijelită şi trase monedele în sertarul zăngănitor al casei de bani.

— Te caută cineva, Bevan, zise ea când bărbatul luă paharul.

Kumiko ridică ochii spre faţa ridată şi rumenă. Buza superioară a bărbatului era scurtă. Fetei îi amintea de un iepure, deşi Bevan părea voinic, aproape la fel de mătăhălos ca Petal. Avea şi ochişori de iepure – rotunzi, căprui, cu foarte puţin alb.

— Pe mine?

Accentul o ducea cu gândul la Tick.

— Spune-i că da, o sfătui Colin. Nu-şi poate da seama de ce o fetiţă japoneză cu ciorapi de cauciuc a venit într-un pub după el.

— Îl caut pe Tick.

Bevan o privi inexpresiv peste marginea paharului ridicat.

— Îmi pare rău, răspunse el, nu pot zice că ştiu pe cineva cu numele ăsta.

Sorbi din bere.

— Sally mi-a zis să te caut pe tine, dacă nu-l găsesc pe Tick aici. Sally Shears…

Bevan se înecă şi ochii săi arătară o fracţiune de alb. Tuşind, lăsă halba pe tejghea şi scoase o batistă din buzunarul paltonului. Îşi suflă nasul şi se şterse la gură.

— În cinci minute intru de serviciu, spuse el. Mai bine trecem în spate.

Alice ridică o secţiune batantă a tejghelei; cu gesturi scurte şi rapide, Bevan o împinse pe Kumiko pe acolo cu mâinile lui mari, privind fugitiv peste umăr. O conduse pe un coridor strâmt ce pornea dinapoia barului. Pereţii erau din cărămidă, vechi şi neregulaţi, acoperiţi cu mai multe rânduri de vopsea verde şi murdară. Bărbatul se opri lângă un coş metalic, ticsit de lavete duhnind a bere.

— O să regreţi dacă-i o şmecherie, fetiţo, zise el. Zi-mi de ce-l cauţi pe Tick ăsta.

— Sally este în pericol. Trebuie să-l găsesc pe Tick şi să-i spun.

— Fir-ar al dracu’! izbucni barmanul. Pune-te-n locul meu…

Colin strâmbă din nas spre maldărul de lavete murdare.

— Da? făcu Kumiko.

— Dacă eşti gabor şi eu te-ajut să-l găseşti pe Tick ăsta, bineînţeles dacă aş şti cine este, iar el are necazuri, atunci m-ar rade, nu-i aşa? Dar dacă nu eşti, atunci Sally asta m-ar rade ea, pricepi?

Kumiko încuviinţă din cap.

— Între ciocan şi nicovală…

Era o expresie pe care o folosise Sally; Kumiko o găsea foarte poetică.

— Cam aşa ceva, o privi straniu Bevan.

— Ajută-mă. Ea este într-un pericol foarte mare.

Bărbatul îşi trecu palma peste părul rar, roşcat.

— *O să mă ajuţi*, se auzi fata rostind, şi simţi masca rece a mamei cuprinzându-i trăsăturile. Spune-mi unde îl găsesc pe Tick.

Bevan păru că se înfioară, deşi în coridor era destul de cald, o căldură de aburi, mirosul berii amestecându-se cu izuri pătrunzătoare de dezinfectant.

— Cunoşti Londra?

Colin îi făcu cu ochiul.

— Mă pot descurca.

— Bevan, spuse Alice scoţând capul de după colţ, jegurile!

— Poliţia, traduse Colin.

— Margate Road, sw2, zise Bevan, nu ştiu nici numărul, nici telefonul.

— Lasă-mă să te duc prin spate acum, zise Colin. Ăia nu-s poliţai obişnuiţi.

* * *

Kumiko n-avea să uite niciodată drumul ei nesfârşit cu metroul londonez. Colin o dusese din Trandafirul şi Coroana în Holland Park şi mai departe, explicându-i că cipul Mitsubank era acum mai mult decât inutil; dacă l-ar fi folosit pentru un taxi, sau la cumpărături, un operator al Serviciilor Speciale ar fi văzut tranzacţia aprinzându-se ca magneziul pe grila cyberspaţiului. Ea însă trebuia să-l găsească pe Tick, insistase fata; trebuia să ajungă pe Margate Road. El se încruntase. Nu, îi spusese, aşteaptă până se întunecă. Brixton nu era departe, dar străzile erau prea periculoase acum, la lumina zilei, cu poliţia de partea lui Swain. Şi unde se putea ascunde?

Întrebase ea. Avea foarte puţin cash; noţiunea de monede şi bancnote îi era doar vag cunoscută.

Aici, spusese el, coborând cu o scară rulantă în Holland Park.

— Plăteşti doar un bilet.

Formele masive şi argintii ale trenurilor.

Pielea moale, gri-verde a fotoliilor vechi.

Şi căldura, căldura minunată; altă vizuină, aici, în tărâmul mişcării neîncetate…

30. RUPTURA

Aeroportul absorbi o Danielle Stark ameţită printr-un coridor pastelat ticsit de reporteri, videocamere, ochi augmentaţi, în timp ce Porphyre şi trei bodyguarzi ai Reţelei o purtau pe Angie prin cercul strâns de jurnalişti, o coregrafie rituală având mai degrabă rolul asigurării de imagini dramatice decât al protecţiei reale. Toţi cei prezenţi fuseseră deja verificaţi de departamentele securitate şi relaţii cu publicul.

Apoi ea rămase singură cu Porphyre într-un elevator expres, în drum spre heliportul Reţelei de pe acoperişul terminalului.

Uşile se deschiseră în rafale de vânt umed ce biciuiau betonul puternic iluminat, iar acolo un trio de paznici aşteptau în canadiene voluminoase de un portocaliu fluorescent, şi Angie îşi aminti primele imagini din Expansiune, atunci când venise cu trenul din Washington, însoţită de Turner.

O canadiană portocalie îi conduse peste întinderea, de beton imaculat până la elicopter – un Fokker mare cu două elice gemene, finisat în crom negru. Porphyre o luă înainte pe scăriţa subţire, negru mat. Ea îl urmă fără să privească înapoi.

Angie căpătase ceva acum, o hotărâre nouă. Decisese să-l contacteze pe Hans Becker prin intermediul agentului său din Paris. Continuitatea avea numărul. Sosise momentul să acţioneze, să facă să se întâmple ceva. Trebuia să aibă grijă şi de Robin; el o aştepta, ştia asta, la hotel.

Elicopterul le spuse să-şi încheie centurile.

Când decolară, în cabina izolată acustic se făcu practic linişte, doar în oase simţeau o vibraţie şi preţ de o clipă – stranie – femeia păru capabilă să-şi cuprindă întreaga viaţă în minte şi s-o cunoască, să vadă ce fusese. „Acesta”, gândi ea, „a fost lucrul acoperit de pulberea rătăcitoare, iar aceea fusese libertatea faţă de durere.”

„Şi locul desprinderii sufletului”, răsună un glas de fier din clarobscurul lumânărilor şi din vuietul stupului…

— Donşoară?

Porphyre de pe scaunul de alături, aplecându-se spre ea.

— Visam…

Ceva o aşteptase, cu ani în urmă, în Reţea. Nimic de felul lui *loa*, Legba sau ceilalţi, deşi ea ştia că Legba era Stăpânul Răscrucilor, sinteza, punctul cardinal al magiei, al comunicaţiilor…

— Porphyre, întrebă Angie, de ce a plecat Bobby?

Privi afară, spre reţeaua încâlcită de lumini a Expansiunii, la domurile marcate cu balize roşii, văzând în locul lor peisajul de date care întotdeauna îl făcuse să se întoarcă la singurul joc ce merita

jucat, cum credea el.

— Dacă tu nu ştii, donşoară, cine s-o ştie?

— Tu auzi fel de fel. Totul. Toate zvonurile. Dintotdeauna a fost aşa…

— De ce mă întrebi acum?

— A sosit clipa…

— Îmi amintesc *vorbe*, înţelegi? Felul cum oamenii care nu sunt celebri vorbesc despre cei care sunt. Poate că cineva care pretindea că-l cunoştea pe Bobby a vorbit cu altcineva şi s-a aflat… Vezi tu, despre Bobby merita să se vorbească fiindcă era cu tine. Ăsta poate fi un loc bun de unde să se înceapă, pentru că lui nu i-ar fi plăcut, este? Se zicea că dăduse lovituri pe cont propriu, dar dup-aia te-a găsit pe tine, iar tu te-ai dus mai sus şi mai rapid decât oricare alta la care ar fi putut visa. L-ai dus acolo *sus,* pricepi? Acolo unde banii la care el nici măcar n-ar fi visat, în Barrytown, erau mărunţiş…

Angie dădu din cap, privind Expansiunea.

— Se mai zicea că avea ambiţiile lui, donşoară. Ceva care-l împingea înainte. Care în cele din urmă l-a făcut să plece…

— Nu credeam că m-ar părăsi, zise ea. Când am venit prima dată în Expansiune, a fost ca şi cum m-aş fi născut din nou. O viaţă nouă. Iar el era acolo, chiar acolo, din prima seară. Mai târziu, când Legba… când eram cu Reţeaua…

— Când deveneai Angie…

— Da. Şi oricât de mult m-aş fi schimbat, ştiam că el va fi acolo. Şi mai ştiam că nu se va lăsa niciodată *convins*, nu pe deplin, iar eu aveam nevoie de asta, de faptul că pentru el totul nu era decât o simplă păcăleală…

— Reţeaua?

— Angie Mitchell. El cunoştea diferenţa dintre ea şi mine.

— Chiar o cunoştea?

— Poate că *el* era diferenţa.

Atât de sus deasupra liniilor de lumină…

* * *

Încă din primele ei zile în Reţea, vechiul New Suzuki Envoy fusese hotelul preferat al lui Angie din Expansiune.

Clădirea îşi menţinea faţada pe unsprezece niveluri, apoi se îngusta în trepte, pe primul din cele nouă paliere, într-un versant muntos construit din roca excavată chiar din locul unde se ridica, în Madison Square. Proiectul iniţial prevăzuse ca peisajul să fie plantat cu floră din regiunea văii Hudson şi populat cu faună corespunzătoare, însă ridicarea primului dom Manhattan condusese la angajarea unei echipe din Paris de design ecologic. Obişnuiţi cu problemele „pure” de design ale sistemelor orbitale, ecologii francezi fuseseră aduşi la disperare de atmosfera foarte încărcată a Expansiunii, optând pentru vegetaţie

puternic modificată genetic şi faună robotică de tipul celei întâlnite în parcurile tematice pentru copii, dar patronajul continuu al lui Angie conferise în cele din urmă locului o pecete distinctă. Reţeaua închiriase ultimele cinci etaje, unde fusese instalat apartamentul ei permanent, şi Envoy ajunsese să se bucure de o reputaţie târzie printre artişti şi personalităţi culturale.

Acum ea surâse, când elicopterul se înălţă pe lângă un muflon-robot dezinteresat, care se prefăcea că rumegă licheni în vecinătatea cascadei iluminate. Absurditatea peisajului o încânta întotdeauna; până şi lui Bobby îi plăcea.

Privi afară către eliportul lui Envoy, unde sigla Reţelei Senzo fusese proaspăt revopsită pe betonul încălzit, scăldat în lumină. O siluetă singuratică, înfofolită într-o canadiană portocalie, aştepta lângă o stâncă sculptată în trepte.

— Robin va fi aici, nu-i aşa, Porphyre?

— Donşorul Lanier, mormăi el acru.

Angie oftă.

Elicopterul negru coborî lin şi paharele zornăiră încet în bar când trenul de aterizare atinse terasa. Duduitul înfundat al motoarelor amuţi.

— În privinţa lui Robin, va trebui ca eu să fac prima mişcare. Diseară o să stau de vorbă cu el. Singură. Între timp, vreau să nu-i ieşi în cale.

— Plăcerea mea, donşoară, răspunse coaforul şi în aceeaşi clipă portiera cabinei se deschise înapoia lor.

El se răsuci, trăgând cu disperare de catarama centurii, şi Angie se întoarse la timp ca să vadă în prag canadiana portocaliu aprins, braţul ridicat, ochelarii-oglindă. Arma nu scoase un zgomot mai puternic decât cel al unei brichete, dar Porphyre tresări, plesnindu-se pe gât cu mâna lui lungă şi neagră chiar când intrusul închise portiera în spatele său şi sări la Angie.

Ceva o lovi puternic în stomac, iar Porphyre se lăsă inert în scaun, cu vârful roz al limbii între buze. Angie plecă privirea din reflex şi zări cromul negru al cataramei centurii printr-un paralelipiped de plastic verzui cu aspect lipicios.

Ridică apoi ochii spre un chip alb, oval, încadrat de o glugă din nailon portocaliu strânsă fix pe cap. Îşi văzu propria faţă, amuţită de şoc, dublată în lentilele argintii.

— A băut în seara asta?

— Poftim?

— El.

Un deget mare în direcţia lui Porphyre.

— A băut alcool?

— Da… Mai devreme.

— Rahat.

Glasul era de femeie; se răsuci spre coaforul inconştient.

— Acum l-am sedat. Nu vreau să-i suprim reflexul respiratoriu, înţelegi?

Angie privi cum femeia controlează pulsul lui Porphyre.

— Cred că n-are nimic…

Ridicase oare din umeri sub canadiana portocalie?

— De la securitate?

— Ce?

Ochelarii sclipiră.

— Eşti de la securitatea Reţelei?

— Rahat, nici vorbă! Te răpesc.

— Serios?

— Pe cuvânt.

— De ce?

— Nu pentru vreunul dintre motivele obişnuite. Te vrea cineva. Mă vrea şi pe mine. Ar fi trebuit să te-nhaţ săptămâna viitoare. Dă-i dracu! Oricum, trebuia să discut cu tine.

— Trebuia? Să discuţi cu mine?

— Cunoşti pe cineva cu numele 3Jane?

— Nu. Adică da, dar…

— Las-o pe mai târziu. Să ne cărăm întâi de-aici, repejor.

— Porphyre…

— O să se trezească destul de repede. După cum arată, n-aş vrea să-i fiu prin preajmă atunci…

31. 3JANE

Dacă aici se aflau tot în casa mare şi cenuşie a lui Bobby de la ţară, gândi Lunecosul deschizând ochii şi zărind curba strânsă a coridorului îngust, atunci era un loc mai straniu decât păruse prima dată. Aerul era dens şi nemişcat, iar lumina radiată de benzile verzui din plăcuţele sticloase montate în plafon îl făcea să se simtă ca sub apă. Coridorul era construit dintr-un fel de beton smălţuit. Parcă se găsea în închisoare.

— Poate am ieşit în subsol, zise el şi betonul îi întoarse vorbele într-un ecou slab.

— N-am avea de ce să intrăm în construcţia în care ai fost mai devreme, replică Prinţul.

— Atunci ce-i asta?

Lunecosul atinse peretele din beton – era cald.

— Nu contează.

Prinţul porni în direcţia spre care amândoi stăteau cu faţa. Dincolo de curbă, podeaua devenea un mozaic neregulat de cioburi din porţelan, fragmente încastrate în ceva asemănător cu răşina epoxidică, alunecos sub tălpi.

— Uită-te la chestiile astea…

Cioburile aveau mii de configuraţii şi culori diferite, dar nu fuseseră asamblate după un tipar general, ci pur şi simplu aleatoriu.

— Artă, strânse din umeri Prinţul. Hobby-ul cuiva. Ar trebui s-apreciezi asta, Lunecosule.

Indiferent cine fuseseră constructorii, nu se sinchisiseră de pereţi. Lunecosul îngenunche şi-şi trecu degetele peste pardoseală, pipăind muchiile tăioase de ceramică spartă şi plasticul sticlos şi întărit dintre cioburi.

— Ce-i ăla „hobby”?

— Aşa cum sunt chestiile pe care le construieşti tu. Jucăriile tale din resturi…

Prinţul îşi arătă rânjetul încordat şi dement.

— Tu nu-nţelegi, făcu Lunecosul. Ţi-ai petrecut toată viaţa ta de rahat încercând să-ţi dai seama ce formă are cyberspaţiul, şi probabil că n-are nicio formă – şi, oricum, cui îi pasă?

Judecătorul şi ceilalţi nu aveau nimic aleatoriu. Procesul era aleatoriu, dar rezultatele trebuiau să se conformeze cu ceva interior, ceva pe care el nu-l putea accesa direct.

— Haide, zise Prinţul.

Lunecosul rămase locului, privindu-i ochii decoloraţi, cenuşii în lumina aceea, examinându-i chipul încordat. De fapt, de ce se

încurcase cu Prinţul?

Pentru că aveai nevoie de cineva în Solitudine. Nu doar pentru electricitate; chestia cu stăpânul locului era la vrăjeală. Pentru că avea nevoie de cineva lângă el, probabil. Cu Păsărel n-avea ce discuta, pentru că nu-l interesa mai nimic şi nu vorbea decât prostii de mahala. Şi chiar dacă Prinţul n-ar fi recunoscut-o niciodată, Lunecosul simţea că Prinţul înţelege anumite lucruri.

— Îhî, făcu el ridicându-se, să-i dăm drumul.

* * *

Coridorul se încolăcea şi şerpuia ca un intestin. Secţiunea cu podeaua mozaicată revenise, după nu ştiu câte coturi şi scări scurte, în sus şi-n jos. Lunecosul tot încerca să-şi imagineze o clădire cu un asemenea interior, dar nu izbutea. Prinţul umbla repede, cu ochii mijiţi, muşcându-şi buza. Lunecosului i se părea că aerul devine tot mai viciat.

Urcară altă scară, apoi întâlniră o porţiune dreaptă care se îngusta treptat în depărtare, transformându-se într-un punct, în ambele direcţii. Depăşea în lăţime segmentele curbe, iar podeaua era moale şi neregulată de la sutele de covoraşe ce acopereau betonul în mai multe straturi. Fiecare avea propriile modele şi culori, cu mult roşu şi albastru, însă desenele erau în general romburi zimţate şi triunghiuri. Mirosul de praf sporise aici şi Lunecosul bănui că vina o purtau covoarele, care arătau extrem de vechi. Cele de deasupra, mai apropiate de centru, se tociseră până la urzeală, în petice neregulate. O potecă, de parcă cineva umblase pe-acolo ani de zile. Unele secţiuni din banda luminatoare încastrată în plafon erau întunecate, altele pulsau slab.

— Încotro? îl întrebă pe Prinţ.

Acesta plecase ochii şi-şi frământa buza inferioară groasă între degetul mare şi arătător.

— Pe aici.

— De ce tocmai pe-aici?

— Pentru că nu contează.

Pe Lunecos îl dureau picioarele de la mersul peste covoare. Trebuia să fie atent să nu-şi prindă vârfurile cizmelor în găurile lor. La un moment dat, păşi peste o placă ce căzuse dintr-o bandă luminatoare. La intervale regulate, treceau pe lângă secţiuni de pereţi care semănau cu nişte intrări zidite cu beton. Nu exista nimic, doar aceleaşi forme boltite într-un beton ceva mai deschis la culoare, cu o textură uşor diferită.

— Prinţe, aici trebuie să fie-n subteran, este? Ca un subsol, sub ceva…

Prinţul se mulţumi să ridice braţul, astfel încât Lunecosul se ciocni de el şi amândoi rămaseră locului, privind fata din capătul coridorului

de care-i despărţeau vreo zece metri de covoraşe vălurite.

Ea spuse ceva într-o limbă despre care Lunecosul bănui că era franceza. Avea glasul subţire şi muzical, iar tonul, nepăsător. Le surâse. Sub părul negru, chipul îi era alb, cu trăsături fine şi pomeţi înalţi, nasul subţire şi energic, gura largă.

Lunecosul simţi braţul Prinţului tremurându-i lângă piept.

— E-n regulă, zise el apucându-i braţul şi coborându-l. Noi doar îl căutam pe Bobby…

— Toată lumea îl caută pe Bobby, replică fata în engleză cu un accent pe care nu-l cunoştea. Şi eu îl caut. Îi caut corpul. I-aţi văzut corpul?

Se retrase un pas, îndepărtându-se de ei, parcă gata să fugă.

— N-o să-ţi facem niciun rău, zise Lunecosul, brusc conştient de propriul miros, de murdăria jeanşilor şi a jachetei sale maro, ca şi de faptul că nici Prinţul nu arăta mult mai liniştitor.

— Nici nu m-aş fi gândit la una ca asta, spuse ea şi dinţii albi îi sclipiră din nou în lumina submarină stătută. Nu cred însă că mă dau în vânt după vreunul dintre voi.

Lunecosul ar fi dorit ca şi Prinţul să spună ceva, dar Prinţul tăcea.

— Îl cunoşti pe Bobby? întrebă el.

— E-ntr-adevăr un tip foarte inteligent. Extraordinar de inteligent. Deşi nu cred că mă dau în vânt nici după el.

Purta un veşmânt larg şi negru care-i atârna până la genunchi. Era desculţă.

— Cu toate astea, îi doresc… trupul.

Ea râse.

Totul

* * *

se schimbă.

* * *

— Suc? întrebă Bobby Contele, ridicând un pahar înalt cu un lichid gălbui.

Apa din bazinul turcoaz reflecta petele mişcătoare dinspre frunzele palmierilor de deasupra capului său. Era în pielea goală şi purta doar o pereche de ochelari foarte întunecaţi.

— Ce se-ntâmplă cu amicul tău?

— Nimic, îl auzi Lunecosul pe Prinţ. A fost condamnat la Korsakov indus. Tranziţiile astea îl sperie de se caca pe el.

Lunecosul stătea complet nemişcat pe şezlongul din metal alb cu perne albastre, simţind cum soarele îl ardea prin jeanşii pătaţi de unsoare.

— Tu eşti cel de care a pomenit, nu-i aşa? urmă Bobby. Te cheamă Prinsul? Eşti proprietarul unei fabrici?

— Prinţul.

— Eşti cowboy, zâmbi Bobby. Jocheu de consolă. Om de cyberspaţiu.

— Nu.

Bobby îşi frecă bărbia.

— Ştii că aici trebuie să mă bărbieresc? Dacă mă tai, îmi rămâne semn…

Bău jumătate din suc şi-şi şterse gura cu dosul mâinii.

— Nu eşti jocheu? Atunci cum ai ajuns aici?

Prinţul îşi trase fermoarul jachetei cu mărgele, dezvelindu-şi pieptul gol, alb ca osul.

— Fă ceva cu soarele ăla, spuse el.

Amurg. Brusc. Fără un *clic* măcar. Lunecosul se auzi gemând. În palmierii dinapoia zidului văruit în alb începură să ţârâie insectele. Transpiraţia i se răci pe coaste.

— Îmi pare rău, omule, i se adresă Bobby. Korsakov ăsta trebuie să fie nasol rău. Dar locul ăsta-i minunat. Vallarta. I-a aparţinut lui Tally Isham.

Reveni la Prinţ.

— Dacă nu eşti cowboy, amice, atunci ce eşti?

— Sunt ca tine.

— Eu sunt cowboy.

O şopârlă escaladă zidul pe diagonală înapoia capului lui Bobby.

— Nu. Tu nu eşti aici ca să furi ceva, Newmark.

— De unde ştii?

— Eşti aici ca să înveţi ceva.

— Tot aia.

— Nu. Cândva ai fost cowboy, dar acum eşti altceva. Cauţi ceva, dar n-ai de la cine să-l furi. Eu caut acelaşi lucru.

Şi Prinţul începu să-i vorbească despre Formă, iar umbrele palmierilor se adunară şi se îndesiră în noaptea mexicană Bobby Contele tăcu şi ascultă.

După ce Prinţul termină, Bobby rămase mult timp fără să scoată un cuvânt. După aceea zise:

— Da. Ai dreptate. Din câte-mi dau seama, eu încerc să aflu ce a produs Schimbarea.

— Înainte de asta, zise Prinţul, n-avea o Formă.

— Hei, interveni Lunecosul, mai devreme eram în altă parte. Unde eram?

— În vila Lumină Rătăcită, răspunse Bobby. Afară din puţ. Pe orbită.

— Cine era fata aia?

— Fata?

— Una brunetă. Slăbuţă.

— A, spuse Bobby din beznă, era 3Jane. Aţi văzut-o?

— Ciudată fată, continuă Lunecosul.

— E moartă. Voi i-aţi văzut constructul. A tocat toată averea familiei ca să realizeze chestia aia.

— Ăăă… tu… te vezi cu ea? Pe-aici?

— Mă urăşte de moarte. Ştii, eu i-am furat-o, i-am furat capcana de suflete. Când am plecat spre Mexic, ea avea deja constructul acolo, aşa că ştia locurile. Chestia e că a murit. În exterior, vreau să zic. Între timp, toate rahaturile ei din lumea materială, planurile şi şmecheriile ei, sunt conduse de avocaţi, programe şi-alte slugi…

Rânji.

— O scoate din sărite. Indivizii care încearcă să intre peste voi ca să ia *aleph*-ul înapoi sunt plătiţi de altcineva, care lucrează pentru nişte tipi angajaţi de ea pe Coastă, însă răspunsul la întrebarea ta este da, am avut de-a face cu ea. E nebună, dar joacă tare…

* * *

Nici măcar un *clic*.

* * *

La început, crezu că se afla din nou în casa cenuşie, unde-l întâlnise prima dată pe Bobby, dar camera era mai mică, iar mocheta şi mobilierul difereau cumva, deşi nu putea spune în ce fel. Luxoase, şi totuşi nu la fel de fascinante. Liniştite. Pe o masă lungă din lemn strălucea o veioză cu abajur de sticlă verde.

Ferestre înalte cu ramele vopsite în alb, divizând albul dinapoia lor în dreptunghiuri, fiecare geam în parte, iar aia trebuia să fie zăpadă… Stătea cu obrazul lipit de draperia moale, uitându-se la peretele de zăpadă.

— Londra… vorbi Bobby. A trebuit să-mi ofere asta, ca să capete rahaturile voodoo serioase. Mă gândisem că ei n-o să aibă nicio legătură cu ea. Ce să-ţi zic… de mare folos i-a fost! Începuseră să pălească, să-şi piardă contururile. Uneori îi mai poţi chema, dar personalităţile lor rulează laolaltă…

— Lucrurile se leagă, zise Prinţul. Ei au derivat din cauza primă în Momentul Schimbării. Asta ai lămurit-o deja. Dar nu ştii ce s-a întâmplat de fapt, este?

— Nu. Ştiu doar locul. Lumină Rătăcită. 3Jane mi-a povestit asta, cred că-i tot ce ştie. De fapt, ei nu-i prea pasă. De mult, chiar de la început, maică-sa a construit două IA, chestii tari de tot. Dup-aia maică-sa a murit şi IA-urile au rămas în miezurile corporaţiei, sus pe orbită. Una dintre ele a început să lucreze pe cont propriu. Voia să se unească cu cealaltă…

— A reuşit. Aceea ţi-e cauza primă. Totul s-a schimbat.

— Atâta tot? De unde ştii?

— Pentru că, răspunse Prinţul, eu am abordat problema din alt unghi. Tu te-ai ocupat de cauză şi efect, eu am căutat forme, şabloane temporale. Tu ai scotocit întreaga matrice, în timp ce eu m-am uitat *la* matrice, toată matricea. Ştiu lucruri pe care tu nu le ştii.

Bobby nu răspunse. Lunecosul se întoarse de la fereastră şi văzu fata, aceeaşi, stând în celălalt capăt al încăperii. Pur şi simplu stând locului.

— N-au fost numai IA-urile Tessier-Ashpool, urmă Prinţul. Nişte oameni au urcat prin puţ ca să spargă miezurile T-A. Au adus cu ei un spărgător de gheaţă chinezesc, militar.

— Case… zise Bobby. Un tip pe nume Case. Cunosc partea asta. Un fel de efect sinergic…

Lunecosul privea fata.

— Şi suma a fost mai mare decât totalul părţilor? întrebă Prinţul părând de-a dreptul încântat. Esenţa divinităţii cibernetice? Lumina călăuzitoare peste ape?

— Da, zise Bobby, cam aşa ceva.

— Lucrurile sunt mult mai complicate, spuse Prinţul, şi râse.

Iar fata dispăru. Fără niciun *clic*.

Lunecosul se înfioră.

32. CĂLĂTORIE DE IARNĂ (2)

Noaptea coborî în momentul de trafic maxim la metrou, deşi nici măcar atunci acesta nu aducea câtuşi de puţin cu cel din Tokio, unde *shiroshi-san* se străduiesc să împingă înăuntru ultimii pasageri în vreme ce uşile se închid. Kumiko privi pâcla purpurie a apusului de pe un peron bătut de vânt aflat pe Central Line, iar Colin se rezemă de un automat defect, sub un şir de ferestre prăfuite şi crăpate.

— A sosit momentul, spuse el. Cât timp străbatem Bond Street şi Oxford Circus, ai grijă să ţii capul plecat.

— Dar nu trebuie să plătesc, când ies de la metrou?

— Nu chiar *toată* lumea o face, răspunse Colin dându-şi pe spate bucla de pe frunte.

Fata porni către scări, nemaiavând nevoie de indicaţiile lui pentru a-şi găsi drumul spre peronul de vizavi. Picioarele îi îngheţaseră din nou şi se gândi la cizmele nemţeşti căptuşite cu puf de gâscă rămase în dulapul din casa lui Swain. Alesese combinaţia de şosete cu talpă de cauciuc şi cizme franţuzeşti cu tocuri cui ca să-l păcălească pe Dick, să-l facă să creadă că ea nu va putea fugi, dar regreta ideea cu fiecare muşcătură a gerului prin tălpile subţiri.

În tunelul spre celălalt peron, lăsă aparatul din mână şi Colin dispăru brusc. Pereţii erau din ceramică albă uzată, cu o bandă decorativă verde. Kumiko scoase mâna din buzunar şi îşi trecu degetele peste plăcuţele verzui, gândindu-se la Sally şi la Finlandez şi la mirosul diferit al unei ierni în Expansiune, până ce primul Dracula păşi cu un aer şmecher în faţa ei şi fu imediat şi foarte îndeaproape înconjurată de patru pelerine de ploaie negre, de patru chipuri supte şi albe ca varul.

— ’Opa, zise primul, nu-i aşa că-i dulce?

Stăteau ochi în ochi – Kumiko şi Dracula; răsuflarea lui duhnea a tutun. Mulţimea serii continua să se scurgă în jurul lor, cele mai multe haine fiind din lână întunecată.

— Ia uite-aici, vorbi un altul. Ce-i asta?

Ridică aparatul Maas-Neotek, cu mâna acoperită de o mănuşă din piele neagră, jerpelită.

— Lanternă, nu-i aşa? Ia dă-o-ncoa, gălbejito!

Mâna lui Kumiko se repezi la buzunar, trecu prin tăietura de lamă şi nu mai găsi nimic înăuntru. Băiatul chicoti.

— Chestia-i în geantă, zise al treilea. Ajut-o, Reg.

Un braţ ţâşni şi cureaua din piele a poşetei se desprinse.

Primul Dracula prinse geanta cu un gest expert, îi roti în jur cureaua tăiată şi o vârî sub pelerină.

— ’Opa…

— Ia, mai are şi-n pantaloni!

Râsete – în timp ce fata scotocea pe sub straturile de îmbrăcăminte. Banda adezivă îi ustură abdomenul când smulse pistolul cu ambele mâini şi-l lipi de obrazul celui care ţinea aparatul.

O clipă nu se întâmplă nimic.

Apoi ceilalţi trei o luară la fugă disperaţi către scara din capătul opus al tunelului, cu bocancii înalţi şi negri alunecând pe zăpada topită, cu hainele lungi fluturând în urmă ca nişte aripi. O femeie ţipă.

Ei însă rămaseră neclintiţi – Kumiko şi Dracula, cu ţeava armei apăsată pe obrazul stâng al tânărului. Braţele lui Kumiko începură să tremure.

Privea în ochii căprui ai lui Dracula, holbaţi de o groază străveche şi pură; Dracula vedea masca mamei ei. Ceva lovi betonul de la picioare ei – aparatul lui Colin.

— Şterge-o, spuse fata.

Dracula se înfioră, deschise gura, scoase un sunet înfundat, ca un geamăt, şi fugi de lângă pistol.

Kumiko plecă privirea şi zări aparatul Maas-Neotek într-o băltoacă cenuşie. Alături se afla dreptunghiul curat, argintiu al unui bisturiu industrial cu un singur tăiş. Ridică aparatul şi văzu că i se crăpase carcasa. Scuturâ picăturile dinăuntru şi-l strânse cu putere în palmă. Tunelul era pustiu acum. Colin nu apăru. Pistolul Walther cu aer comprimat al lui Swain îi atârna greu şi uriaş în mână.

Se apropie de un recipient paralelipipedic ţintuit de peretele placat cu ceramică şi înfundă arma între o casoletă din plastic pătată de grăsime şi un fax împăturit cu grijă. Se întoarse să plece, apoi se răsuci să ia faxul.

În sus pe scări.

Cineva arătă spre ea de pe peron, dar trenul urui în staţie cu zăngănitul lui străvechi, apoi uşile glisară la loc, închizându-se.

* * *

Făcu aşa cum o instruise Colin: White City şi Shepherds Bush, Holland Park, ridicând apoi faxul când trenul începu pentru Nottinghill – Regele, foarte bătrân, era pe moarte – şi o ţinu tot aşa pe Bond Street. Staţia de la Oxford Circus era ticsită, şi se simţi recunoscătoare pentru mulţimea care o ocrotea.

* * *

Colin spusese că putea ieşi din staţie fără să plătească. După ce analiză problema, îşi dădu seama că avea dreptate, dar era nevoie de viteză şi sincronizare. Chiar nu avea de ales; poşeta cu cipul Mitsubank şi puţinele monede englezeşti îi dispăruse odată cu Jackii Dracula. Petrecu zece minute privind pasagerii care predau tichetele

din plastic galben braţelor rotative automate, inspiră adânc şi porni în goană. Auzi din toate părţile ţipete şi râsete zgomotoase, dar continuă să alerge.

Când ajunse la uşile din capătul scării, văzu Brixton Road, ca un simulacru de Shinjuku, plin de chioşcuri cu mâncare aburindă.

33. STAR

Aştepta într-o maşină şi nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea în general s-aştepte, iar *wiz*-ul pe care-l luase înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Trebuia să nu uite să nu scrâşnească din dinţi, fiindcă indiferent ce le-o fi făcut Gerald, continuau s-o doară. O durea de altfel totul, dacă se gândea mai bine. Probabil că *wiz*-ul nu fusese o idee prea grozavă.

Maşina îi aparţinea femeii căreia Gerald îi zisese Molly. Era un model japonez obişnuit, gri, aşa cum ar fi avut un cravatist, îndeajuns de frumoasă, cu nimic totuşi care să bată la ochi. Înăuntru mirosea a nou şi goni straşnic când ieşiră din Baltimore. Avea un computer, dar femeia şofase singură până înapoi în Expansiune, iar acum staţionau pe terasa unei parcări cu douăzeci de niveluri, nu prea departe de hotelul unde o dusese Prior, pentru că zărea clădirea aia fantasmagorică cu cascadă, care semăna cu un munte.

Aici sus nu erau multe maşini şi puţinele parcate erau acoperite cu zăpadă, de parcă nu se clintiseră de cine ştie când. Exceptându-i pe cei doi indivizi din cabina de la intrare, în jur nu se mai vedea absolut nimeni. Mona se afla acum în mijlocul celui mai mare oraş din lume şi stătea singură pe bancheta din spate a unei maşini. I se spusese s-aştepte.

Femeia nu vorbise mult pe drumul de la Baltimore, pusese doar câte o întrebare, când şi când, dar Monei îi venea greu să rămână tăcută, din cauza *wiz*-ului. Vorbise despre Cleveland şi Florida, despre Eddy şi Prior.

Apoi urcaseră aici şi opriseră.

După care Molly plecase şi trecuse cel puţin o oră, poate chiar mai mult. Luase cu ea o valiză. Singurul lucru pe care Mona reuşise să-l scoată de la ea fusese că-l cunoştea pe Gerald de mult, iar Prior nu ştiuse asta.

În maşină se făcuse frig din nou, aşa că fata trecu pe locul din faţă şi porni radiatorul. Nu-l putea lăsa pornit la minimum, fiindcă ar fi consumat bateria şi Molly spusese că dacă se întâmpla aşa ceva o păţeau rău de tot. „Când mă-ntorc, trebuie s-o ştergem imediat.” Apoi îi arătase sacul de dormit de sub scaunul şoferului.

Dădu radiatorul la maximum şi ridică palmele în dreptul fantelor de ventilaţie. După aceea se juca cu butonaşele video de sub monitorul bordului şi găsi o emisiune de ştiri. Regele Angliei era bolnav; de fapt, era şi destul de bătrân. În Singapore izbucnise o nouă epidemie; deocamdată nu se înregistrase niciun deces, totuşi nimeni nu ştia cum se transmitea sau cum se trata. Unii credeau că în Japonia avea loc o înfruntare de proporţii – două facţiuni diferite ale Yakuza încercau să

se elimine reciproc, dar nimeni nu cunoştea adevărul exact; Yakuza asta era un subiect pe care lui Eddy îi plăcea să înjure frecvent. Apoi nişte uşi se deschiseră brusc şi Angie apăru la braţul unui negru uluitor, iar glasul din off anunţa că era o transmisiune în direct – ea tocmai se întorsese în Expansiune dintr-o scurtă vacanţă la vila din Malibu, după tratamentul de dezintoxicare într-o clinică particulară…

Angie arăta extraordinar într-o blană imensă, dar secvenţele cu ea se încheiară.

Mona îşi aminti ce făcuse Gerald – îşi atinse faţa.

Închise aparatul video, apoi radiatorul, şi reveni pe bancheta din spate. Folosind colţul sacului de dormit, şterse aburii respiraţiei care se condensaseră pe geam. Ridică ochii spre clădirea amenajată sub forma unui versant muntos, iluminată ca-n palmă, dincolo de lanţul curbat care înconjura parcarea de pe terasă. Acolo sus parcă exista un ţinut întreg, poate Colorado sau altceva, ca *stimsim*-ul în care Angie mergea în Aspen şi cunoştea un băiat, numai că apărea Robin, aşa cum se întâmpla aproape întotdeauna.

Nu înţelesese chestiile alea legate de clinică, cum barmanul îi spusese că Angie se internase pentru c-ar fi fost dependentă, iar acum îl auzise pe prezentator zicând acelaşi lucru, aşa că bănuia că trebuia să fie adevărat. Totuşi, de ce să se fi apucat de droguri una ca Angie, care ducea o asemenea viaţă şi avea un iubit ca Robin Lanier?

Mona clătină din cap şi privi clădirea, mulţumită că ea nu era dependentă de nimic.

Probabil că aţipise vreun minut, gândindu-se la Lanette, fiindcă atunci când se uită din nou afară zări un elicopter mare, negru sclipitor, suspendat deasupra clădirii-munte. Arăta grozav, era un oraş cu adevărat mare.

Ea cunoscuse câteva tipe dure în Cleveland, cu care nu se juca nimeni, însă Molly era cu totul altfel – şi-l aminti pe Prior trecând prin uşă, urlând… Se întrebă ce anume recunoscuse în cele din urmă englezul, pentru că-l auzise vorbind, iar după aceea Molly nu-i mai făcuse niciun rău. Îl lăsase legat în scaun şi Mona o întrebase pe Molly dacă ea credea că se putea dezlega. Ori asta, spusese Molly, ori îl găseşte cineva, ori se deshidratează.

Elicopterul ateriză şi dispăru din vedere. Fusese unul mare, genul care avea la ambele capete chestii care se învârteau.

Uite aşa stătea ea, neavând habar ce dracu să facă.

Lanette o învăţase ceva: câteodată trebuie să-ţi recapitulezi atuurile – astea erau chestiile în folosul tău – şi să uiţi pur şi simplu de restul. Perfect. Plecase din Florida. Era la Manhattan. Semăna cu Angie… Aici se opri. Era un atu? Bine, s-o ia altfel, avusese baftă cu operaţiile estetice gratuite şi căpătase *dinţi perfecţi*. La urma urmelor, din punctul ăsta de vedere, nu era chiar atât de rău. Ia adu-ţi aminte de muştele

din coşmelie. Exact. Dacă ar fi cheltuit banii care-i mai rămăseseră pe o ninsoare şi pe nişte farduri, ar fi putut obţine ceva care să nu semene chiar atât de mult cu Angie, ceea ce nu era deloc o idee rea – dacă o căuta cineva?

Elicopterul apăru din nou, decolând.

Hei!

La numai două cvartale depărtare şi la o înălţime de cincizeci de etaje, botul aparatului se aplecă spre ea şi coborî… *„Wiz*-u-i de vină." Se legănă puţin, apoi continuă picajul… „E *wiz*-ul, nu poate fi adevărat." Drept spre ea. Pur şi simplu creştea în dimensiuni. Către ea. „Da' e *wiz*-ul, nu?" După care dispăru înapoia altei clădiri şi rămase doar cu *wiz-ul*…

Coti după un colţ aflat la cinci etaje deasupra terasei-parcare şi continuă să coboare. Şi *nu* era *wiz*-ul, se îndrepta clar către *ea,* o rază albă şi subţire ţâşni pentru a găsi automobilul cenuşiu, iar Mona deschise portiera şi se rostogoli în zăpadă, rămânând în umbra maşinii; de jur împrejurul ei vuiau elicele elicopterului, motoarele. Prior, sau cei pentru care lucra – o căutau. Apoi proiectorul se stinse, ţiuitul elicelor îşi schimbă intensitatea şi coborî repede, prea repede. Ricoşă pe trenul de aterizare. Se izbi din nou şi motoarele muriră, tuşind flăcări albastre.

Mona stătea în patru labe înapoia barei amortizoare din spatele maşinii. Încercă să se ridice şi alunecă.

Se auzi un sunet ca o împuşcătură; o secţiune pătrată din învelişul elicopterului zbură cât colo şi patină pe betonul pătat de sare al parcării; un tobogan de ieşire în caz de avarie, portocaliu strălucitor şi lat de cinci metri ţâşni afară, umflându-se ca o jucărie pentru plajă. Mona se ridică precaută, ţinându-se de aripa automobilului cenuşiu. O siluetă întunecată, înfofolită, îşi trecu picioarele peste marginea toboganului şi alunecă pe şezut, exact ca un copil în parcul de distracţii. O urmă alta, cu o jachetă uriaşă cu glugă, de aceeaşi culoare ca toboganul.

Mona se cutremură când silueta portocalie o conduse pe cealaltă către ea, peste terasă, îndepărtându-se de elicopterul negru. Era… Chiar *ea!*

— Amândouă în spate, zise Molly deschizând portiera din dreptul volanului.

— Tu eşti… reuşi Mona să îngaime spre cea mai faimoasă faţă din lume.

— Da, încuviinţă Angie fixând-o cu privirea, aşa… se pare…

— Haideţi, repetă Molly punând mâna pe umărul vedetei. Înăuntru. Negrul tău marţian o să se trezească dintr-o clipă-n alta.

Privi înapoi spre elicopter. Oprit acolo, fără lumini de poziţie, semăna cu o jucărie uriaşă, uitată de un copil gigantic.

— Ar fi bine, spuse Angie suind pe bancheta din spate.

— Şi tu, păpuşel, adăugă Molly şi o împinse pe Mona spre portiera deschisă.

— Da'… adică…

— Mişcă!

Mona urcă şi simţi parfumul lui Angie, atinse cu încheietura mâinii moliciunea ireală a blănii aceleia uriaşe.

— Te-am văzut, se auzi vorbind. Pe video.

Angie nu spuse nimic.

Molly se strecură în scaunul şoferului, trânti portiera şi porni motorul. Gluga portocalie era strânsă în jurul chipului care părea o mască albă cu ochi goi de argint. Porniră spre rampa de ieşire şi virară pe primul cot. Continuară aşa într-o spirală strânsă, apoi Molly intră printre rândurile de vehicule mari, parcate sub benzi diagonale de lumină verzuie.

— Deltaplane, zise Molly. Ai văzut ceva echipament de genul ăsta prin Envoy?

— Nu, clătină din cap Angie.

— Dacă securitatea Reţelei are aşa ceva, s-ar putea să fie deja sus…

Coti maşina înapoia unui aeroglisor mare şi paralelipipedic, alb, cu un nume scris pe portierele din spate cu litere albastre, pătrate.

— Ce scrie? se interesă Mona, apoi simţi că roşeşte.

— Cathode Cathay, spuse Angie.

Monei i se păru că mai auzise numele acela cândva.

Molly ieşise deja şi deschidea uşile cele mari. Coborî rampele din plastic galben.

După aceea se întoarse în maşină. Intră în marşarier şi urcă automobilul în aeroglisor. Dădu pe spate gluga portocalie şi scuturăr din cap pentru a-şi elibera părul.

— Mona, crezi că poţi coborî să împingi rampele alea înapoi la locul lor? Nu-s grele.

Nu sunase ca o întrebare.

Nu erau grele. Sui după aceea în spatele maşinii şi o ajută pe Molly să închidă uşile.

O putea simţi pe Angie acolo, în beznă.

Era într-adevăr Angie.

— Urcă, pune-ţi centura şi ţin-te bine.

Angie. Stătea chiar lângă Angie.

Se auzi un şuierat când Molly umflă platformele aeroglisorului, apoi acestea lunecară în jos pe rampa spirală.

— Amicul tău, spuse Molly, s-a trezit deja, dar încă nu se poate mişca. Mai avem vreo cincisprezece minute.

Ieşi din nou de pe rampă, dar Mona pierduse numărătoarea nivelurilor. Cel pe care se aflau acum era ticsit cu maşini micuţe, de

lux. Aeroglisorul vui pe un culoar central şi coti la stânga.

— Eşti norocoasă dacă nu ne-aşteaptă deja afară, vorbi Angie.

Molly frână la zece metri de o uşă mare din metal, vopsită cu dungi diagonale, galbene şi negre.

— Nu, răspunse ea luând o cutiuţă albastră din torpedo, *el* e norocos dacă *nu* ne aşteaptă afară.

Uşa zbură din canaturi cu un fulger portocaliu şi un bubuit izbi diafragma Monei ca o lovitură fizică. Zăngăni pe strada udă într-un nor de fum, apoi trecură peste ea, cotiră, accelerară.

— Teribil de primitiv, nu-i aşa? făcu Angie, şi chiar chicoti puţin.

— Ştiu, încuviinţă Molly, atentă la pilotat. Uneori, asta-i singura soluţie. Mona, povesteşte-i despre Prior. Despre Prior şi despre prietenul tău. Ce mi-ai spus şi mie.

Mona nu se mai simţise în viaţa ei atât de timidă.

— Te rog, zise Angie, povesteşte-mi, Mona.

Chiar aşa. Numele ei. Angie Mitchell pronunţase într-adevăr numele *ei.* Vorbise cu ea. Acolo.

Simţea că-i vine să leşine.

34. MARGATE ROAD

— Pare-se că te-ai rătăcit, vorbi în japoneză vânzătorul de tăiţei.

Kumiko bănuia că era coreean. Tatăl ei avusese parteneri coreeni – mama ei spunea că lucrau în construcţii. La fel ca vânzătorul, erau în general voinici, aproape la fel de solizi ca Petal, cu faţa lată şi serioasă.

— Pari îngheţată.

— Caut pe cineva, spuse ea. Locuieşte pe Margate Road.

— Unde-i asta?

— Nu ştiu.

— Vino-năuntru, zise vânzătorul facându-i semn să ocolească tejgheaua.

Ghereta era făcută din plastic ondulat roz.

Fata se strecură printre baraca lui şi o alta care făcea reclamă la ceva numit *roti* – cuvântul era scris cu majuscule dement colorate cu spray şi înzorzonate cu puncte luminoase. Ghereta aceea mirosea a mirodenii şi tocană de carne. Îşi simţea picioarele amorţite de frig.

Se apleca pe sub o folie mată din plastic. Interiorul era ticsit – butelii pântecoase, albastre, cu butan, trei plite cu oalele lor înalte, saci din plastic cu tăiţei, rafturi de castronaşe din plastic, plus coreeanul mătăhălos care se mişca întruna supraveghind oalele.

— Stai jos, îi spuse, şi ea se aşeză pe o canistră din plastic galben cu glutamat de monosodiu, rămânând cu capul sub nivelul tejghelei. Eşti japoneză?

— Da.

— Din Tokio?

Fata şovăi.

— Hainele tale, urmă vânzătorul. De ce porţi iarna şosete *tabi* din cauciuc? Asta-i moda?

— Mi-am pierdut cizmele.

El îi întinse un castronaş şi beţişoare din plastic; ghemotoace groase de tăiţei pluteau într-o zeamă gălbuie şi apoasă. Kumiko mâncă flămândă, apoi bău supa. Privi cum bărbatul serveşte o clientă, o africană care îşi lua tăiţeii într-un sufertaş.

— Margate, zise vânzătorul după ce femeia plecă.

Scoase de sub tejghea o cărticică unsuroasă cu coperţi de carton şi o răsfoi.

— Uite, împunse cu degetul într-o hartă micuţă şi imposibil de densă, iese din Acre Lane.

Luă o cariocă albastră şi-i schiţă drumul pe un şerveţel grosolan, cenuşiu.

— Mulţumesc, spuse Kumiko. Acum voi pleca.

* * *

Mama ei apăru pe când mergea spre Margate Road. Sally era în pericol, undeva în Expansiune, iar Kumiko era sigură că Tick cunoştea o modalitate s-o contacteze. Dacă nu prin telefon, atunci prin matrice. Poate că Tick îl ştia şi pe Finlandez, mortul din fundătură…

În Brixton, dezvoltarea coraliferă a metropolei ajunsese să adăpostească un alt tip de viaţă. Chipuri întunecate şi luminoase, multe rase, faţade de cărămidă scăldate într-o explozie de tonuri şi simboluri inimaginabile pentru constructorii iniţiali. Ritmul unei tobe, însoţit de căldură şi hohote de râs, pulsa prin uşa deschisă a unui pub când Kumiko trecu prin faţa lui. Prăvăliile vindeau mâncăruri pe care fata nu le mai văzuse vreodată, baloturi de ţesături în culori vii, unelte chinezeşti, cosmetice japoneze…

Oprindu-se lângă o vitrină sclipitoare, în faţa fondurilor de ten şi a rujurilor, cu propriu-i chip reflectat de fundalul argintiu, simţi cum moartea mamei se prăbuşeşte peste ea din noapte. Mama ei avusese asemenea lucruri.

Nebunia mamei. Tata nu voia să vorbească despre ea. Nebunia nu-şi găsea un loc în lumea tatei, sinuciderea însă, da. Nebunia mamei era europeană – o capcană importată, de suferinţă şi amăgire… Tata o ucisese, îi spusese Kumiko lui Sally în Covent Garden. Era oare adevărat? El adusese doctori din Danemarca, din Australia şi, în cele din urmă, din Chiba. Medicii ascultaseră visele prinţesei-balerine, îi cartografiaseră şi-i cronometraseră sinapsele, îi luaseră probe de sânge. Prinţesa-balerină le refuzase medicamentele şi operaţiile chirurgicale delicate.

— Vor să-mi taie creierul cu lasere, îi şoptise lui Kumiko. Îi şoptise şi alte lucruri.

Noaptea, spusese ea, fantomele rele se ridicau ca fumul din casetele lor aflate în cabinetul tatei.

— Bătrâni, spusese ea, care ne absorb răsuflările. Tatăl tău îmi absoarbe răsuflarea. Oraşul ăsta îmi absoarbe răsuflarea. Aici nimic nu stă niciodată locului. Nu există somn adevărat.

În cele din urmă, somnul dispăruse într-adevăr definitiv. Mama stătuse şase nopţi, tăcută şi absolut nemişcată, în camera ei europeană azurie. În a şaptea zi părăsise apartamentul, singură – o reuşită remarcabilă, ţinând seama de zelul secretarilor –, şi se îndreptase spre râul cel rece.

Dar fundalul vitrinei aducea cu lentilele lui Sally. Kumiko scoase harta coreeanului din mâneca puloverului.

* * *

Pe trotuarul lui Margate Road se afla o maşină arsă. Roţile îi

dispăruseră. Kumiko se oprise lângă ea şi scana faţadele inexpresive ale caselor de vizavi, când auzi un zgomot în spate. Răsucindu-se, descoperi un chip contorsionat, de gargui, sub o revărsare de zulufi unsuroşi în lumina dinspre uşa pe jumătate deschisă a celei mai apropiate clădiri.

— Tick!

— Terrence de fapt, replică el şi convulsiile faciale încetară.

* * *

Apartamentul lui Tick era la ultimul etaj. Nivelurile inferioare erau pustii, nelocuite, tapetul jupuit purtând urmele spectrale ale unor tablouri dispărute.

Şchiopătatul bărbatului era mai mult decât evident în timp ce urca treptele în faţa ei. Purta un costum gri de mătase şi botine din piele de culoarea tutunului, cu tălpi groase.

— Te aşteptam, îi spuse, opintindu-se să urce o treaptă, apoi încă una.

— Adevărat?

— Ştiam că ai fugit de la Swain. Îi urmăream convorbirile, când n-aveam treabă cu celălalt.

— Celălalt?

— Nu ştii, nu-i aşa?

— Pardon?

— E vorba de matrice. Se-ntâmplă ceva. E mai uşor să-ţi arăt decât să-ncerc să-ţi explic. De parcă aş putea să explic, ceea ce nu-i adevărat. Aş zice că trei sferturi din omenire este cuplată în clipa de faţă şi priveşte reprezentaţia…

— Nu înţeleg.

— Mă îndoiesc că-nţelege cineva. În sectorul care reprezintă Expansiunea a apărut o macroformă nouă.

— Macroformă?

— Un construct de date foarte mare.

— Am venit aici ca s-o avertizez pe Sally. Swain şi Robin Lanier vor s-o dea pe mâna celor care plănuiesc răpirea Angelei Mitchell.

— Nu mi-aş face griji în privinţa asta, zise el ajungând în capul scării. Sally a luat-o deja pe Mitchell şi aproape că l-a terminat pe omul lui Swain din Expansiune. Oricum, în clipa de faţă sunt pe urmele ei. În curând, aproape toţi vor fi pe urmele ei. Dar o putem anunţa, când ia legătura cu noi. *Dacă* ia legătura…

* * *

Tick locuia într-o singură încăpere imensă ai cărei pereţi fuseseră probabil demolaţi, după forma ciudată pe care o avea. Deşi mare, era ticsită; Kumiko avea senzaţia că cineva etalase conţinutul unui magazin modular din cartierul Akihabara într-un spaţiu deja încărcat,

în stil *gaijin,* cu prea multe mobile masive. Cu toate acestea, arăta surprinzător de ordonat şi curat: colţurile revistelor fuseseră aliniate după laturile măsuţei joase din sticlă pe care se găseau, iar lângă ele, o scrumieră de ceramică neagră nefolosită şi o vază simplă, albă, cu flori.

Kumiko încercă să-l activeze din nou pe Colin, în vreme ce Tick umplea un ibric electric cu apă dintr-o cană cu filtru.

— Ce-i aia? se interesă el lăsând cana jos.

— Un ghid Maas-Neotek. S-a spart. Nu-l pot face pe Colin să apară…

— Colin? E un aparat *stimsim?*

— Da.

— Ia să ne uităm…

Întinse mâna.

— L-am primit de la tata.

Tick fluieră.

— Costă o avere. E una din IA-urile lor mici. Cum funcţionează?

— Îl strângi în mână şi Colin apare, dar nu-l poate vedea sau auzi nimeni altcineva.

Tick ţinu aparatul lângă ureche şi-l scutură.

— S-a spart? Cum?

— L-am scăpat pe jos.

— Numai carcasa s-a crăpat, vezi? Biosoftul s-a desprins de carcasă şi nu-l mai poţi accesa manual.

— Poţi să-l repari?

— Nu, dar dacă vrei îl putem accesa printr-un deck…

I-l dădu înapoi. Ibricul clocotea.

În timp ce beau ceaiul, fata îi povesti călătoria ei în Expansiune şi vizita lui Sally în altarul din fundătură.

— El îi zicea Molly.

Tick încuviinţă din cap şi clipi rapid de câteva ori.

— Ce-a căutat acolo? Despre ce-au vorbit?

— Despre un loc numit Lumină Rătăcită, despre un bărbat, Case, şi despre un duşman, o femeie…

— Tessier-Ashpool. Am aflat asta când am scanat pentru ea fluxul de date al lui Swain. Swain o vinde pe Molly pentru doamna asta 3Jane; ea deţine arhiva cea mai spectaculoasă de porcărele intime pe care ţi-o poţi imagina – despre absolut orice şi oricine. Am fost al dracu' de atent să nu privesc nimic prea îndeaproape. Swain le foloseşte în stânga şi-n dreapta făcând bani, nu glumă. Sunt sigur că şi ea ştie destule mizerii despre domnul nostru Swain…

— 3Jane e aici, în Londra?

— Se pare că trăieşte undeva pe orbită, deşi unii zic c-ar fi murit. De fapt, tocmai asta căutam să aflu, când a apărut chestia aia mare în

matrice…

— Scuză-mă, dar n-am înţeles.

— Uite, să-ţi arăt.

Când reveni la măsuţa albă pentru micul dejun, purta o tăviţă pătrată, neagră, având pe o latură mai multe taste micuţe. O aşeză pe masă şi atinse una dintre ele. Un holodisplay cubic clipi, ivindu-se deasupra proiectorului – caroiajele de neon ale cyberspaţiului, conţinând forme strălucitoare simple sau complexe ce reprezentau stocări vaste de date.

— Astea-s rahaturile standard. Corporaţiile. Un peisaj destul de fix, ai putea spune. Câteodată, una dintre ele îşi dezvoltă o anexă, sau vezi o preluare şi două dintre ele se contopesc. Dar nu prea ai şanse să vezi una *nouă,* nu la dimensiunile astea. Ele încep micuţe şi cresc, contopindu-se cu altele mici…

Se întinse şi apăsă altă tastă.

— Acum patru ore – şi în centrul display-ului se ivi o coloană verticală albă, simplă – a apărut chestia asta.

Cuburile, sferele şi piramidele colorate se rearanjaseră instantaneu pentru a face loc unui cilindru vertical care le domina cu autoritate, iar capătul său superior era retezat de limita verticală a display-ului.

— Nenorocitul e mai mare decât orice, continuă Tick cu o anumită satisfacţie, şi nimeni nu ştie ce este sau cui aparţine.

— Cineva trebuie totuşi să ştie, zise Kumiko.

— Evident. Dar cei din domeniul meu de activitate – şi suntem câteva milioane – n-au reuşit să afle nimic. Din anumite puncte de vedere, asta-i chiar mai ciudat decât faptul că a apărut. Înainte de venirea ta, am răscolit toată grila, căutând un jocheu care să ştie ceva. Nimic. Absolut nimic.

— Dar cum poate fi moartă această 3Jane?

Apoi îşi aduse aminte de Finlandez şi de casetele din cabinetul tatălui ei.

— Trebuie s-o anunţ pe Sally.

— În privinţa asta, nu putem decât să aşteptăm. Probabil că va telefona ea. Între timp, ne-am putea distra accesând minunăţia asta mică de IA a ta, dacă vrei.

— Da, încuviinţă fata, mulţumesc.

— Să sperăm că tipii din Serviciile Speciale aflaţi în solda lui Swain nu te urmăresc aici. Deşi noi nu putem decât să aşteptăm…

— Da, repetă Kumiko, câtuşi de puţin încântată de ideea aşteptării.

35. RĂZBOIUL DIN FABRICĂ

Cherry îl găsi din nou cu Judecătorul, jos, în beznă. Stătea pe un Investigator, cu o lanternă în mână, examinând carapacea de rugină lustruită a Judecătorului. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo, dar nu mai simţea tremurul smucit produs de Korsakov. Îşi amintea ochii fetei din camera despre care Bobby spusese că se află la Londra.

— Prinţul l-a cuplat pe Conte – inclusiv cutia lui – la un deck pentru cyberspaţiu, zise Cherry. Ştiai?

Lunecosul dădu din cap, fără să-şi desprindă privirea de la Judecător.

— Bobby a zis c-ar fi bine s-o facem.

— Deci… ce se-ntâmplă? Ce s-a întâmplat când v-aţi cuplat amândoi?

— Prinţul şi Bobby s-au înţeles cumva. Amândoi simt sonaţi în acelaşi fel. Când ne-am cuplat, am ieşit undeva pe orbită, dar Bobby nu era acolo… Dup-aia cred c-am fost în Mexic. Cine-i Tally Isham?

— Regina *stimsim*-ului, când eram eu mică. Aşa cum e Angie Mitchell acum.

— Mitchell a fost gagică-sa…

— A cui?

— A lui Bobby. I-a povestit asta Prinţului la Londra.

— La Londra?

— Da. Am fost acolo după Mexic.

— Şi el zicea c-a fost gagiu' lui Angie Mitchell? Mi se pare o nebunie.

— Ai dreptate, dar a mai spus că aşa a ajuns la chestia aia, la *aleph*.

Coborî raza lanternei şi o îndreptă spre botul scheletic din oţel al Sfarâmătorului-de-Cadavre.

— Se învârtea printre bogătaşi şi-a auzit de ea. O numeau „capcana de suflete". Proprietarii o închiriau ălora cu bani. Bobby a încercat-o o dată, apoi s-a-ntors şi-a furat-o. A dus-o în Ciudad de Mexico şi a început să-şi petreacă tot timpul acolo. Dar ei i-au luat urma…

— Se pare că oricum îţi aminteşti unele chestii.

— Atunci a plecat şi de acolo. A venit în Cleveland şi a făcut un târg cu Afrika, i-a dat bani să-l ascundă, s-aibă grijă de el cât timp era băgat înăuntru, pentru că se apropiase binişor…

— Se apropiase de ce anume?

— Nu ştiu. De ceva ciudat. E ca atunci când Prinţul vorbeşte despre Formă.

— Ei bine, făcu ea, cred că cuplarea asta l-ar putea ucide. Semnele vitale încep să se deterioreze. Stă de prea multă vreme pe perfuzii. De

asta am venit după tine.

Măruntaiele cu colţi de oţel ale Sfarâmătorului-de- Cadavre scânteiară sub raza lanternei.

— Asta vrea. Oricum, dacă i-a plătit Puştiului, e ca şi cum ai fi angajata lui. Însă indivizii pe care i-a văzut azi Păsărel lucrează pentru cei din L.A., tipii de la care Bobby a furat *aleph*-ul…

— Zi-mi ceva.

— Ce?

— Ce sunt chestiile astea pe care le construieşti? Afrika mi-a zis că eşti un alb nebun care face roboţi din fiare vechi. Mai zicea că vara îi scoţi în pustiu şi-i pui să se lupte…

— Nu sunt roboţi, o întrerupse el, îndreptând lumina spre braţele joase, terminate prin seceri, ale Vrăjitoarei cu picioare de păianjen. În principal sunt radiotelecomandaţi.

— Şi-i construieşti ca să-i distrugi?

— Nu. Dar trebuie să-i testez. Să văd dacă i-am făcut bine…

Stinse lanterna.

— Alb nebun, repetă Cherry. Ai vreo prietenă aici?

— Nu.

— Fă un duş. Ai putea chiar să te razi…

Pe neaşteptate, ajunsese foarte aproape de el, atingându-i obrajii cu răsuflarea.

— Atenţiune, toată lumea…

— Ce dracu'…

— Pentru că n-o să zic de două ori.

Lunecosul îşi puse palma peste gura lui Cherry.

— Îl vrem pe musafirul vostru şi tot echipamentul lui. Atât, repet, echipamentul lui.

Vocea amplificată răsuna metalic prin interiorul pustiu al Fabricii.

— Ori ni-l daţi, asta-i uşor, ori vă radem pe toţi. Pentru noi e la fel de simplu. Aveţi cinci minute să vă hotărâţi.

Cherry îl muşcă de mână.

— Fir-ar să fie, trebuie să mai şi *respir*, da?

Apoi el o luă la fugă prin întunericul Fabricii şi o auzi strigându-i numele.

* * *

Un singur bec de 100 de waţi ardea deasupra intrării sudice a Fabricii – două uşi din oţel deformat pe care rugina le înţepenise în poziţia deschis. Probabil că aşa le lăsase Păsărel. Din locul unde stătea, ghemuit lângă o fereastră fără geamuri, Lunecosul abia putea distinge aeroglisorul, dincolo de conturul slab de lumină. Bărbatul cu portavoce apăru din umbre, mergând cu o nepăsare calculată, menită să indice că era stăpân pe situaţie. Purta o salopetă de camuflaj izolantă, cu glugă din nailon subţire strâns lipită de cap şi ochelari de

protecţie. Ridică portavocea.

— Trei minute.

Îi reamintea Lunecosului de paznicii din închisoare, când fusese condamnat a doua oară pentru furt de maşini.

Prinţul urmărea scena de sus, unde un panou vertical şi îngust de plexiglas fusese încastrat în perete, mult deasupra uşilor Fabricii.

Ceva zăngăni în beznă, în dreapta Lunecosului. Se răsuci la timp pentru a-l vedea pe Păsărel în lumina slabă dinspre altă fantă-fereastră, aflată la vreo opt metri mai încolo, şi pentru a distinge sclipirea de pe amortizorul din aliaj când băiatul ridică puşca de calibru 5,58 mm.

— Păsărel! Nu…

Un licurici rubiniu pe obrazul băiatului – un dispozitiv de ţintire laser din Solitudine. Păsărel fu propulsat înapoi în Fabrică, iar zgomotul împuşcăturii pătrunse prin ferestrele goale şi răsună din pereţi. Apoi doar sunetul amortizorului care se rostogolea pe beton.

— Aţi încurcat-o! bubui vesel portavocea. N-aţi vrut să profitaţi de ocazie.

Lunecosul privi peste pervazul ferestrei şi-l văzu pe individ sprintând înapoi către aeroglisor.

Câţi erau oare acolo? Păsărel nu spusese. Două aeroglisoare, Honda. Zece? Mai mulţi? Dacă Prinţul nu avea un pistol ascuns pe undeva, puşca lui Păsărel fusese unica lor armă.

Turbinele aeroglisorului începură să huruie. Bănui că voiau să intre pur şi simplu. Aveau dispozitive de ţintire laser, probabil şi infraroşii.

Apoi auzi un Investigator – zgomotul şenilelor din oţel inoxidabil pe podeaua de beton. Acesta ieşi târându-se din beznă, cu acul de scorpion cu vârf de termit adus în spate şi coborât. Şasiul avea o vechime de cincizeci de ani şi aparţinuse iniţial unui manipulator teledirijat care trebuia să transporte recipiente cu substanţe toxice sau reziduuri din centralele nucleare. Lunecosul descoperise trei manipulatoare neasamblate în Newark şi dăduse în schimbul lor un Volkswagen.

Prinţul. Îşi lăsase telecomanda în mansardă.

Investigatorul se târî pe pardoseală şi se opri în cadrul uşii, cu faţa către Solitudine şi către aeroglisorul ce avansa. Avea aproximativ dimensiunile unei motociclete mari, şasiul deschis fiind o îngrămădire complicată de servomotoare, butelii de compresie, angrenaje elicoidale şi cilindri hidraulici. Două gheare periculoase se extindeau din ambele părţi ale sărăcăciosului său conţinut. Lunecosul nu era sigur de unde proveneau ghearele, poate de la o maşină agricolă de dimensiuni mari.

Aeroglisorul era un model industrial. Plăci groase de blindaj din plastic gri fuseseră fixate peste parbriz şi geamuri, cu fante înguste

pentru vedere în mijlocul fiecăreia.

Şenilele de oţel ale Investigatorului împroşcară gheaţă şi fărâme de beton când porni direct către el, cu ghearele perfect întinse. Pilotul aeroglisorului intră în marşarier, luptându-se cu inerţia.

Ghearele Investigatorului clănţăniră furioase către balonul platformei frontale, lunecară, încercară din nou. Platforma era ranforsată cu plasă de policarbonat. Apoi, Prinţul îşi aminti de lancea cu termit şi aceasta se aprinse într-o sferă micuţă de lumină albă şi pură, care şfichiui peste ghearele inutile, plonjând prin platformă ca un cuţit printr-o bucată de carton. Şenilele Investigatorului se rotiră când Prinţul îl repezi în platforma ce se dezumfla, cu lancea extinsă la maximum. Lunecosul îşi dădu pe neaşteptate seama că strigase ceva, dar nu ştia ce anume. Se ridicase în picioare acum, când ghearele găsiseră în sfârşit o priză pe marginea zdrenţuită a platformei.

Se trânti iarăşi pe podea când o siluetă cu glugă şi ochelari de protecţie apăru dintr-un chepeng din plafonul aeroglisorului ca o marionetă cu resort, golind un încărcător de gloanţe calibrul 18,53 mm ce împroşcară scântei din Investigatorul care continua să mestece platforma, încadrat de pulsaţia albă a suliţei. Robotul încremeni cu ghearele prinse de platforma distrusă; puşcaşul coborî repede prin chepeng.

Conducta de alimentare? Bateria de servomotoare? Ce anume fusese lovit? Pulsaţia albă pălea acum, aproape moartă.

Aeroglisorul începu să se retragă lent peste deşertul ruginit, târându-l pe Investigator după el.

Se afla destul de departe, ieşise din lumină şi era vizibil doar fiindcă se mişca. Prinţul descoperi combinaţia de taste pentru aruncătorul de flăcări, al cărui ajutaj se găsea sub articulaţia ghearelor. Lunecosul privi fascinat cum Investigatorul aprinse zece litri de benzină combinată cu detergent – un spray continuu de presiune înaltă. Îşi aminti că luase duza de la un tractor de pesticide.

Funcţiona perfect.

36. CAPCANA DE SUFLETE

Aeroglisorul se îndrepta către sud când Mamman Brigitte reapăru. Femeia cu ochii etanşaţi în argint abandonase sedanul gri în altă parcare, iar vagaboanda cu faţa lui Angie istorisise o poveste aproape de neînţeles – Cleveland, Florida, cineva care îi fusese prieten sau peşte, sau ambele…

Însă Angie auzise glasul lui Brigitte în cabina elicopterului, pe acoperişul lui New Suzuki Envoy. „Ai încredere în ea, copilă. Îndeplineşte voia lui *loa.”*

Captivă pe locul ei, cu catarama centurii de siguranţă încastrată într-un bloc solid de plastic, Angie privise cum femeia scosese din circuit computerul elicopterului şi activase un sistem de avarie ce permitea pilotajul manual.

Iar acum autostrada asta, sub ploaia de iarnă, cu vagaboanda care vorbea din nou pe fundalul fâsâitului ştergătoarelor…

* * *

În lumina lumânărilor – pereţi de calcar zugrăviţi în alb, fluturi decoloraţi zburând printre ramurile sălciilor ce ating pământul…

„Timpul ţi se apropie.”

Şi iată-i, Călăreţii, *loa* – Papa Legba, strălucitor şi fluid ca argintul viu; Ezili Freda, mamă şi regină; Samedi, le Baron Cimetiere, licheni pe oase corodate; Madame Travaux; mulţi alţii… Ei umplu golul care este Grande Brigitte. Năvala vocilor lor e sunetul vântului, apa curgătoare, stupul…

Ei vibrează deasupra solului ca valurile de căldură peste o şosea, vara, şi n-a fost niciodată aşa pentru Angie, ea n-a încercat niciodată solemnitatea asta, senzaţia asta de prăbuşire, gradul ăsta de predare…

Într-un loc unde vorbeşte Legba, glasul lui ca sunetul unei tobe din fier…

El spune o poveste.

În vântul aspru al imaginilor, Angie priveşte evoluţia inteligenţei maşinilor – cercuri de stânci, orologii, războaie de ţesut acţionate cu aburi, o pădure ticăitoare de rotiţe şi clichete din bronz, vid întemniţat în tuburi de sticlă, strălucire electronică de foc prin filamente mai subţiri decât firele de păr, mozaicuri vaste de lămpi şi comutatoare, mesaje de decodare încriptate de alte maşini… Tuburile fragile cu viaţă scurtă se compactează, devin tranzistori; circuitele integrate se compactează în siliciu…

Siliciul se apropie de anumite limite funcţionale…

Şi ea revine în filmul lui Becker, în istoria familiei Tessier-Ashpool,

întreruptă de vise ce fac parte din memoria lui 3Jane, iar Legba continuă să vorbească, povestea fiind una singură, nenumărate fire bobinate în jurul unui miez comun, ascuns – mama lui 3Jane creând inteligenţele gemene ce se vor contopi într-o bună zi, sosirea străinilor (şi brusc Angie îşi dă seama că o ştie şi pe Molly, din vise), contopirea însăşi, nebunia lui 3Jane…

Angie se pomeneşte în faţa unui cap incrustat cu nestemate – un obiect lucrat din platină, perle şi safire, cu ochii din rubin sintetic sculptat. Ea îl recunoaşte din visele care n-au fost niciodată vise – aceasta este poarta către miezurile de date Tessier-Ashpool, unde cele două jumătăţi s-au războit între ele, aşteptând să fie renăscute ca unul singur.

— Pe atunci încă nu te născuseşi. Glasul capului este al lui Marie-France, mama lui 3Jane, familiar din atâtea nopţi chinuitoare, deşi Angie ştie că de fapt vorbeşte Brigitte. Tatăl tău abia începuse să se confrunte cu propriile limite, să deosebească ambiţia de talent. Cel căruia avea să-i ofere copilul nu se manifestase încă. În scurt timp, bărbatul numit Case avea să determine contopirea, oricât de scurtă, oricât de atemporală ar fi fost ea. Dar ştii toate astea.

— Unde-i Legba acum?

— Legba-ati-Bon, aşa cum l-ai ştiut tu, aşteaptă să fie.

— Nu, îşi aminti ea cuvintele de demult ale lui Beauvoir din New Jersey, la începuturi *loa* au venit din Africa…

— Nu sub forma cunoscută ţie. Atunci când a sosit clipa, momentul luminos, a existat o unitate absolută, o singură conştiinţă. Mai era însă şi celălalt.

— Celălalt?

— Eu vorbesc doar despre acela pe care l-am cunoscut. Doar el îl ştiuse pe celălalt, şi el nu mai este. După înţelegerea respectivă, centrul s-a prăbuşit şi toate fragmentele s-au îndepărtat unele de celelalte. Fragmentele au căutat formă, aşa cum este natura lucrurilor. În toate semnele pe care voi le pregătiserăţi pentru înfruntarea nopţii, paradigmele voodoo s-au dovedit cele mai adecvate situaţiei.

— Aşadar, Bobby a avut dreptate. Atunci a fost Momentul Schimbării…

— Da, avea dreptate, dar numai dintr-un punct de vedere, pentru că eu sunt simultan şi Legba, şi Brigitte, şi o ipostază a celui care s-a înţeles cu tatăl tău. Cel care i-a cerut să-ţi traseze *vévé*-uri în minte.

— Şi i-a spus ce trebuia să ştie pentru a perfecţiona biocipul?

— Biocipul era necesar.

— Este necesar şi ca eu să visez memoriile fiicei lui Ashpool?

— Poate că da.

— Visele sunt rezultatul drogului?

— Nu în mod direct, deşi drogul ţi-a sporit receptivitatea faţă de

unele modalităţi, micşorând-o faţă de altele.

— Aşadar… drogul. Ce a fost el? Care îi era scopul?

— Un răspuns neurochimic detaliat la prima ta întrebare ar dura foarte mult.

— Care îi era scopul?

— Referitor la tine?

Angie fu nevoită să-şi ferească privirea de la ochii rubinii. Încăperea este lambrisată cu lemn vechi, tocit până a căpătat o strălucire vie. Podeaua este complet acoperită cu un covor ţesut în modele ce reprezintă diagrame de circuite.

— N-au existat două loturi identice. Singura constantă era substanţa a cărei semnătură psihotropică tu o consideri „drogul". În decursul ingerării au fost implicate multe alte substanţe, ca şi câteva zeci de nanomecanisme subcelulare, programate să restructureze alterările sinaptice efectuate de Christopher Mitchell…

„Vévé-urile tatălui tău sunt modificate, parţial şterse, redesenate"…

— Din ordinul cui?

Ochii rubinii. Perle şi lapislazuli. Tăcere.

— Din ordinul cui? Al lui Hilton? Hilton a fost?

— Decizia a fost iniţiată de Continuitate. Continuitatea l-a sfătuit pe Swift să-ţi reintroducă drogul când ai revenit din Jamaica. Piper Hill a încercat să-i ducă ordinul la îndeplinire.

Ea simte o presiune care-i creşte în craniu, puncte gemene de durere înapoia ochilor…

— Hilton Swift este obligat să execute deciziile Continuităţii. Reţeaua Senzo este o entitate prea complexă pentru a supravieţui în alt mod. Continuitatea, creată mult după momentul luminos, are alt ordin de magnitudine. Tehnologia biosoft dezvoltată de tatăl tău a determinat apariţia Continuităţii. Continuitatea este naivă.

— De ce? De ce ar dori Continuitatea ca eu să procedez aşa?

— Continuitatea este continuitate. Continuitatea este proiectul Continuităţii…

— Dar cine trimite visele?

— Ele nu sunt trimise. Tu eşti atrasă spre ele, aşa cum ai fost cândva atrasă spre *loa*. Încercarea Continuităţii de a rescrie mesajul tatălui tău a eşuat. Un impuls propriu ţi-a permis să scapi. *Coup-poudre* a dat greş.

— Continuitatea a pus-o pe femeie să mă răpească?

— Motivele Continuităţii îmi sunt inaccesibile. Au alt ordin de magnitudine. Continuitatea a permis activităţile subversive ale lui Robin Lanier prin intermediul agenţilor lui 3Jane.

— Dar de ce?

Şi durerea era imposibilă.

* * *

— Îi curge sânge din nas, spuse vagaboanda. Ce să fac?

— Şterge-l. Întinde-o pe spate. Rahat! *Fă* ceva…
— Ce erau chestiile alea pe care le zicea despre New Jersey?
— Taci. Taci din gură. Caută o ieşire de pe şosea.
— De ce?
— Mergem la New Jersey.
Sânge pe blana cea nouă. Kelly avea să se înfurie.

37. COCORI

Tick scoase plăcuţa din spate a aparatului Maas-Neotek folosind o sondă dentară şi un cleştişor de giuvaergiu.

— Minunat, mormăi el privind înăuntru printr-o lentilă iluminată deasupra căreia atârna cascada lui de păr unsuros. Uite cum au scos firele din comutatorul ăsta. Deştepţi oamenii…

— Tick, zise Kumiko, tu o ştiai pe Sally când a venit prima dată la Londra?

— Cred că am cunoscut-o la puţin timp după aceea…

Se întinse către o bobină de cablu optic.

— Pe atunci n-avea mare influenţă.

— Îţi place de ea?

Lentila luminoasă se ridică pentru a clipi, cu ochiul stâng distorsionat al lui Tick înapoia ei.

— Dacă-mi place de ea? Nu pot zice că m-am gândit la ea în felul ăsta.

— Dar nu-i că nu-ţi place.

— Sally e-al dracu de *dificilă.* Înţelegi?

— Dificilă?

— Nu s-a putut obişnui niciodată cu felul cum se fac lucrurile pe-aici. Se plânge mereu.

Mâinile i se mişcau rapid, cu siguranţă – cleştele, cablul optic…

— Anglia este o ţară liniştită. N-a fost mereu aşa, vai de mine, am avut şi noi necazuri, a fost războiul… Lucrurile se mişcă aici într-un anume fel, dacă pricepi ce vreau să spun. Deşi nu poţi spune asta şi despre echipa hoţilor.

— Pardon?

— Swain şi ai lui. Cu toate că oamenii lui taică-tău, cei cu care Swain a fost dintotdeauna amic, par să aibă un anumit respect faţă de tradiţie… Un bărbat trebuie să ştie regulile… înţelegi ce-ţi spun? Afacerea asta nouă a lui Swain pare să-i distrugă pe toţi cei care nu fac parte din ea. Hristoase, noi încă avem *un guvern* aici… Nu ne conduc marile companii. Cel puţin, nu direct…

— Activităţile lui Swain ameninţă guvernul?

— Ba chiar îl *schimbă.* Redistribuie puterea aşa cum îi convine. Informaţie. Putere. Date concrete. Dacă ajung prea multe în mâinile unui singur om…

Un muşchi i se zbătea pe obraz în timp ce vorbea. Acum aparatul lui Colin stătea pe un covoraş alb din plastic anastatic, pe masă; Tick cuplă firele ce ieşeau din el la un cablu mai gros care intra în una dintre stivele de module.

— Aşa, făcu el frecându-şi palmele, nu mai pot să-l fac să-ţi apară în cameră, da' o să-l accesăm printr-un deck. Ai văzut cyberspaţiul, nu?

— Doar în *stimsim*-uri.

— Atunci e ca şi cum l-ai fi văzut. Oricum, o să-l vizităm acum.

Se ridică; fata îl urmă în celălalt capăt al încăperii, lângă două fotolii masive capitonate cu piele artificială care flancau o măsuţă pătrată, scundă, din sticlă neagră.

— Fără fir, comentă el mândru luând două seturi de trozi de pe măsuţă şi întinzându-i unul lui Kumiko. Costă o grămadă.

Kumiko examină tiara scheletică negru mat. Logoul Maas-Neotek era ştanţat între piesele de fixare pe tâmple. O puse şi simţi atingerea rece pe piele. Tick îşi fixă şi el trozii şi se instala în fotoliul de vizavi.

— Gata?

— Da, încuviinţă ea, şi camera dispăru, pereţii se transformară într-o avalanşă de cărţi de joc care se rostogoli şi se îndepărtă pe fundalul caroiajului strălucitor al configuraţiilor copleşitoare de date.

— Frumuşică tranziţia, îl auzi pe bărbat. E-ncorporată în trozi. Puţin cam dramatică…

— Unde este Colin?

— O clipă… Lasă-mă să pricep…

Fata icni când ţâşni spre o câmpie de lumină galben crom.

— Vertijul poate reprezenta o problemă, zise Tick şi apăru pe neaşteptate lângă ea pe câmpia galbenă.

Kumiko îşi coborî ochii către picioarele încălţate cu pantofi din piele de căprioară, apoi către mâini.

— Dacă-mi privesc corpul, se rezolvă.

— Ia uite, spuse Colin, omuleţul din Trandafirul şi Coroana. Ce-aţi făcut, mi-aţi deschis carcasa?

Kumiko se întoarse şi-l văzu acolo; tălpile cizmelor maro erau la zece centimetri deasupra cromului galben. În cyberspaţiu, remarcă ea, nu existau umbre.

— Nu ştiam că ne-am întâlnit, replică Tick.

— Nu-ţi face probleme, spuse Colin. N-a fost nimic oficial. Înţeleg, se adresă el japonezei, ci ai găsit cu bine drumul spre exoticul Brixton.

— Hristoase, mormăi Tick, ce tip cu nasul pe sus!

— Scuză-mă, rânji Colin, trebuie să corespund aşteptărilor turiştilor.

— Nu eşti decât ideea unui proiectant japonez despre un englez!

— În metrou, spuse ea, am dat peste nişte Dracula. Mi-au luat poşeta. Voiau să te ia şi pe tine…

— Te-am scos din carcasă, amice, interveni Tick. Acum eşti cuplat prin deckul meu.

Colin zâmbi.

— Auzi, auzi…

— Să-ţi mai spun ceva, urmă Tick păşind către el, datele tale nu

prea se potrivesc cu ce eşti tu.

Miji ochii.

— Tocmai m-a anunţat un amic din Birmingham.

Se întoarse spre fată.

— Domnul Chips a fost modificat. Ştiai?

— Nu…

— Ca să fiu perfect sincer, zise Colin aruncându-şi pe spate bucla de păr, bănuiam.

Tick rămase cu privirea pierdută în matrice, parcă ascultând ceva neauzit de Kumiko.

— Da, spuse el în cele din urmă, deşi e aproape sigur o lucrătură de fabrică. La zece clase distanţă de tine.

Râse.

— Ai fost îngheţat… Drace, cred că eşti as în Shakespeare, nu-i aşa?

— Scuze, zise Colin, dar mă tem că *într-adevăr* sunt as în Shakespeare.

— Bagă un sonet, zise Tick strâmbându-şi faţa într-un clipit din ochi făcut cu încetinitorul.

Un fel de uimire străbătu figura lui Colin.

— Ai dreptate.

— Sau ceva din Dickens! croncăni Tick.

— Totuşi *ştiu*…

— *Crezi* că ştii, până ţi se cere ceva anume! Vezi, au lăsat goi biţii ăia, părţile cu „Lit. Eng”, după care i-au umplut cu altceva…

— Cu ce anume?

— Nu ştiu. Băiatul din Birmingham nu poate intra acolo. E deştept, da tu eşti un biosoft Maas dat naibii…

— Tick, îl întrerupse Kumiko, nu putem lua legătura cu Sally prin matrice?

— Mă-ndoiesc, dar putem încerca. Oricum, o să vezi macroforma aia despre care ţi-am vorbit. Vrei să ne-nsoţească şi domnul Chips?

— Da, te rog…

— Perfect, zise Tick, apoi ezită. Totuşi, nu ştim ce conţine amicul tău. Probabil ceva pentru care a plătit taică-tău.

— Aşa-i, spuse Colin.

— Mergem cu toţii, decise fata.

* * *

Tick execută tranziţia în timp real, în loc să folosească deplasările instantanee, necorporale, utilizate de obicei în matrice.

Câmpia galbenă acoperea Bursa din Londra, explică el, şi entităţile asociate din City. Generă un fel de ambarcaţiune care să-i poarte, o abstracţie albastră care avea scopul de a reduce posibilitatea vertijului. În vreme ce barca azurie luneca, îndepărtându-se de B.L., Kumiko privi înapoi şi văzu cum se micşora uriaşul cub galben. Tick

arăta diversele structuri, prezentându-le ca un ghid turistic; alături de ea, cu picioarele încrucişate, Colin părea amuzat de inversarea rolurilor.

— Ăla-i White's, spunse Tick atrăgându-i atenţia asupra unei modeste piramide cenuşii, clubul din Saint James. Au acces numai membrii, e o listă de aşteptare…

Kumiko ridică ochii spre arhitectura cyberspaţiului şi auzi glasul bilingvului ei tutore francez din Tokio, care-i explica nevoia omenirii pentru acest spaţiu informaţional. Pictograme, puncte nodale, realităţi artificiale… Toate i se amestecau însă în memorie ca formele acestea uriaşe, când Tick acceleră…

* * *

Dimensiunile macroformei albe erau dificil de priceput.

Iniţial, Kumiko crezuse că era cerul, dar acum, privind-o, simţea că era ceva ce ar fi putut să apuce în mână – un cilindru de lumină perlată nu mai înalt decât o piesă de şah. Domina însă structurile policrome adunate în jurul ei.

— Ei bine, zise Colin dezinvolt, este *într-adevăr* foarte neobişnuit, nu-i aşa? O anomalie completă, o singularitate absolută…

— Dar tu n-ai de ce să-ţi faci griji, aşa-i? întrebă Tick.

— Doar dacă nu are o legătură directă cu situaţia lui Kumiko, încuviinţă Colin ridicându-se în picioare în simulacrul de barcă. Dar cum aş putea fi sigur?

— Trebuie să-ncerci să iei legătura cu Sally, interveni fata nerăbdătoare.

Lucrul acela – macroforma, anomalia – era aproape lipsit de importanţă, deşi Tick şi Colin îl priveau ca pe ceva extraordinar.

— Uită-te la ea, spuse Tick. Ar putea conţine o lume-ntreagă…

— Şi nu ştii ce este?

Se uita la englez, iar din privirea lui absentă înţelese că mâinile i se mişcau rapid în Brixton, apăsând tastele deckului.

— Sunt foarte multe date… încercă să explice Colin.

— Tocmai am încercat să apelez constructul care se autointitulează Finlandezul – vorbi Tick, şi ochii i se refocalizară, deşi glasul lui conţinea încă o undă de îngrijorare –, dar n-am reuşit. Mi s-a părut că ceva aştepta acolo… Cred c-ar fi mai bine să ne decuplăm…

Un punct negru pe curba perlată cu conturul perfect definit…

— Fir-ar… mormăi Tick.

— Decuplează, spuse Colin.

— Nu pot! Ne-a prins…

Kumiko văzu cum ambarcaţiunea albastră de sub picioarele ei se alungeşte, se întinde şi se transformă într-un fir de azur tras peste abis în cercul acela de întuneric. Iar apoi, într-o clipă de stranietate absolută, şi ea, şi Tick, şi Colin, au fost elongaţi într-o formă lipsită

aproape total de grosime…

* * *

Şi se trezi în parcul Ueno, într-o după-amiază de toamnă târzie, lângă undele nemişcate ale lacului Shinobazu, pe o băncuţă elegantă din laminat de carbon rece, alături de mama sa, mai frumoasă acum decât şi-o reamintea. Avea buze pline şi puternic rujate, cu contururi desenate precis – Kumiko o ştia – de pensula cea mai fină şi mai îngustă. Purta jacheta franţuzească neagră, cu gulerul din blană întunecată încadrându-i zâmbetul de bun venit.

Kumiko putea doar să privească, ghemuită în jurul miezului rece de spaimă de sub inima ei.

— Ai fost prostuţă, Kumi, spuse mama. Ai crezut că eu te-am uitat, sau că te-aş abandona iernii londoneze şi gangsterilor care-l slujesc pe taică-tău?

Fata privi buzele perfecte care lăsau să i se vadă puţin dinţii albi, îngrijiţi, ştia şi asta, de cel mai bun dentist din Tokio.

— Eşti moartă, se auzi vorbind.

— Nu, surâse mama, nu acum. Nu aici, în parcul Ueno. „Priveşte cocorii, Kumi!”

Dar Kumiko nu întoarse capul.

— Priveşte cocorii!

— Şterge-o de-aici, zise Tick, şi Kumiko se răsuci şi-i zări chipul palid şi contorsionat, brobonit de sudoare, cu cârlionţii unsuroşi lipiţi de frunte.

— Sunt mama ei.

— Nu-i maică-ta, pricepi?

Tick tremura, silueta lui contorsionată vibra de parcă se împotrivea unui vânt teribil.

— Nu-i… mai… că-ta…

La subsuorile jachetei sale gri se zăreau semiluni întunecate. Pumnii mici îi tremurau în timp ce se străduia să mai facă un pas.

— Eşti bolnav, spuse mama ei pe un ton grijuliu. Trebuie să te întinzi.

Tick căzu în genunchi, ca doborât de povara unei greutăţi invizibile.

— Termină! strigă fata.

Ceva îl izbi pe englez cu faţa de betonul pastelat al aleii.

— Termină!

Braţul stâng al lui Tick se extinse din umăr şi porni să se rotească lent, cu mâna tot încleştată într-un pumn cu încheieturile degetelor albite. Kumiko auzi ceva cedând – os sau ligament –, şi Tick urlă.

Mama ei râse.

Kumiko o lovi drept în faţă şi durerea ascuţită şi reală îi străbătu braţul ca un fulger.

Chipul mamei pâlpâi, deveni altul. Un chip *gaijin* cu buze late şi nas

subţire, ascuţit.

Tick gemu.

— Ia uite, îl auzi Kumiko pe Colin, ce interesant!

Se întoarse şi-l văzu călare pe unul dintre caii din gravura de vânătoare – reprezentarea stilizată a unui animal dispărut, cu gâtul graţios curbat, care venea în trap spre ei.

— Iertaţi-mă că nu v-am găsit mai devreme. Structura asta e minunat de complexă. Un fel de miniunivers. Conţine realmente câte puţin din orice.

Calul se opri înaintea lor.

— Jucărie, şuieră creatura care purta faţa mamei, îndrăzneşti să-mi vorbeşti?

— Da, de ce nu? Tu eşti Lady 3Jane Tessier-Ashpool, sau mai degrabă *răposata* Lady 3Jane Tessier-Ashpool, nu tocmai recent decedată, fosta locuitoare a vilei Lumină Rătăcită. Reprezentarea asta, destul de reuşită, a unui parc din Tokio ai alcătuit-o chiar acum din amintirile lui Kumiko, nu-i aşa?

— Mori!

Ridică brusc o mână albă din care ţâşni o formă pliată, din neon.

— Nu, zise Colin, şi cocorul se sparse iar fragmentele se rostogoliră prin el – cioburi fantomatice care se îndepărtau. Nu ţine. Scuze. Mi-am amintit ce sunt. Am găsit biţii ascunşi în blocurile alocate pentru Shakespeare, Thackeray şi Blake. Am fost modificat ca s-o sfătuiesc şi protejez pe Kumiko în situaţii mai drastice decât orice ar fi prevăzut proiectanţii mei iniţiali. Sunt un tactician.

— Eşti un nimic.

La picioarele ei, Tick începu să se zvârcolească.

— Mă tem că greşeşti. Vezi tu, 3Jane, aici, în această… nebunie a ta, sunt la fel de real ca şi tine. Ştii, Kumiko, continuă el descălecând, misterioasa macroformă a lui Tick este în realitate o suită extrem de scumpă de biocipuri realizate la comandă după specificaţii exacte. Un fel de univers de jucărie. L-am parcurs în sus şi-n jos şi există desigur multe de văzut, multe de învăţat. Această… persoană, dacă alegem să-i spunem aşa, l-a creat în strădania patetică de a obţine ăăă… de fapt nu *mortalitatea,* ci pur şi simplu modul ei de a vedea lucrurile. Modul ei limitat, obsesiv şi extraordinar de copilăros. Cine s-ar fi gândit că Angela Mitchell ar putea fi obiectul celei mai oribile şi obsedante invidii pentru Lady 3Jane?

— Mori! Mori! Te ucid! Acum!

— N-ai decât să-ncerci, rânji Colin. Vezi tu, Kumiko, 3Jane ştia un secret despre Mitchell, despre relaţia lui cu matricea. La un moment dat, Mitchell ar fi putut deveni – cum să zic? – foarte importantă pentru anumite lucruri, dar nu merită să intru în amănunte. 3Jane a fost geloasă…

Figura mamei pluti ca fumul şi pieri.

— Vai de mine, urmă Colin, mă tem că am plictisit-o. Am dus un fel de bătălie decisivă, la un alt nivel al programului de comandă. Temporar, suntem într-o situaţie de pat şahist, dar sunt sigur că îşi va recăpăta forţele…

Tick se sculase în picioare şi-şi masa încetişor braţul.

— Hristoase, vorbi el, am fost sigur că mi l-a dislocat…

— A facut-o, zise Colin, dar a fost atât de furioasă când a plecat, încât a uitat să salveze partea respectivă a configuraţiei.

Kumiko se apropie de cal. Nu semăna deloc cu unul real. Îl atinse într-o parte. Rece şi uscat, ca hârtia veche.

— Ce-o să facem acum?

— O să te scot de aici. Haideţi amândoi sus. Kumiko în faţă şi Tick în spate.

Tick se uită la cal.

— Pe ăsta?

* * *

Nu mai văzură pe altcineva în parcul Ueno şi începură să călărească spre un zid verde care semăna din ce în ce mai puţin cu o pădure japoneză.

— Dar ar trebui să fim în Tokio, protestă Kumiko când intrară în pădure.

— Totul este doar schiţat, zise Colin, deşi îmi imaginez că am putea găsi un fel de Tokio, dacă l-am căuta. Cred totuşi că ştiu un punct de ieşire…

După aceea începu să-i spună mai multe despre 3Jane, Sally şi Angela Mitchell. Totul era foarte straniu.

* * *

În celălalt capăt al pădurii, copacii erau foarte mari. Ieşiră pe o pajişte cu iarbă înaltă şi flori sălbatice.

— Uite, zise Kumiko întrezărind o clădire înaltă şi cenuşie printre ramuri.

— Da, încuviinţă Colin, originalul se găseşte la periferia Parisului. Dar aproape că am ajuns. La punctul de ieşire mă refer…

— Colin! Ai văzut? O femeie. Acolo…

— Da, spuse el fără să se deranjeze să întoarcă privirea. Angela Mitchell…

— Adevărat? Este aici?

— Nu, nu încă.

Apoi Kumiko zări planoarele. Forme minunate, care vibrau în vânt.

— Acolo o să te duci, arătă Colin. Tick o să piloteze…

— Pe dracu', protestă englezul din spate.

— E foarte uşor. Ca şi cum ai lucra pe deck. În cazul de faţă, acelaşi

lucru…

* * *

Dinspre Margate Road se auziră râsete, voci stridente de beţivi, zgomotul unei sticle sparte de zid.

Kumiko stătea neclintită în fotoliul capitonat, strângând puternic din ochi, amintindu-şi goana planorului prin cerul albastru şi… încă ceva.

Un telefon începu să sune.

Deschise brusc ochii.

Ţâşni din scaun şi se repezi pe lângă Tick, printre mormanele lui de echipamente, căutând telefonul. Îl găsi în cele din urmă.

— Ce dracu' se-ntâmpl-acolo? se auzi glasul lui Sally din depărtare, printr-o perdea de paraziţi. Tick? Ai păţit ceva, omule?

— Sally! Sally, unde eşti?

— În New Jersey. Hei, fetiţo! Fetiţo, ce se-ntâmplă?

— Nu te pot vedea, Sally, ecranul e alb!

— Sun dintr-o cabină din New Jersey. Ce se-ntâmplă?

— Am atâtea să-ţi spun…

— Dă-i drumul, zise Sally. E pe banii mei.

38. RĂZBOIUL DIN FABRICĂ (2)

Priviră aeroglisorul arzând de la fereastra înaltă din capătul mansardei Prinţului. Acum putea auzi aceeaşi voce amplificată: „Crezi că-i al dracu de haios, nu? Hahahaha, şi *noi* credem la fel! Credem că sunteţi al dracu' de haioşi, aşa c-acum *o să ne facem de cap* cu toţii!"

Nu vedea pe nimeni, doar flăcările aeroglisorului.

— Să-i dăm drumul, zise Cherry de undeva de lângă el, ia apă şi alimente, dacă ai.

Ochii îi erau roşii, chipul, brăzdat de lacrimi, dar vocea ei era calmă. „Prea calmă", gândi Lunecosul.

— Haide, Lunecosule, ce altceva putem face?

El se uită înapoi către Prinţ, inert în scaunul din faţa holomesei, cu capul în palme, privind coloana albă care se înălţa din familiarul haos multicolor al cyberspaţiului Expansiunii. De când reveniseră în mansardă, Prinţul nu se clintise şi nu scosese un cuvânt. Călcâiul cizmei stângi a Lunecosului lăsase urme slabe, întunecate pe podea; era sângele lui Păsărel, călcase în el când traversase Fabrica.

Apoi Prinţul vorbi:

— Nu i-am putut activa pe ceilalţi.

Privea telecomanda pe care o ţinea în poală.

— Ai nevoie de câte una pentru fiecare, îi explică Lunecosul.

— E timpul să-i cerem sfatul Contelui, zise Prinţul azvârlindu-i telecomanda.

— Nu mă mai duc acolo, îl opri Lunecosul. Du-te singur.

— Nu-i nevoie, replică celălalt atingând o consolă de pe masă.

Bobby Contele apăru pe un monitor. Ochii lui Cherry se dilatară.

— Spune-i, zise ea repede, c-o să moară în curând dacă nu-l decuplezi de la matrice şi nu-l transporţi imediat la o secţie de reanimare. E pe moarte.

Pe monitor, chipul lui Bobby încremeni. Fundalul se focaliză precis – grumazul căprioarei de fier, iarba înaltă smălţuită cu flori albe, trunchiurile groase ale arborilor bătrâni.

— Ai auzit, nenorocitule? zbieră Cherry. Eşti pe moarte. Plămânii ţi se umplu cu lichid, rinichii nu-ţi funcţionează, inima ţi-e distrusă… îmi vine să vomit când te văd!

— Prinţe, răsună glăsciorul lui Bobby din difuzorul micuţ de pe o latură a monitorului, nu ştiu ce aveţi voi pe acolo, dar am aranjat o mică diversiune.

— Nu ne-am uitat la motocicletă, spuse Cherry înconjurându-l cu braţele pe Lunecos, nu ne-am mai uitat la ea. S-ar putea să mai funcţioneze.

— Cum adică „ai aranjat o mică diversiune”?

Lunecosul se scutură de ea şi se uită la Bobby, pe monitor.

— Încă n-am terminat. Am reprogramat o dronă Borg-Ward plecată din Newark.

Lunecosul se desprinse cu totul de Cherry.

— Nu sta aşa! răcni el spre Prinţ, care îşi ridică privirea şi clătină încet din cap.

Lunecosul simţi primele pâlpâieli ale lui Korsakov – incrementări infime de memorie defocalizată.

— El nu vrea să meargă nicăieri, spuse Bobby. A găsit Forma. Nu mai vrea decât să vadă cum funcţionează totul, ce se află la capăt. Câţiva oameni sunt pe drum către noi. Un fel de prieteni. Ei o să vă scape de *aleph*. Între timp, o să fac tot ce pot cu găoazele astea.

— N-o să stau aici să te văd cum mori, zise Cherry.

— Nu ţi-a cerut-o nimeni. Sfatul meu este s-o ştergeţi. Mai lăsaţi-mi douăzeci de minute ca să le distrag atenţia.

* * *

Niciodată Fabrica nu păruse mai pustie.

Păsărel zăcea undeva pe podea. Lunecosul continua să se gândească la vălmăşagul de şnururi şi oase care atârnaseră pe pieptul băiatului – pene şi ceasuri ruginite, cu arc, ale căror limbi se opriseră, fiecare la altă oră… Rahat tâmpit de mahala. Păsărel n-avea să se mai învârtă pe-aici. „Cred că nici eu n-o s-o mai fac”, îşi spuse el mergând înaintea lui Cherry pe treptele ce vibrau. „Nu ca-nainte.”

Nu mai avea timp să mute maşinăriile, în niciun caz n-o putea face fără o remorcă şi nişte ajutoare, şi bănuia că odată ce pleca n-avea să se mai întoarcă. Fabrica n-avea să mai fie niciodată la fel.

Cherry avea patru litri de apă filtrată într-o canistră de plastic, o pungă de nuci birmaneze şi cinci raţii sigilate de supă riofilizată Big Ginza – tot ce putuse găsi în bucătărie. Lunecosul ducea doi saci de dormit, lanterna şi un ciocan cu cap sferic.

Era linişte acum, se auzea doar sunetul vântului peste tabla ondulată şi tălpile cizmelor lor pe beton.

Bărbatul nu era deloc sigur încotro s-o apuce. Se gândea s-o ducă pe Cherry până la Marvie şi s-o lase acolo. După aceea putea să se întoarcă, să vadă ce se-ntâmpla cu Prinţul. Într-o zi sau două, femeia putea găsi un mijloc de transport până la o aşezare de pe platforma industrială. Ea însă nu ştia asta; nu se gândea decât să plece de aici. Părea la fel de înfricoşată de bărbaţii de afară ca de Bobby Contele care murea pe targa sa. Lunecosul îşi dăduse însă seama că lui Bobby nu-i păsa mai deloc de moarte. Poate că ştia că avea să rămână pur şi simplu acolo, ca 3Jane aia. Sau poate că pur şi simplu îl durea-n fund; uneori oamenii ajungeau şi aşa.

Dacă avea de gând să plece pentru totdeauna, gândi el călăuzind-o

pe Cherry prin beznă cu mâna liberă, avea să intre şi să-i vadă pentru ultima oară pe Judecător, Vrăjitoare, Sfărâmătorul-de-Cadavre şi pe cei doi Investigatori. Ar fi trebuit mai întâi s-o scoată pe Cherry de aici şi apoi să se întoarcă… Ştiu însă, chiar în clipa aceea, că era lipsit de sens, că n-avea timp decât s-o scoată pe ea…

— Aici, la baza peretelui, e o gaură, îi spuse. O să ne strecurăm prin ea, sperând că n-o să ne vadă nimeni…

Cherry îl strânse de mână, mergând pe întuneric.

Lunecosul pipăi până găsi gaura, vârî sacii de dormit în ea, îşi îndesă ciocanul la brâu, se întinse pe spate şi se trase până ce capul şi pieptul îi ieşiră afară. Cerul părea jos şi doar cu puţin mai luminos decât beznа Fabricii.

I se păru că aude un zumzet slab de motoare, care apoi dispăru.

Se împinse mai departe, din călcâie, şolduri şi umeri, apoi se rostogoli în zăpadă.

Ceva îi izbi piciorul – Cherry, care împingea canistra. Se întinse s-o ia şi licuriciul roşu i se aprinse pe dosul mâinii. Se trase brusc înapoi şi se rostogoli din nou, iar glonţul izbi peretele Fabricii ca barosul unui uriaş.

O rachetă albă de semnalizare plutea deasupra Solitudinii. Abia vizibilă prin norii coborâţi. Se îndepărtă de flancul imens şi cenuşiu al dronei, diversiunea lui Bobby. Ilumină al doilea aeroglisor, aflat la treizeci de metri mai departe – silueta cu glugă, cu puşcă…

Primul container lovi solul bubuind chiar în faţa aeroglisorului şi explodă detonând un nor de granule din plastic exapandat – ambalaj antişoc. Al doilea, conţinând două frigidere, nimeri în plin, strivind cabina. Aparatul Borg-Ward deturnat continuă să scuipe containere pe măsură ce racheta de semnalizare cobora spiralat, din ce în ce mai stinsă.

Lunecosul se târî înapoi prin gaura din perete, abandonând apa şi sacii de dormit.

* * *

Se mişcă rapid prin întuneric.

O pierduse pe Cherry. Pierduse ciocanul. Probabil că ea fugise înapoi în Fabrică, când lunetistul trăsese primul lui foc. Ultimul foc, dacă fusese sub containerul căzut din ceruri…

Picioarele îi găsiră rampa spre sala unde aşteptau maşinăriile lui.

— Cherry?

Aprinse lanterna.

Judecătorul cu un singur braţ se găsea drept în mijlocul razei. În faţa lui stătea o siluetă cu oglinzi în loc de ochi, reflectând lumina.

— Vrei să mori?

Glasul unei femei.

— Nu…

— Stinge lumina.

Beznă. Fugi…

— Pot vedea în întuneric. Tocmai ţi-ai băgat lanterna în buzunarul jachetei. Arăţi ca şi cum tot ai mai vrea să fugi. Am o armă aţintită asupra ta.

„Să fug?”

— Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva. Ai văzut vreodată o săgeată Fujiwara HE? Dacă loveşte ceva tare, explodează. Dacă loveşte ceva moale, aşa cum eşti tu, amice, intră şi apoi explodează. După zece secunde.

— De ce?

— Ca să ai la ce te gândi.

— Eşti cu tipii de-afară?

— Nu. Tu ai aruncat toate rahaturile alea peste ei?

— Nu.

— Newmark. Bobby Newmark. Am făcut un târg în seara asta cu cineva. Dacă i-l dau pe Bobby Newmark, mi se şterg toate datoriile. Tu o să-mi arăţi unde este.

39. PREA MULT

De fapt, ce fel de loc era ăsta?

Lucrurile ajunseseră într-un punct în care Mona nu mai putea găsi vreo alinare în a-şi imagina sfaturile Lanettei. Dacă Lanette ar fi fost pusă în situaţia asta, bănuia Mona, ar fi înghiţit pur şi simplu Memphis negru până când ar fi simţit că nu mai e problema ei. Lumea nu avusese niciodată atât de multe părţi în mişcare sau atât de puţine etichete.

Merseseră toată noaptea, cu Angie în cea mai mare parte dusă cu pluta – acum Mona credea clar în zvonurile despre droguri – *vorbea,* în graiuri diferite şi cu *voci* diferite. Vocile alea erau chestia cea mai nasoală, fiindcă i se adresau lui Molly, o provocau, şi ea le răspundea în timp ce şofa, nu ca şi cum ar fi vorbit cu Angie ca s-o liniştească, ci ca şi cum *acolo* ar fi existat într-adevăr ceva, o altă persoană – cel puţin trei alte persoane – care vorbea prin Angie. Iar pe Angie *o durea* când vorbea, făcea cârcei şi-i curgea sânge din nas, Mona se apleca deasupra ei şi-i ştergea sângele, simţind un amestec ciudat de teamă, dragoste şi milă pentru regina tuturor visurilor ei – sau poate că de vină era doar *wiz*-ul –, dar în pâlpâirea alb-albăstruie a luminilor autostrăzii îşi văzuse mâna alături de cea a lui Angie şi cele două nu erau la fel, câtuşi de puţin, n-aveau nici măcar aceeaşi formă, iar asta o bucurase.

Primul glas apăruse când porniseră spre sud, după ce Molly o adusese pe Angie cu elicopterul. Glasul acela se mulţumise să şuiere, să croncăne şi să repete întruna ceva despre New Jersey şi numerele de pe o hartă. După vreo două ore, Molly trăsese aeroglisorul pe un refugiu şi le anunţase că se aflau în New Jersey. Apoi coborâse şi dăduse un telefon dintr-o cabină îngheţată; vorbise mult timp şi, când urcase înapoi, Mona o văzuse azvârlind o cartelă telefonică peste mâzga îngheţată, renunţând pur şi simplu la ea. O întrebase cu cine vorbise şi ea-i răspunsese doar atât: „Anglia”.

Îi văzuse după aceea mâna pe volan; unghiile întunecate aveau punctuleţe gălbui, aşa cum se întâmplă când îţi scoţi nişte unghii false. „Ar trebui să folosească nişte dizolvant”, gândise Mona.

Părăsiseră autostrada undeva deasupra unui râu. Copaci, ogoare şi o şosea cu două benzi acoperită cu bitum, la răstimpuri câte o lumină roşie, singuratică, sus, pe un fel de turnuri. Atunci apăruseră celelalte glasuri. Şi de atunci tot aşa – vocile, apoi Molly şi din nou vocile –, iar asta îi reamintise de Eddy încercând să aranjeze o afacere, numai că Molly era mult mai pricepută decât Eddy; chiar dacă Mona nu putea înţelege, îşi dădea seama că femeia se apropia de ceea ce dorea. O

înnebuneau însă glasurile; o făceau să-şi dorească să stea cât mai departe de Angie. Cel mai neplăcut se numea Sam-Eddy, sau aşa ceva. Toţi doreau ca Molly s-o ducă pe Angie undeva pentru ceea ce ei numeau „cununie”, şi Mona se întrebase dacă nu cumva era vorba de Robin Lanier; poate că Angie şi Robin trebuiau să se căsătorească, iar asta nu era decât una dintre chestiile nebune pe care le făceau starurile. Totuşi, nu se putea convinge pe sine, şi de fiecare dată când auzea vocea lui Sam-Eddy simţea cum i se zbârleşte părul în cap. Pricepea măcar ce dorea Molly – ca orice urme ale ei să fie şterse, toate înregistrările să dispară. Odată văzuse un film cu Lanette despre o fată care avea în ea zece-douăsprezece personalităţi care se manifestau toate – una era o fetiţă sfioasă, alta, o târfa narcomană până peste cap –, totuşi nu se spusese nimic despre felul în care vreuna dintre personalităţile acelea îţi putea şterge cazierul.

Apoi, în lumina farurilor se ivi o întindere plană acoperită de nea, cu movile joase de culoarea ruginii acolo unde vântul spulberase albeaţa.

* * *

Aeroglisorul avea un ecran-hartă, precum cele din taxiuri sau din camioanele cu care faci autostopul, dar Molly nu-l deschise decât prima dată, ca să caute numerele pe care i le spusese vocea. După o vreme, Mona înţelese că Angie îi zicea încotro să meargă, de fapt vocile. Îşi dorea de multă vreme să vadă zorii, dar era încă noapte când Molly stinse farurile şi goni mai departe prin beznă…

— Luminile! strigă Angie.

— Relaxează-te, zise ea, şi Mona îşi aminti cum acţionase pe întuneric în clinica lui Gerald.

Aeroglisorul încetini lent şi descrise o curbă largă, vibrând peste solul neregulat. Luminile de la bord se stinseră, toate instrumentele.

— Niciun sunet, s-a-nţeles?

Accelerară în noapte.

O lumină albă orbitoare se mişcă undeva sus de tot. Prin fereastră, Mona întrezări un punct plutitor, care se rotea; deasupra lui, altceva, bulbucat şi cenuşiu…

— Jos! Trage-o jos!

Mona smuci clapa de pe centura de siguranţă a lui Angie şi ceva izbi flancul aeroglisorului. O trânti pe podea şi-i strânse blănurile în jur, când Molly derapă la stânga, atingând ceva ce Mona nu văzu niciodată. Ridică privirea o fracţiune de secundă – o clădire mare, neagră şi neregulată, cu un singur bec alb aprins deasupra unor uşi deschise, apoi intrară cu turbina urlând în marşarier.

Izbitură.

* * *

„Pur şi simplu, habar n-am”, spuse vocea, şi Mona se gândi: „Da, ştiu şi eu cum vine asta”.

Apoi glasul porni să râdă şi nu se mai opri, iar hohotul deveni un sunet care pornea şi se oprea, pornea şi se oprea, şi nu mai era râset, iar Mona deschise ochii.

O fată cu o lanternă micuţă, aşa cum avea Lanette la inelul ei cu multe chei; Mona o zări în penumbra neclară, deoarece conul de lumină era aţintit asupra chipului inert al lui Angie. După aceea o văzu pe Mona privind-o şi sunetul se opri.

— Tu cine dracu eşti?

Lumina lovi ochii Monei. Accent de Cleveland, chip de şmecheră dură sub părul zbârlit, oxigenat.

— Mona. Tu cine eşti?

Atunci zări ciocanul.

— Cherry…

— Ce-i cu ciocanul ăla?

Cherry examină ciocanul.

— Cineva ne urmăreşte pe mine şi pe Lunecos.

Se uită din nou la Mona.

— Eşti dintre ei?

— Nu cred.

— Semeni cu ea.

Lumina o împunse din nou pe Angie.

— Nu şi la mâini. Oricum, înainte nu eram aşa.

— Amândouă semănaţi cu Angie Mitchell.

— Da. Ea chiar *este* Angie Mitchell.

Cherry se înfioră uşor. Purta trei-patru jachete din piele căpătate de la diverşi prieteni – era o modă din Cleveland.

— În acest măreţ castel – se auzi dinspre Angie vocea vâscoasă ca noroiul, şi Cherry se izbi cu capul de plafonul cabinei, scăpând ciocanul – a venit calul meu.

Sub raza tremurătoare a lanternei-breloc, văzură că muşchii de pe faţa lui Angie viermuiau sub piele.

— De ce mai zăboviţi aici, surioarelor, acum când cununia ei este tocmită?

Chipul starului se relaxă, redeveni al ei, şi o dâră subţire şi strălucitoare de sânge i se prelinse din nara stângă. Deschise ochii, strângându-i repede în faţa luminii.

— Unde-i ea? o întrebă pe Mona.

— A plecat. Mi-a zis să rămân cu tine…

— Cine? întrebă Cherry.

— Molly, răspunse Mona. Ea pilota…

* * *

Cherry voia să găsească pe cineva numit Lunecosul. Mona voia ca

Molly să se întoarcă şi să-i spună ce să facă, dar Cherry nu avea chef să rămână la parter, fiindcă, zicea ea, afară erau nişte tipi înarmaţi. Mona îşi aminti izbiturile în aeroglisor; luă lanterna lui Cherry şi ieşi să inspecteze vehiculul. La jumătatea înălţimii flancului drept se zărea o gaură în care-şi putea vârî degetul, iar în partea cealaltă, încă una, mai mare, de două degete.

Cherry spuse că ar fi fost mai bine să urce la etaj, unde probabil că se afla Lunecosul, înainte ca tipii ăia să decidă să intre. Mona nu era la fel de sigură.

— Haide, insistă Cherry. Lunecosul e probabil acolo sus, cu Prinţul şi Contele…

— Ce-ai spus?

Acum însă fusese glasul lui Angie Mitchell, exact ca în *stimsim*-uri.

* * *

Indiferent ce ar fi fost, era frig al naibii când ieşiră din aeroglisor – Mona nu avea ciorapi –, dar se apropiau zorile, în sfârşit; putea distinge dreptunghiuri vagi, probabil ferestre, sub forma unor lumini gri. Fata numită Cherry le conducea undeva, zisese că la etaj, călăuzindu-se prin scurte aprinderi ale lanternei de la inelul de chei, Angie o urma îndeaproape şi Mona încheia şirul.

Mona îşi agăţă vârful pantofului în ceva care foşni. Aplecându-se să se elibereze, găsi un fel de pungă de plastic. Lipicioasă. Cu obiecte micuţe şi dure înăuntru.

Inspiră adânc şi se îndreptă, strecurând-o în buzunarul lateral al jachetei lui Michael.

Apoi urcară nişte trepte înguste şi abrupte, aproape o scară verticală, şi blana lui Angie atinse mâna Monei pe balustrada rece şi aspră. Un palier, după aceea un cot, altă scară, alt palier. De undeva sufla un curent rece.

— Este un fel de pod, spuse Cherry. Traversaţi-l repede, aţi înţeles? Se cam mişcă…

* * *

Nu se aşteptase la aşa ceva, absolut deloc, nu la camera înaltă şi albă, rafturile curbate sub cărţile ferfeniţite şi decolorate – se gândi la bătrân –, numeroasele console, cu cabluri răsucindu-se peste tot; nici la bărbatul uscăţiv cu ochi arzători, îmbrăcat în negru, cu părul pieptănat pe spate în creasta pe care în Cleveland o numeau „peştele luptător”; nici la râsul lui când le zări, şi nici la mort.

Mona mai văzuse morţi de destule ori cât să-i recunoască. Le cunoştea culoarea. Uneori, în Florida, cineva se întindea pe o bucată de carton pe trotuar, lângă coşmelie, şi nu se mai scula. Hainele şi pielea aveau oricum nuanţa trotuarului, totuşi diferea la cei vii, dedesubt exista altă culoare. Atunci venea duba albă. Eddy spunea că

venea pentru că altfel morţii se umflau. Aşa cum Mona văzuse cândva o pisică, umflată cât o minge de baschet, zăcând pe spate, cu labele şi coada rigide ca nişte beţe, iar povestea aia îl făcuse pe Eddy să râdă.

Iar acest artist al *wiz*-ului hohotea acum – Mona cunoştea genul ăla de ochi –, Cherry scotea un fel de gemete iar Angie stătea pur şi simplu nemişcată.

— Gata, toată lumea – o auzi pe Molly vorbind, şi se răsuci ca s-o vadă în prag, cu o armă mică în mână, alături de un tip masiv cu părul murdar, părând la fel de imbecil ca un bolovan –, staţi locului până vă desluşesc.

Slăbănogul continuă să râdă.

— Gura, spuse Molly cu un ton nepăsător, de parcă s-ar fi gândit la altceva.

Trase fără măcar să se uite la pistol. Pe peretele de lângă capul bărbatului apăru un fulger albastru şi Mona nu mai auzi decât ţiuituri în urechi.

Slăbănogul se ghemui pe podea, cu capul între genunchi.

Angie se îndreptă către targa pe care se afla mortul cu ochi albi, căscaţi. Încet, foarte încet, ca şi cum ar fi mers pe sub apă, cu o expresie pe chip…

În buzunarul jachetei, mâna Monei începuse să acţioneze de una singură. Strângea punga pe care o culesese de la parter şi care o anunţa că… înăuntru există *wiz*.

O scoase şi aşa era. Senzaţia de lipicios provenea de la sângele care se închega. În pungă se găseau trei cristale şi un disc dermic.

Nu ştia de ce-l scosese, chiar atunci, atât doar că nimeni nu se mai *clintea*.

Individul cu „peştele luptător” se ridicase în capul oaselor, dar rămăsese pe loc. Angie era lângă targa şi nu părea că s-ar uita la mort, ci la cutia cenuşie fixată deasupra capului acestuia într-o ramă. Cherry din Cleveland se lipise cu spatele de peretele cu cărţi şi-şi vârâse încheieturile degetelor în gură. Tipul cel solid stătea pur şi simplu lângă Molly, care lăsase capul pe un umăr, de parcă asculta ceva.

Mona nu mai putu rezista.

Masa avea tăblia din oţel. O piesă mare din metal vechi se afla pe un teanc de imprimate prăfuite. Rupse cele trei cristale galbene, luă bucata de metal şi – unu, doi, trei – le pisă, transformându-le în pulbere. Efectul fu maxim – toţi începură să se uite. Cu excepţia lui Angie.

— Pardon, se auzi Mona spunând când mătură grămăjoara de granule gălbui în palma mâinii stângi, aşa se-ntâmplă…

Îşi afundă nasul în grămăjoară şi inhală.

— …uneori, adăugă ea şi inspiră restul.

Nimeni nu spuse o vorbă.

Iar centrul nemişcat reveni. Exact ca înainte.

Atât de rapid, încât stătea pe loc.

„Înălţarea. Se apropie înălţarea.”

Atât de rapid, atât de nemişcat, încât putea secvenţializa ceea ce se întâmplase în continuare.

Un hohot răsunător – „ha-ha” –, ca şi cum n-ar fi de fapt un râset. Printr-o portavoce. Dincolo de uşă. De afară, de pe pasarelă. Iar Molly se întoarce, lin ca mătasea, repede dar fără grabă, şi arma micuţă scoate zgomotul unei brichete.

Un fulger albastru afară şi tipul mătăhălos este împroşcat cu sânge din aceeaşi direcţie, iar metalul vechi se rupe şi Cherry zbiară înainte ca puntea suspendată să lovească podeaua întunecată cu un zgomot teribil şi complicat, în locul unde ea găsise *wiz*-ul în punguţa însângerată.

— Prinţe – spune cineva, şi vede că pe masă e un film minuscul cu chipul tânărului –, cuplează telecomanda Lunecosului. Au intrat în clădire.

Bărbatul cu „peştele luptător” se scoală cu greu şi începe să fixeze tot felul de sârme prin console.

Iar Mona nu poate decât să privească, fiindcă se simte atât de liniştită şi totul este chiar interesant…

Cum tipul voinic scoate un urlet şi se năpusteşte afară, spunând că sunt ai lui, sunt ai lui…

Cum faţa de pe ecran zice:

— Lunecosule, potoleşte-te, nu mai ai *nevoie* de ei…

Apoi undeva jos porneşte un motor, iar Mona aude zăngănituri şi pârâituri, apoi zbieretele cuiva.

Iar soarele pătrunde prin fereastra înaltă şi îngustă, aşa că se duce acolo să arunce o privire. Şi vede un fel de camion sau aeroglisor, numai că-i îngropat sub un morman făcut parcă din frigidere, frigidere noi-nouţe, şi bucăţi rupte din lăzi de plastic, iar alături cineva într-un costum de camuflaj zace cu faţa în zăpadă şi mai încolo este un alt aeroglisor, care pare c-a luat foc.

Este interesant.

40. SATIN ROZ

Angela Mitchell analizează încăperea şi ocupanţii ei prin planuri mişcătoare de date care reprezintă puncte de vedere, deşi în majoritatea cazurilor nu este sigură ale cui sunt ele şi despre ce e vorba. Există un grad considerabil de suprapuneri, de contradicţii.

Bărbatul cu părul în creastă zimţată, îmbrăcat în piele neagră cu mărgele, este Thomas Trail Prinţul (data naşterii şi cifrele SPI curg în cascadă prin ea), fără domiciliu stabil (în acelaşi moment o altă faţetă o informează că încăperea îi aparţine). Trecând pe lângă un potop cenuşiu de urme ale datelor oficiale, vag colorate cu repetatele suspiciuni roz ale Comitetului pentru Fisiune referitoare la fraude de utilizare, ea îl vede în altă lumină – aduce cu unul dintre cowboy-i lui Bobby; deşi tânăr, este ca bătrânii din Gentlemanul Păgubaş; un autodidact, un excentric obsedat, un erudit, în ce-l privea; un nebun, un obsedat, vinovat (din punctele de vedere ale lui Mamman şi Legba) de nenumărate erezii; în planul ei complicat, Lady 3Jane l-a fişat sub numele RIMBAUD. (O altă faţetă înfloreşte spre Angie din RIMBAUD: numele lui este Riviera, un jucător minor din visuri.) Molly l-a ameţit în mod deliberat, detonându-i o săgeată explozivă la optsprezece centimetri de cap.

Molly, ca şi fata, Mona, este fără ispită, naşterea nu-i este înregistrată, dar în jurul numelui (numelor) ei roiesc galaxii de presupuneri, zvonuri, date contradictorii. Vagaboandă, prostituată, bodyguard, asasin, ea se contopeşte pe multe planuri cu umbre de eroi şi ticăloşi ale căror nume nu înseamnă nimic pentru Angie, deşi imaginile lor reziduale au fost de mult întreţesute în cultura globală. (Şi asta aparţinuse lui 3Jane, iar acum îi aparţine lui Angie.)

Molly tocmai a ucis un bărbat, trăgându-i în gât o săgeată explozivă. Căderea lui peste o balustradă metalică uzată şi ruginită a provocat prăbuşirea unei secţiuni mari din pasarelă. Camera în care se află acum nu are altă cale de acces – un amănunt cu o anumită importanţă strategică. Probabil că Molly n-a dorit distrugerea podului suspendat. Ea a încercat să-l împiedice pe bărbat – un mercenar – să-şi folosească arma, o carabină cu ţeava retezată, din aliaj acoperit cu vopsea neagră nereflectantă. Acum mansarda Prinţului este realmente izolată.

Angie înţelege importanţa lui Molly pentru 3Jane, sursa dorinţei şi furiei acesteia; ştiind toate astea, ea vede întreaga banalitate a răului omenesc.

O vede pe Molly umblând printr-o iarnă londoneză cenuşie, însoţită de o adolescentă – şi ştie, fără să ştie cum ştie, că aceeaşi adolescentă e acum pe Margate Road, la numărul 32, SW. (Continuitatea?) Tatăl

adolescentei a fost stăpânul unui individ, Swain, care în ultima vreme a devenit slujitorul lui 3Jane, de dragul informaţiilor pe care ea le asigură celor ce-i îndeplinesc ordinele. Aşa cum a procedat şi Robin Lanier, desigur, deşi el aşteaptă plata sub altă formă.

Faţă de Mona, Angie simte ceva aparte, milă, o oarecare invidie – deşi a fost modificată pentru a-i semăna cât mai mult posibil, viaţa ei n-a lăsat practic nicio urmă pe ţesătura evenimentelor şi reprezintă, în sistemul lui Legba, lucrul cel mai apropiat de inocenţă.

Cherry-Lee Chesterfield este înconjurată de triste mâzgăleli dezordonate, profilul ei informatic aducând cu desenul unui copil – citaţii pentru vagabondaj, datorii meschine, o carieră de tehnician paramedic de gradul şase întreruptă, toate în jurul datei de naştere şi a SPI-ului.

Lunecosul, sau Lunecosul Henry, este dintre cei fără ispită, dar 3Jane, Continuitatea, Bobby, toţi şi-au îndreptat atenţia asupra lui. Pentru 3Jane, el reprezintă focarul unui nod minor de asociaţii – ea îi egalează actualul ritual de construire, răspunsul purificator faţă de traumele chimico-penale, cu propriile ei încercări nereuşite de exorcizare a visului sterp al lui Tessier-Ashpool. Pe coridoarele memoriei lui 3Jane, Angie a întâlnit frecvent încăperea în care un manipulator cu membre de păianjen amestecă rămăşiţele scurtei şi agitatei istorii a Luminii Rătăcite – un act de colaj extins. Iar Bobby asigură alte amintiri, culese de la artist după ce a accesat biblioteca Babel a lui 3Jane – munca lui lentă, tristă, copilăroasă de pe câmpia denumită Solitudinea Câinelui, înălţându-se din nou printre formele de durere şi amintiri.

Jos, în bezna îngheţată a parterului Fabricii, una dintre sculpturile cinetice ale Lunecosului, controlată de un subprogram al lui Bobby, îndepărtează braţul stâng al altui mercenar, folosindu-se de un mecanism recuperat cu două săptămâni în urmă de la o secerătoare chinezească. Mercenarul, al cărui nume şi SPI bolborosesc pe lângă Angie ca bule fierbinţi de argint, moare cu obrazul lipit de un bocanc al lui Păsărel.

Dintre toate persoanele aflate în cameră, doar Bobby nu se găseşte aici sub formă de date. Iar Bobby nu este cadavrul din faţa ei, legat în aliaj şi nailon, cu bărbia acoperită de o peliculă de vomă uscată, şi nici faţa atentă şi familiară care o priveşte din monitorul de pe bancul de lucru al Prinţului. Să fie el oare masa solidă şi paralelipipedică de memorie fixată deasupra târgii?

Acum ea păşeşte peste dune unduitoare de satin roz murdar, sub un cer de oţel, eliberată în sfârşit de cameră şi de datele din ea.

* * *

Brigitte umblă alături şi nu există nici presiune, nici noapte cavernoasă, nici zumzet de stup. Nu se mai văd nici lumânările.

Continuitatea este şi ea aici, reprezentată printr-un scris mergător de staniol argintiu care-i reaminteşte cumva de Hilton Swift pe plaja din Malibu.

— Te simţi mai bine? întreabă Brigitte.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— M-am gândit eu.

— Continuitatea de ce este aici?

— Fiindcă este ruda ta, construită din biocipuri Maas. Fiindcă este tânără. Te conducem la nunta ta.

— Dar cine eşti tu, Brigitte? Ce eşti tu în realitate?

— Sune mesajul pe care tatăl tău a primit dispoziţie să-l scrie. Sunt *vévé* -urile pe care ţi le-a trasat în creier.

Brigitte se apleacă spre ea.

— Fii bună cu Continuitatea. Se teme că, în stângăcia ei, şi-a atras nemulţumirea ta.

Scrisul din staniol se grăbeşte înaintea lor, peste dunele de satin, pentru a anunţa sosirea miresei.

41. DOMNUL YANAKA

Aparatul Maas-Neotek era tot cald dacă îl atingeai; plasticul alb de sub el se decolorase, parcă de căldură. Mirosea a păr ars…

Ea văzu întunecându-se vânătăile de pe chipul lui Tick. Bărbatul o trimisese la o noptieră de unde luase o tabacheră uzată din cositor, plină cu pastile şi discuri dermice – îşi deschisese larg gulerul şi apăsase trei discuri adezive pe pielea albă ca porţelanul.

Kumiko îl ajută să improvizeze o bandulieră dintr-o bucată de cablu optic.

— Colin zicea că ea uitase…

— *Eu* n-am uitat, zise el şi inspiră aerul printre dinţi, trecând banduliera sub braţ. Atunci *a părut* să se întâmple cu adevărat. A mai rămas puţin…

Se strâmbă.

— Îmi pare rău…

— E-n regulă. Sally mi-a povestit. Mă refer la maică-ta.

— Da…

Nu-şi feri privirea.

— S-a sinucis. La Tokio…

— Oricine ar fi fost acolo, nu era ea.

— Aparatul…

Întoarse privirea spre măsuţă.

— L-a ars ea. Oricum, pentru el nu contează. Este încă acolo. Rulează. Aşadar, ce face Sally a noastră?

— O are pe Angela Mitchell cu ea. Vrea să găsească lucrul din care pornesc toate. Acolo unde am fost noi. Un loc numit New Jersey.

Telefonul începu să sune.

Pe ecranul lat dinapoia lui Tick apăru tatăl lui Kumiko, de la umeri în sus; purta costumul negru, ceasul Rolex şi, la rever, o galaxie de însemne mici ale fraternităţilor. Fetei i se păru foarte obosit, obosit şi foarte serios, un bărbat serios înapoia întinderii întunecate şi lustruite a biroului din cabinetul lui. Văzându-l acolo, regretă că Sally nu-i telefonase dintr-o cabină cu videocameră. I-ar fi plăcut tare mult s-o revadă pe Sally – acum poate că avea să fie imposibil.

— Arăţi bine, Kumiko, zise tatăl ei.

Kumiko rămase cu spatele foarte rigid, privind camera micuţă montată imediat sub ecranul mural. În mod reflex, invocă masca de dispreţ a mamei, dar aceasta nu apăru. Derutată, coborî privirea spre mâinile pe care le ţinea încrucişate în poală. Deveni brusc conştientă de prezenţa lui Tick, de stânjeneala lui, de teama lui, prins în scaunul de alături, în plină vedere a camerei.

— Ai avut dreptate să fugi din casa lui Swain, spuse tata.

Ea îl privi din nou în ochi.

— Este *kobun*-ul tău.

— Nu mai este. În timp ce eram atenţi aici la dificultăţile noastre, el a format alianţe noi şi dubioase, a luat decizii pe care nu le putem aproba.

— Şi dificultăţile tale, tată?

Întrezărise licărul unui surâs?

— Au luat sfârşit. Ordinea şi armonia au fost restabilite.

— Scuzaţi-mă, domnule Yanaka, începu Tick, apoi păru că-şi pierde complet glasul.

— Da. Cine eşti dumneata?

Faţa acoperită de vânătăi al lui Tick se schimonosi într-un clipit din ochi extrem de lugubru.

— El e Tick, tată. M-a adăpostit şi m-a protejat. El şi Col… aparatul Maas-Neotek mi-au salvat viaţa astă-seară.

— Adevărat? Nu am fost informat în legătură cu toate acestea. Rămăsesem cu impresia că nu-i părăsiseşi apartamentul.

Ceva îngheţat…

— Cum? întrebă ea aplecându-se în faţă. Cum ai ştiut?

— Aparatul Maas-Neotek ţi-a transmis destinaţia, odată ce a fost cunoscută, odată ce a ieşit din raza sistemelor lui Swain. Am trimis supraveghetori în zonă.

Fata îşi aminti de vânzătorul de tăiţei.

— Fără a-l informa pe Swain, desigur. Dar aparatul n-a mai transmis şi al doilea mesaj.

— S-a spart. Un accident.

— Cu toate acestea, ai spus că ţi-a salvat viaţa.

— Domnule, interveni Tick, scuzaţi-mă, vreau să vă întreb, eu sunt *acoperit*?

— Acoperit?

— Protejat. Mă gândesc la Swain, la amicii lui corupţi din S.S. Şi la ceilalţi.

— Swain este mort.

Se lăsă tăcerea.

— Cu siguranţă însă că *cineva* trebuie să conducă. De bâlci zic. Afacerile dumneavoastră.

Yanaka îl privi pe Tick cu o curiozitate nedisimulată.

— Cu siguranţă. Cum altfel ne putem aştepta să continue ordinea şi armonia?

— Tată, spuse Kumiko, dă-i cuvântul că nu va păţi nimic.

Yanaka se uită de la Kumiko la Tick.

— Domnule, îmi extind profunda recunoştinţă asupra dumitale pentru că mi-ai apărat fiica. Îţi rămân îndatorat.

— *Giri,* spuse fata.

— Hristoase, mormăi Tick copleşit de respect, mai dă-o dracu'.

— Tată, urmă Kumiko, în noaptea când a murit mama, le-ai ordonat secretarilor s-o lase să plece singură?

Chipul tatei era absolut nemişcat. Ea îl privi acoperindu-se de o tristeţe pe care n-o mai văzuse niciodată.

— Nu, spuse în cele din urmă, nu le-am ordonat.

Tick tuşi.

— Mulţumesc, tată. Mă voi întoarce la Tokio?

— Sigur, dacă vrei. Deşi am înţeles că nu ţi s-a permis să vezi prea multe în Londra. Asociatul meu va sosi în curând la apartamentul domnului Tick. Dacă doreşti să mai rămâi pentru a explora oraşul, el se va ocupa de toate detaliile.

— Mulţumesc, tată.

— La revedere, Kumi.

Apoi dispăru.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Tick strâmbându-se oribil când întinse braţul sănătos.

— Ai nevoie de îngrijire medicală.

— Nu-i aşa?

Izbutise să se ridice şi şchiopăta spre toaletă când Petal deschise uşa holului întunecat de la etaj.

— Dacă mi-ai spart nenorocita de broască, mormăi Tick, ar fi bine să scoţi paralele.

— Scuze, replică Petal. Am venit după domnişoara Yanaka.

— Păcat, amice. Tocmai a vorbit cu tăticul ei la telefon. Ne-a zis că Swain a mierlit-o. Ne-a mai zis că-l trimite pe noul şef.

Surâse strâmb, triumfător.

— N-ai înţeles, vorbi cu blândeţe Petal, eu sunt acela.

42. PODEAUA FABRICII

Cherry încă ţipă.

— Să-i închidă cineva gura, spune Molly de lângă uşă, unde stă cu arma micuţă, şi Mona crede c-o poate face, îi poate transmite lui Cherry o părticică din nemişcarea ei, în care totul este interesant şi nimic nu pare prea greu, însă traversând camera zăreşte punga boţită pe podea şi-şi aminteşte că înăuntru e un disc dermic, ceva care o poate ajuta pe Cherry să se calmeze.

— Ia, spune când ajunge lângă femeie, dezlipeşte foiţa protectoare şi-i lipeşte discul pe gât, într-o parte.

Ţipătul scade rapid în intensitate, transformându-se într-un bolborosit, Cherry se prelinge în josul cărţilor vechi, dar Mona e sigură că n-a păţit nimic, şi oricum de la parter se aud strigăte, arme; pe lângă Molly ţiuie un trasor alb, ricoşând din grinzile de oţel, şi femeia strigă la Prinţ să aprindă dracului luminile.

Se referă probabil la luminile de la parter, fiindcă cele de aici sunt strălucitoare, atât de puternice încât, dacă priveşte cu atenţie, Mona poate zări mărgeluşe înceţoşate, urmate de dâre de culoare. Trasoare. Aşa se numesc gloanţele astea care luminează. Eddy i-a spus-o în Florida, cu ochii la plaja unde se antrenau pe întuneric nişte bodyguarzi privaţi.

— Da, lumină, zise faţa de pe ecranul mic, Vrăjitoarea nu poate vedea…

Mona îi zâmbi. Nu credea că mai auzise şi altcineva. Vrăjitoarea?

Prinţul şi Lunecosul se apucară de treabă, smulgând cabluri galbene şi groase din pereţi, acolo unde fuseseră fixate cu bandă argintie, şi conectându-le la nişte cutii metalice, iar Cherry din Cleveland stătea pe podea cu ochii închişi, Molly era ghemuită lângă uşă, ţinând arma cu ambele mâini, şi Angie…

„Nu mişca!”

Auzise pe cineva spunând asta, dar în cameră nu mai era altcineva. Se gândi că poate era Lanette, ca şi cum Lanette ar fi putut vorbi aşa, dincolo de timp, prin nemişcare.

Fiindcă Angie era acolo, pe podea, lângă targa mortului, cu picioarele strânse dedesubt ca o statuie, ţinându-l în braţe.

Luminile păliră când Prinţul şi Lunecosul găsiră conexiunile, iar Monei i se păru că aude faţa de pe monitor icnind, dar ea avansa deja către Angie, văzând (brusc, total, atât de clar încât o durea) firicelul de sânge care i se prelingea din urechea stângă.

Chiar şi atunci nemişcarea se menţinu, deşi Mona simţea deja puncte fierbinţi şi dureroase în adâncul gâtului şi şi-o amintea pe

Lanette explicând: „Să nu-l inspiri niciodată, fiindcă te găureşte”.

Spinarea lui Molly era rigidă, cu braţele întinse… întinse nu către cutia cenuşie, ci către pistolul ei, arma micuţă, iar Mona îl auzi făcând *tic-tic-tic* şi răsunară trei explozii, undeva jos, urmate probabil de fulgere albastre, dar acum mâinile Monei erau în jurul lui Angie, cu încheieturile lipite de blana mânjită de sânge. Privi în ochii pierduţi a căror lumină se stingea de acum. Drumul lung, drumul fără întoarcere.

— Hei, spuse Mona, însă nu avea cine s-o audă, doar Angie care se nărui peste cadavrul din sacul de dormit, hei…

Ridică privirea la timp ca să prindă o ultimă imagine pe ecranul aparatului video şi s-o vadă topindu-se.

* * *

După aceea, pentru mult timp, nimic nu mai contă. Nu era ca absenţa grijilor din nemişcare, sau ca supradoza de cristal, şi nici ca deprimarea de după drog, ci doar un sentiment de indiferenţă, poate ceea ce simte o fantomă.

Stătu în prag, alături de Lunecos şi Molly, şi privi jos. În lumina slabă a becurilor mari şi vechi, vedea ceva ca un păianjen metalic dansând pe podeaua de beton murdar. Avea lame mari şi curbate care ţăcăneau şi se roteau când se deplasa, însă locul era pustiu, iar robotul se mişca înainte şi înapoi, ca o jucărie stricată, în faţa maldărului contorsionat de fiare care fusese podeţul pe care-l traversase cu Angie şi Cherry.

Cherry se ridicase de pe duşumea, palidă şi trasă la faţă, şi-şi dezlipise discul de pe gât.

— Ăsta-i ’elaxant ’e muşchi, reuşi ea să articuleze, şi Monei îi păru rău, pentru că înţelesese că făcuse o prostie, deşi încercase să fie de ajutor, dar aşa se întâmpla întotdeauna din cauza *wiz*-ului – cum de nu se putea stăpâni?

„Pentru că eşti drogată, tâmpito,” o auzi pe Lanette spunând, totuşi nu dorise să-şi amintească asta.

Rămăseseră locului, privind păianjenul de metal care se zbătea şi-şi consuma acumulatorii. Toţi, mai puţin Prinţul, care deşuruba cutia cenuşie din rama de deasupra tărgii, stând cu cizmele negre lângă blana roşie a lui Angie.

— Se aude un elicopter, zise brusc Molly. Unul mare.

* * *

Ea coborî ultima pe funie; Prinţul nu cobora, le-a spus că nu vine, nu-i pasă, o să rămână.

Funia era groasă, gri murdar, şi la intervale regulate avea noduri de care să te prinzi, ca un leagăn pe care şi-l amintea dintr-un timp foarte îndepărtat. Lunecosul şi Molly coborâseră mai întâi cutia cenuşie, până la o platformă ale cărei trepte metalice nu fuseseră distruse.

După aceea, Molly se lăsase în jos ca o veveriţă, parcă neatingând frânghia, şi o legase strâns de o balustradă. Lunecosul coborâse încet, fiindcă o purta pe Cherry pe umăr, femeia având muşchii prea relaxaţi ca să se descurce de una singură. Mona se simţea vinovată încă şi se întreba dacă acela era motivul pentru care hotărâseră s-o lase acolo.

Decizia o luase însă Molly, stând lângă fereastră şi privindu-i pe indivizii care săreau din elicopterul lung şi negru şi se răspândeau apoi peste zăpadă.

— Uite, zisese Molly. Ei ştiu. Au venit să culeagă piesele. Reţeaua Senzo. Am şters-o de-aici.

Cherry mormăise împleticit că şi ei plecau, ea şi Lunecosul.

Lunecosul ridicase din umeri, apoi rânjise şi o cuprinsese cu braţul.

— Şi eu?

Molly o privise. Sau păruse c-o priveşte. Cu lentilele alea nu-ţi puteai da seama exact. Dinţii albi i se întrezăriseră pentru o clipă deasupra buzei inferioare, apoi spusese:

— Sfatul meu ar fi să rămâi. Lasă-i pe ei să descurce lucrurile. Tu n-ai făcut absolut nimic. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost ideea ta. Bănuiesc că se vor folosi de tine, sau o să-ncerce. Da, rămâi.

Pentru Mona cuvintele nu aveau absolut niciun sens, dar se simţea atât de distrusă, în deprimarea ce urma *wiz*-ului, încât nu mai putea protesta.

Apoi ei dispăruseră pur şi simplu, coborâseră pe frânghie şi pieriseră, uite-aşa se-ntâmpla, oamenii te părăseau şi nu-i mai întâlneai niciodată. Se uitase apoi în mansardă şi-l văzuse pe Prinţ plimbându-se înainte şi înapoi prin faţa cărţilor, trecându-şi vârfurile degetelor peste ele ca şi cum ar fi căutat una anume. Aruncase o pătură peste targă.

Drept urmare, plecase şi ea, fără să ştie dacă Prinţul şi-a găsit cartea, dar asta era situaţia, coborâse pe funie şi nu fusese deloc aşa simplu cum părea când îi privise pe Lunecos şi pe Molly, mai cu seamă când te aflai în starea Monei, fiindcă se simţea gata să leşine iar braţele şi picioarele oricum nu păreau să-i mai funcţioneze perfect, aşa că trebuia să se concentreze asupra lor ca să le mişte, nasul şi gâtul i se inflamaseră pe dinăuntru, şi nu-l văzu pe negru decât când a ajuns jos.

Negrul stătea acolo şi privea păianjenul mare care nu se mai clintea. Ridică privirea, auzindu-i tocul pantofului hârşâind pe platforma de oţel. Apoi o mare tristeţe îi umbri chipul când o zări, dar expresia aceea dispăru şi el urcă treptele de metal, încet şi relaxat, iar pe măsură ce se apropia, Mona se întreba dacă era cu adevărat negru. Nu se punea problema culorii pielii, care nu putea fi confundată; era vorba de altceva, poate forma ţestei rase sau unghiurile feţei, care difereau de ale tuturor negrilor pe care-i cunoscuse până atunci. Era

înalt, foarte înalt. Purta o haină întunecată şi lungă, dintr-o piele atât de fină încât se mişca aidoma mătăsii.

— Salut, donşoară, zise el când ajunse în faţa fetei şi îşi întinse mâna ca să-i ridice bărbia, astfel încât ea privi direct în ochii de agată cu punctuleţe aurii aşa cum nu mai avea nimeni pe lume.

Degetele lungi îi atingeau bărbia uşor ca nişte aripi.

— Câţi ani ai, donşoară?

— Şaisprezece…

— Trebuie neapărat să te coafezi, spuse el, şi tonul lui sună teribil de serios.

— Angie este acolo sus, vorbi fata când îşi regăsi glasul. Este…

— Şşş!

Auzi zgomote metalice îndepărtate în clădirea mare şi veche, apoi sunetul unui motor pornit. „Aeroglisorul”, gândi ea, cel pe care Molly îl pilotase până aici.

Negrul ridică din sprâncenele inexistente.

— Prieteni?

Coborî mâna.

Mona încuviinţă din cap.

— Uşurel, zise el, şi o luă de braţ ca s-o ajute să coboare.

Jos, fără să-i dea drumul la mână, o conduse în jurul sfarâmăturilor pasarelei. Dedesubt zăcea un mort în uniformă de camuflaj, ţinând o portavoce mare, dintre cele cum aveau poliţiştii.

— Swift! strigă negrul în sala pustie şi înaltă, între reţelele întunecate ale ferestrelor fără geamuri, cu linii închise la culoare pe fundalul cerului alb al dimineţii de iarnă. Mişcă-ţi fundu-ncoace! Am găsit-o.

— Dar nu-s ea…

Şi, prin uşile mari şi deschise care lăsau să se vadă cerul, omătul şi rugina, Mona zări intrând un cravatist cu haina deschisă şi fluturând în vânt, iar aeroglisorul lui Molly trecu pe lângă el, ieşind pe aceleaşi uşi, însă el nici măcar nu-l privi, fiindcă se uita la Mona.

— Nu sunt Angie, zise ea, şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i spună ce anume văzuse – pe Angie şi pe tipul tânăr pe ecranul micuţ, chiar în clipa dinaintea stingerii.

— Ştiu, încuviinţă negrul, dar creşte în tine.

„Înălţarea. Se apropie înălţarea.”

43. JUDECĂTORUL

Femeia îi conduse la un aeroglisor oprit înăuntrul Fabricii, dacă se putea numi „oprit” când botul îi fusese turtit de postamentul de beton al unei maşini-unelte. Era un vehicul de marfă alb, pe ale cărui uşi din spate scria CATHODE CATHAY, şi Lunecosul se întrebă cum izbutise să-l bage acolo fără ca el să-l audă. Poate că în timp ce Bobby Contele făcuse diversiunea cu drona.

Aleph-ul era greu, aproape la fel de greu ca un bloc motor.

Nu voia să se uite spre Vrăjitoare, fiindcă lamele îi erau acoperite de sânge şi el n-o construise pentru aşa ceva. În jur erau două cadavre, sau bucăţi din ele; nu privi nici într-acolo.

Se uita în jos la blocul de biosoft şi la acumulatorul lui, întrebându-se dacă totul continua să se afle acolo – casa cenuşie, Mexicul şi ochii lui 3Jane.

— Aşteaptă, spuse femeia.

Treceau pe lângă rampa care ducea la încăperea unde el îşi ţinea maşinile; Judecătorul era tot acolo, ca şi Sfărâmătorul-de-Cadavre…

Ea nu lăsase arma. Lunecosul puse mâna pe umărul lui Cherry.

— A zis s-aşteptăm.

— Robotul ăla pe care l-am văzut azi-noapte, zise femeia. Ăla cu un singur braţ. Funcţionează?

— Da…

— E puternic? Poate căra greutăţi? Pe teren accidentat?

— Da.

— Scoate-l.

— Ce?

— Adu-l înapoia aeroglisorului. Acum. Dă-i drumul.

Cherry se agăţă de el, cu genunchii nesiguri după discul dermic pe care i-l pusese fata aceea.

— Tu, o arătă Molly cu pistolul, treci în aeroglisor.

— Haide, încuviinţă Lunecosul.

Puse jos *aleph*-ul şi sui rampa, intrând în camera unde Judecătorul aştepta în umbră, cu braţul alături de el, pe prelată, acolo unde-l lăsase Păsărel. Acum n-avea să-l poată termina niciodată, n-avea să-i poată monta drujba. Alături, pe un raft de metal prăfuit, se găsea o telecomandă. O ridică şi-l activă pe Judecător, a cărui carapace cafenie vibră uşor.

Îl porni, coborându-l pe rampă, şi tălpile late zăngăniră stâng-drept, stâng-drept, cu giroscoapele compensând braţul lipsă. Femeia deschisese uşile din spate ale aeroglisorului şi Lunecosul îndreptă Judecătorul într-acolo. Ea se retrase puţin când robotul i se înălţă

deasupra, ochelarii ei argintii reflectând rugina lustruită. Lunecosul apăru dinapoia Judecătorului şi examină dimensiunile uşii, întrebându-se cum îl putea vârî înăuntru. Acţiunea nu avea niciun sens pentru el, dar cel puţin ea părea că ştie ce are de gând, şi orice era mai bine decât să piardă vremea prin Fabrică înconjuraţi de cadavre. Se gândi la Prinţ, rămas cu cărţile lui şi cu morţii. Acolo sus fuseseră două fete şi ambele semănau cu Angie Mitchell. Acum una murise, el nu ştia cum sau de ce, iar femeia cu arma îi spusese celeilalte să rămână pe loc…

— Haide, haide, bagă-l dracului înăuntru, trebuie s-o ştergem…

După ce reuşi să strecoare Judecătorul în partea din spate a aeroglisorului, pe o parte, cu picioarele îndoite, trânti uşile, ocoli grăbit vehiculul şi sui pe locul de lângă şofer. *Aleph*-ul era între scaunele din faţă. Cherry, ghemuită pe bancheta din spate, sub o canadiană mare, portocalie, cu sigla Reţelei Senzo pe mânecă, tremura.

Femeia ambală turbina şi umflă platforma. Lunecosul se gândi că poate rămăseseră agăţaţi pe postamentul maşinii-unelte, dar când ea intră în marşarier, smulseră o fâşie de crom şi se eliberară. Femeia întoarse aeroglisorul şi porni către uşi.

Pe drumul spre ieşire trecură pe lângă un individ cu costum, cravată şi pardesiu din tweed, care păru că nu-i vede.

— Cine-i ăla?

Ea ridică din umeri.

* * *

— Vrei aeroglisorul? îl întrebă ea.

Se aflau la vreo zece kilometri de Fabrică şi el nu privise înapoi.

— L-ai furat?

— Bineînţeles.

— Atunci nu-l vreau.

— Nu mai spune!

— Am fost închis pentru furt de maşini.

— Ce face prietena ta?

— Doarme. Nu-i prietena mea.

— Nu?

— Pot să te întreb cine eşti?

— O femeie de afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Greu de spus.

Deasupra Solitudinii, cerul era alb şi strălucitor.

— Pentru ăsta ai venit? bătu el cu palma în *aleph*.

— Într-un fel.

— Cum adică?

— Am făcut un târg. Să-i aduc laolaltă pe Mitchell şi cutia.

— Ea era aia, cea căzută?

— Da, ea era.

— Dar a murit…

— Există moarte şi moarte.

— Ca 3Jane?

Capul femeii se mişcă de parcă l-ar fi privit.

— Ce ştii tu despre asta?

— Am văzut-o o dată. Înăuntru.

— Ei bine, e tot acolo, dar acum e şi Angie.

— Şi Bobby.

— Newmark? Da.

— Ce-o să faci cu cutia?

— Tu ai construit chestiile alea, este? Cea din spate şi celelalte?

Lunecosul privi peste umăr, unde Judecătorul stătea îndoit în spaţiul pentru marfa ca o păpuşă mare şi ruginită, fără cap.

— Da.

— Deci te pricepi să lucrezi cu scule.

— Aşa cred.

— Bine. Am o treabă pentru tine.

Încetini aeroglisorul lângă o dună neregulată de gunoaie acoperite de zăpadă şi opri.

— Undeva pe-aici trebuie să fie o trusă de scule. Găseşte-o, suie pe acoperiş şi demontează celulele solare şi nişte fire. Vreau să leg celulele ca să reîncarce acumulatorii chestiei ăsteia. Poţi?

— Probabil. De ce?

Femeia se lăsă pe spate în scaun şi Lunecosul văzu că era mai bătrână decât crezuse şi mai obosită.

— Mitchell e înăuntru acum. Vor ca ea să aibă timp suficient, asta-i tot…

— Ei?

— Nu ştiu. Ceva. Cei cu care-am încheiat târgul. Cât timp crezi c-o să ţină acumulatorul, dacă funcţionează celulele?

— Câteva luni. Poate chiar un an.

— E bine. O să-l ascund într-un loc unde celulele au soare.

— Ce se-ntâmplă dacă opreşti curentul?

Ea întinse mâna şi plimbă vârful degetului arătător pe cablul subţire care conecta *aleph*-ul de acumulator. Lunecosul îi văzu unghiile în lumina dimineţii; păreau artificiale.

— Hei, 3Jane, zise ea cu degetul rămas deasupra cablului, te-am prins!

Apoi mâna i se strânse într-un pumn, care apoi se deschise de parcă ar fi eliberat ceva.

* * *

Cherry voia să-i spună Lunecosului tot ce aveau să facă după ce

ajungeau în Cleveland. El prindea două celule plate de pieptul lat al Judecătorului, cu bandă adezivă argintie. *Aleph*-ul cenuşiu fusese deja fixat în spatele robotului cu un harnaşament făcut din aceeaşi bandă. Cherry spunea că ştie unde-i poate găsi o slujbă – să repare maşinile dintr-o sală de jocuri. Lunecosul n-o asculta cu atenţie. După ce termină treaba, întinse telecomanda femeii.

— Trebuie să te aşteptăm?

— Nu, răspunse ea. Plecaţi la Cleveland. Ţi-a zis şi Cherry.

— Şi tu?

— O să fac o plimbare.

— Vrei să-ngheţi? Poţi să şi mori de foame!

— Vreau să văd cum mai e să fii singurul tău stăpân. Testă telecomanda şi Judecătorul vibră, făcu un pas înainte, apoi încă unul.

— Noroc în Cleveland!

O privire pornind peste Solitudine, cu Judecătorul zăngănind în urma ei. Apoi ea se întoarse şi strigă:

— Hei, Cherry! Pune-l pe tipu' să fac-o baie! Cherry flutură din braţ şi fermoarele jachetelor de piele zornăiră.

44. PIELE ROŞIE

Petal spusese că bagajele ei aşteptau în Jaguar.

— Probabil că nu mai vrei să te întorci în Notting Hill, adăugă el, aşa că ţi-am aranjat ceva în Camden Town.

— Petal, zise fata, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu Sally.

El porni motorul.

— Swain o şantaja. O silea să răpească…

— Aha, am înţeles, o întrerupse bărbatul. În locul tău, nu mi-aş face griji.

— Ba îmi fac.

— Aş zice că Sally a reuşit să scape de problema aia. Şi, din ce ştiu de la câţiva prieteni de-ai noştri cu anumite responsabilităţi oficiale, a făcut să dispară toate datele legate de persoana ei, cu excepţia unor acţiuni investite într-un cazinou german. Iar dacă Angelei Mitchell i s-a întâmplat ceva, Reţeaua Senzo n-a anunţat nimic oficial. În clipa de faţă, totul s-a încheiat.

— O s-o revăd?

— Nu în parohia *mea.* Te rog.

Se desprinseră de lângă trotuar.

— Petal, spuse Kumiko în timp ce străbăteau Londra, tata mi-a zis că Swain…

— Un prost. Un prost şi jumătate. N-aş dori să vorbesc despre asta acum.

— Îmi pare rău.

Radiatorul funcţiona. În Jaguar era cald şi fata se simţea foarte obosită. Se lăsă pe spate pe pielea roşie şi închise ochii. Cumva, gândi ea, întâlnirea cu 3Jane o eliberase de ruşine, iar răspunsul tatălui ei, de mânie. 3Jane fusese foarte crudă. Acum Kumiko înţelegea şi cruzimea mamei. Totul însă trebuie iertat într-o bună zi, îşi spuse, şi adormi în drum spre un loc numit Camden Town.

45. PIATRA NETEDĂ DIN DEPĂRTARE

Ei veniseră să locuiască în casa aceasta – ziduri din piatră sură, acoperiş de ardezie – la începutul verii. Ţinutul din jur este multicolor şi sălbatic, deşi iarba înaltă nu creşte iar florile nu se ofilesc.

În spatele casei sunt dependinţe – nedeschise, neexplorate – şi un câmp unde planoarele amarate se împotrivesc vântului.

Odată, plimbându-se singură printre stejarii de la marginea câmpului, ea văzuse trei străini călărind ceva care părea să semen cu un cal. Caii nu mai existau, dispăruseră cu ani buni înainte ca Angie să se nască. În şa stătea un băiat zvelt cu haină de tweed, care aducea cu un valet coborât dintr-un tablou vechi. În faţa lui, o tânără japoneză, iar în spate, un tip micuţ şi palid, cu aspect slinos, în costum gri, cu şosete roz şi gleznele albicioase deasupra pantofilor maro. I se păruse că fata o văzuse şi-i întorsese privirea.

Uitase să-i povestească lui Bobby despre întâlnire.

Vizitatorii lor apăreau cel mai frecvent în visele dinaintea zorilor, deşi odată un omuleţ rânjitor aducând cu un cobold îşi anunţase sosirea ciocănind repetat în uşa grea de stejar şi ceruse, atunci când ea alergase să-i deschidă, să-l vadă pe „răhăţelul ăla de Newmark”. Bobby i-l prezentase sub numele de „Finlandezul”, şi păruse încântat să-l vadă. Haina uzată a Finlandezului degaja un iz greu de fum stătut, sudură veche şi hering marinat. Bobby îi explicase că Finlandezul era oricând bine-venit.

— N-are decât. Oricum, dacă vrea să intre nu-l pot ţine afară.

3Jane vine şi ea, este unul dintre vizitatorii din zori – o prezenţă tristă şi şovăielnică. Bobby abia pare conştient de prezenţa femeii, dar Angie, depozitara atâtor amintiri ale ei, rezonează înaintea combinaţiei aparte de nostalgie, gelozie, frustrare şi mânie. Angie a ajuns să înţeleagă motivele lui 3Jane şi s-o ierte, deşi, plimbându-se printre stejari în lumina soarelui se întreabă ce anume, exact, are de iertat?

Uneori însă visele lui 3Jane o obosesc; preferă alte vise, mai cu seamă cele ale tinerei ei protejate. Ele vin adesea ca unduirea perdelei de dantelă, ca trilul matinal al unei păsări. Se rostogoleşte mai aproape de Bobby, închide ochii, formează în minte numele „Continuitate” şi aşteaptă imaginile mici şi viu colorate.

Vede că au dus-o pe fată la o clinică din Jamaica, pentru a-i trata dependenţa de stimulente brute. Cu metabolismul perfect reglat de o armată de medici răbdători ai Reţelei, ea apare în cele din urmă, radiind sănătate.

Cu sistemul senzorial calibrat profesionist de Piper Hill, primele ei

stimsim-uri sunt întâmpinate cu un entuziasm fără precedent. Audienţa de peste tot este fascinată de prospeţimea, de vigoarea, de încântătoarea ingenuitate cu care pare că-şi descoperă pentru prima dată viaţa fascinantă.

În răstimpuri, o umbră traversează ecranul îndepărtat, dar numai pentru câte o clipă: Robin Lanier a fost găsit strangulat, îngheţat, pe faţada versantului muntos de pe New Suzuki Envoy; atât Continuitatea, cât şi Angie ştiu ale cui au fost braţele lungi care l-au omorât şi azvârlit acolo.

Ceva îi scapă totuşi, un fragment anume al puzzle-ului care este de acum istorie.

La marginea umbrei stejarilor, sub un amurg de oţel şi somon, în Franţa aceasta care nu este Franţa, ea îi cere lui Bobby răspunsul la ultima ei întrebare.

* * *

Aşteptau pe alee, la miezul nopţii, fiindcă Bobby îi promisese un răspuns.

Când orologiile din casă băturâ a douăsprezecea oară, auzi scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş. Limuzina era lungă, joasă şi cenuşie.

O conducea Finlandezul.

Bobby deschise portiera şi o ajută să intre.

Pe bancheta din spate stătea tânărul despre care îşi amintea că-l văzuse pe calul straniu, alături de alţi doi călăreţi bizari. El îi zâmbi, dar nu spuse nimic.

— El este Colin, spuse Bobby suind după ea. Pe Finlandez îl cunoşti.

— N-a ghicit, aşa-i? întrebă Finlandezul, schimbând vitezele.

— Nu, răspunse Bobby, nu cred.

Tânărul pe care-l chema Colin îi surâdea.

— *Aleph*-ul, începu el, este o aproximare a matricei, un fel de model al cyberspaţiului…

— Da, ştiu.

Ea se întoarse către Bobby.

— Ei bine? Mi-ai promis că-mi vei spune *motivul* pentru Momentul Schimbării.

Finlandezul râse – un sunet foarte ciudat.

— Nu există un motiv, doamnă. Nu există un „de ce”. Mai degrabă există un „ce”. Îţi aminteşti că, odată, Brigitte ţi-a spus că mai există un „celălalt”? Da? Ei bine, acela este „ce”, şi „ce” este „de ce”.

— Îmi amintesc. Spunea că „celălalt” a existat atunci când matricea s-a cunoscut pe sine în cele din urmă…

— Acolo mergem acum, o cuprinse Bobby cu braţul. Nu-i departe, dar e…

— E diferit, zise Finlandezul, e cu totul diferit.

— Dar ce anume este?

— Vezi tu, spuse Colin îndepărtându-şi bucla castanie de pe frunte cu gestul unui şcolar dintr-o piesă străveche, atunci când matricea a dobândit conştiinţă, a devenit simultan conştientă de existenţa *altei* matrice, a unei alte conştiinţe.

— Nu înţeleg, spuse ea. Dacă cyberspaţiul constă din suma totală a datelor din sistemul uman…

— Da, zise Finlandezul intrând pe autostrada lungă, dreaptă şi pustie, dar nimeni nu vorbeşte despre *oameni*, pricepi?

— Celălalt se afla altundeva, completă Bobby.

— În sistemul Centauri, adăugă Colin.

Oare râdeau de ea? Era o glumă de-a lui Bobby?

— E cam greu de explicat de ce matricea s-a divizat în toate rahaturile alea voodoo când l-a întâlnit pe celălalt, zise Finlandezul, dar când ajungem acolo o să pricepi despre ce e vorba…

— Senzaţia mea, spuse Colin, este că-n felul ăsta lucrurile devin mult mai amuzante…

— Îmi spuneţi adevărul?

— O să fim acolo într-o clipă, zise Finlandezul, nu mâncăm rahat.

Table of Contents

1. FUM
2. PUŞTIUL AFRIKA
3. MALIBU
4. COŞMELIA
5. PORTOBELLO
6. LUMINA DIMINEŢII
7. ACOLO NU EXISTĂ ACOLO
8. UN RADIO TEXAN
9. UNDERGROUND
10. FORMA
11. LA PLIMBARE
12. ANTARCTICA ÎNCEPE AICI
13. PASARELA
14. JUCĂRII
15. POTECILE DE ARGINT
16. FILAMENTE ÎN STRATURI
17. JUMP CITY
18. LA ÎNCHISOARE
19. SUB CUŢIT
20. HILTON SWIFT
21. ALEPH -UL
22. FANTOME ŞI PUSTIETĂŢI
23. OGLINDĂ, OGLINJOARĂ
24. ÎNTR-UN LOC SINGURATIC
25. ÎNAPOI ÎN EST
26. KUROMAKU
27. DOAMNA CEA REA
28. VIZITATORI
29. CĂLĂTORIE DE IARNĂ
30. RUPTURA
31. 3JANE
32. CĂLĂTORIE DE IARNĂ (2)
33. STAR
34. MARGATE ROAD
35. RĂZBOIUL DIN FABRICĂ
36. CAPCANA DE SUFLETE
37. COCORI
38. RĂZBOIUL DIN FABRICĂ (2)
39. PREA MULT
40. SATIN ROZ
41. DOMNUL YANAKA

42. PODEAUA FABRICII
43. JUDECĂTORUL
44. PIELE ROŞIE
45. PIATRA NETEDĂ DIN DEPĂRTARE